Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei

(26 februarie/11 martie)

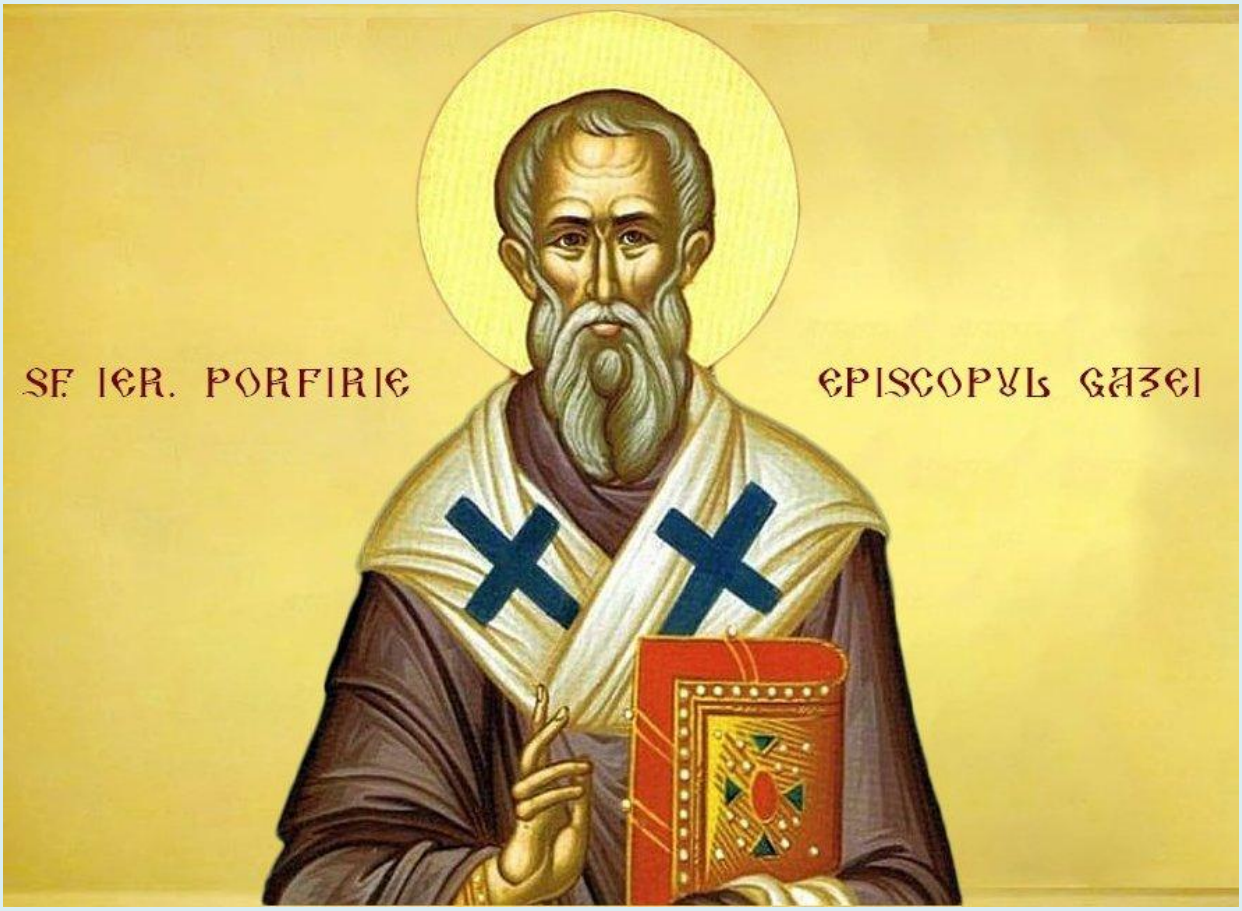

Sfântul Porfirie (†420) era din Tesalonic şi a fost crescut de părinţii săi în dreapta credinţă şi în viaţa cea după Evanghelie. Pe când avea 25 de ani, şi-a lăsat patria sa şi s-a dus în Egipt, făcându-se monah în pustiul Schetic, unde timp de cinci ani a trăit în aspre nevoinţe, în post aspru şi rugăciune multă. A mers apoi la Ierusalim să se închine la Locurile Sfinte şi aici l-a întâlnit pe călugărul Marcu, care i-a devenit ucenic. În anul 392 d.Hr., la vârsta de 45 de ani, Sfântul Porfirie a fost hirotonit preot de patriarhul Ioan al II-lea al Ierusalimului (386-417) şi a fost numit custode al cinstitului lemn al Crucii Mântuitorului. Pe vremea împăratului Arcadie, murind episcopul din Gaza, Sfântul Porfirie a fost sfinţit episcop acolo, la cererea clerului şi a credincioşilor. Cu ajutorul Sfântului Ioan Gură de Aur, Sfântul Porfirie a reuşit să-i liniştească pe păgânii din Gaza şi cu daruri de la împărăteasa Eudoxia, a înălţat acolo, în locul templului păgân, o biserică frumoasă. Sfântul Porfirie a adormit cu pace la anul 421 după Hristos. El a fost făcător de minuni atât în timpul vieţii cât şi după moarte. Sfintele sale moaşte se află şi astăzi în Gaza.

Index

În această lună (februarie), ziua a douăzeci şi şasea - Cel dintru sfinţi, părintele nostru Porfirie, episcopul Gazei (Minei).....3
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei.....21
Acatistul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei.....29
Rugăciuni către Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei 40
Imnografie.....42
Vieţile Sfinţilor - Viaţa celui între Sfinţi părintele nostru Porfirie, episcopul Gazei.....43
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Porfiriu, episcopul Gazei 64
Sinaxar - Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei - 26 februarie.....66
Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei.....68
Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei; Sfânta muceniţă Fotini, samarineanca 70
Proloagele din 26 februarie.....72
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 26 februarie.....77
Pomenirea Sfântului Porfirie, episcopul Gazei.....77
Pomenirea Sfântului mucenic Ioan zidarul (Calfa).....78
Cântare de laudă la Sfântul Porfirie, pe care Mântuitorul de paralizie l-a vindecat.....78
Cugetare.....80
Luare aminte.....80
Predică despre milostenia cea lăuntrică.....81
ro.orthodoxwiki - Porfirie din Gaza 83
Icoane.....91

În această lună (februarie), ziua a douăzeci şi şasea - Cel dintru sfinţi, părintele nostru Porfirie, episcopul Gazei (Minei)

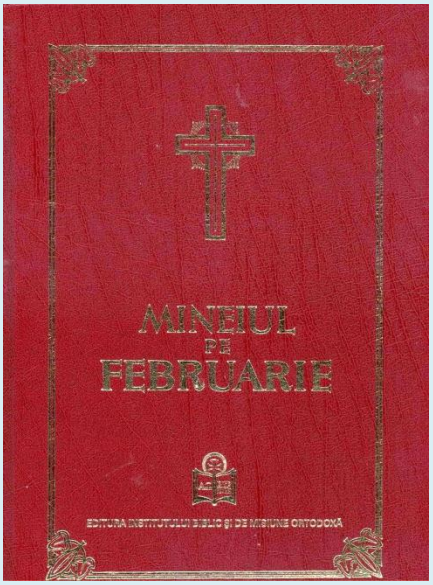

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., Stihirile pe 6: 3 stihiri din Octoih sau din Triod şi 3 stihiri ale sfântului, glasul 1:

Stihirile sfântului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Curățindu-ți întinăciunea sufletului fericite Porfirie, cu râurile lacrimilor tale, ai stins văpaia patimilor păcatului, şi schimbând haina întru porfiră, umbli întru cele cereşti totdeauna, veselindu-te în veci.

Cu dumnezeieştile înălţării ale Ortodoxiei fiind împodobit, lauda arhiereilor, te-ai pus în sfeşnic vrednic lucrător, culegând cu adevărat plata ostenelilor tale. Pentru aceea ai luat şi daruri de la Dumnezeu, prea fericite.

Porfirie tăinuitorul mesei celei înfricoşătoare de aici de jos acolo în ceruri aduce Domnului jertfa cea fără materie şi dumnezeiască, pururea privind fără materie către noi, cu rugăciunile lui cele mijlocitoare către Preasfânta Treime.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Fiind viscolit de noianul păcatelor, alergând la limanul cel lin al curatei rugăciunii tale, Născătoare de Dumnezeu, strig către tine: Mântuieşte-mă, întinzând dreapta ta cea puternică mie robului tău, prea curată.

A Crucii, a Născătoarei

Iată că am văzut sabia care mi-a trecut acuma prin inimă, Fiule, precum mai-nainte mi-a zis odinioară, când te vedeam că eşti mai frumos decât toți fiii pământenilor. Că de voia Ta, Te-ai spânzurat pe Cruce împreună cu tâlharii, ca şi cum ai fi fost făcător de rele.

Troparul, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării, te-a arătat pe tine, turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Porfirie, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele ale Octoihului şi al sfântului pe 4.

Canonul Sfântului

facerea lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Această pomenire a ta purtătoare de lumină, vrând să o laud Porfirie, roagă-te să mi se dea din Cer strălucirea cea purtătoare de lumină.

Din scutece cu totul te-ai dat pe sineţi Domnului, şi de Dânsul te-ai lipit cu sufletul şi cu inima, Porfirie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Omorându-ţi mai-nainte toate patimile prin sihăstrie, Porfirie, te-ai făcut preot, Celui ce stăpâneşte viaţa şi moartea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Primind ploaia cea cerească în pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ai uscat ploile păcatului.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea...

Cu toiagul dogmelor tale, păstorind sfinţită turma ta la păşune de viaţă, bine ai plăcut lui Dumnezeu, cuvioase.

Cu lumina dumnezeieştii cunoştinţe luminând pe cei din noaptea celor rele, i-ai arătat părtaşi zilei prin credinţă, cuvioase Porfirie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind împodobit cu înălţimea bunătăţilor, prea înţelepte, Dumnezeu te-a pus în sfeşnic înalt, ca să luminezi, pe cei credincioşi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Mântuieşte-mă cu rugăciunile tale, de săgeţile vrăjmaşului, şi de cugetele ce năpădesc fără de milă inima mea, Preacurată.

Irmosul: Tu eşti întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Fiind întărit pe piatra credinţei, înţelepte, ai poftit Piatra care o a văzut odinioară Daniil, pe Hristos Dumnezeul nostru, înălțatu-ți-ai glasul şi gândul către Ziditorul, lovit-ai cu praştia ta pe vrăjmaşii, care îţi supărau trupul, părinte Porfirie cinstite, mai marele Gazei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Înnoit-ai Preacurată, prin dumnezeiască naşterea ta, firea pământenilor cea stricată de patimi, şi ai întors pe toţi din moarte la viața cea nestricăcioasă. Pentru aceasta după datorie cu credinţă te fericim, Fecioară prea slăvită, precum însăţi mai-nainte ai zis.

A Crucii, a Născătoarei

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a trecut prin sfânt sufletul tău, când ai văzut de voie răstignit, pe Fiul şi Dumnezeul tău, pe care binecuvântată, rugându-L nu înceta, iertare de greşeli nouă să ne dăruiască.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Celor cu cugetele deşarte, vestind pe Cuvântul a fi întocmai lucrător cu Tatăl, i-ai tras către buna credinţă, şi i-ai dăruit Dumnezeului tuturor.

Cu suflările de viață ai înviat, pe ceea ce era aproape de ceasul cel de pe urmă, spre a doua naştere a ei, şi a multora, prea sfinţite Porfirie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu rugăciunile de toate nopţile, şi cu stările în picioare de toate zilele, ţi-ai făcut inima sălaş Dumnezeului tuturor, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Fiind omorât, iar de iznoavă m-ai înviat, Preacurată, ca una ce ai născut Viața cea ipostatnică, pe Fiul şi Cuvântul Tatălui.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi Doamne cu poruncile Tale, şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Tăind din rădăcină mărăcinele cel iubitor de îndulcire, ai rodit spicul bunei credinţe, ierarhe prea cinstite.

Cu ploile rugăciunilor tale ai deschis cerurile, şi ai împărţit ploaie pe pământ, înecând neghinele ereticilor, prea înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ajutorul Dumnezeiescului Duh, ai îndreptat tot poporul şi cetatea, de a scăpat din viforul nedumnezeirii la limanul vieții.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Numai pe tine din toate neamurile te-a ales Ziditorul şi ne-a zidit pe noi din nou, locuind întru tine Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Dorirea cea adevărată ai dobândit, înfrânându-ţi patimile prin postire, şi bucurându-te ai mers către Dumnezeu, şi stai înaintea doririi celei desăvârşite, Porfirie prea alesule, îndreptător ierarhilor şi păstorilor.

Pricepându-ţi frumuseţea sufletului, ţi S-a arătat pe Cruce întins, Cel ce S-a înălţat pe dânsa de a Sa bunăvoie, şi paza ei o a dat în mâna ta arătându-ți ţie dragostea, şi unirea cea desăvârşită către dânsa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce te-ai îmbogăţit cu credinţa verhovnicului Petru, grăitorule de cele dumnezeieşti, cu cuvântul tău cel tăietor al dreptei credinţe, ai omorât pe femeia cea făcătoare de rău, care semăna cu viclenie învăţăturile lui Manent, cele făcătoare de stricăciune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Fiind omorât, şi supus stricăciunii cel întâi zidit, născând tu Fecioară Marie, pe omorâtorul morţii, l-ai adus la nestricăciune, şi întrupând pe Dumnezeu, ai arătat cereşti pe pământeni, prea curată.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cu prea sfinţitele tale obiceiuri fiind înfrumuseţat, cu haina arhieriei te-ai luminat, prea fericite de Dumnezeu înţelepţite Porfirie, şi cu înălţările tămăduirilor eşti împodobit, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Icos: Străluceşte mai mult decât soarele, pomenirea înţeleptului Porfirie, cu strălucirile minunilor, toată făptura luminând, şi gonind înşelăciunea idolilor, şi pe credincioşi înmulţindu-i, pe toţi veseleşte, că lui Dumnezeu spre plăcere făcând pe pământ, a luat darul minunilor, pe toţi tămăduind, stând înaintea Treimii cu totul luminat, şi acum se roagă neîncetat pentru noi toţi.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Porfirie, episcopul Gazei.

Stih: O, cine va trece, sau cine va înconjura,
Pe Porfirie, deşii îi mutat cu viaţa.
În a douăzeci şi şasea zi, pământul a acoperit,
Trupul lui Porfirie cel cinstit.

Acesta era din Tesalonic, fiu de părinţi de bun neam şi bogaţi. Deci purcezând de la patria sa, se duse la Egipt, şi intrând acolo într-un schit, se îmbrăcă în cinul monahicesc, şi după cinci ani, merse la Ierusalim, luminând pe mulţi necredincioşi cu cuvântul său. Pentru aceea fu hirotonit preot de Pravile, patriarhul Ierusalimului. Apoi de Ioan, episcopul Chesariei Palestinei, împreună şi cu alţi episcopi, s-a hiro-

tonit episcop Gazei. Şi făcând multe minuni acolo, întări pe credincioşi, şi întoarse pe mulţi necredincioşi la dumnezeiasca cunoştinţă.

După aceasta văzând pe creştinii eparhioţii săi, cum că se nedreptăţeau de către stăpânitorii Gazei, care erau închinători de idoli şi eretici, s-a dus la Constantinopol, şi aflând pe Sfântul Ioan Gură de aur ce era atunci patriarh, şi spunându-i cum îi era pricina, şi pentru ce a mers acolo; fu dat de dânsul pe seama lui Amantie Cuvicularie. Carele spunând cele pentru el împărătesei, îl primi cu bucurie, şi spuse împărăteasa şi împăratului, de venirea prea cuviosului şi de proorocia ce a făcut sfântul pentru pruncul ce era a se naşte. Iar împăratul mirându-se de aceasta, mulţumi după cum se cuvine lui Dumnezeu.

După aceea născu împărăteasa pe Teodosie cel tânăr. Şi chemând pe prea cuviosul, fu binecuvântat de dânsul, şi i se făgădui să facă tot lucrul ce ar pofti după voia prea cuviosului. Pentru care a rugat şi pe împăratul, iar împăratul încă se făgădui, şi dacă citi câte ceru prea cuviosul, se mâhni, zicând: Nu este cu putinţă să se izgonească slujitorii idoleşti şi ereticii, pentru multul folos şi ajutor ce dau.

Iar împărăteasa zise către împăratul: Adevărat grea este cererea împărate, iar mai grea este apărarea şi lepădarea ei. Drept aceea fu plecat şi împăratul a împlini cele cerute. Şi trimiseră cărţi, poruncind să fie goniţi din Gaza ereticii şi slujitorii de idoli.

Iar fericitul Porfirie luă de la împărăteasa două chentinare de aur ca să zidească biserică, şi două sute monede de cheltuială, şi sosind la eparhia sa, a sfărâmat pe toate celelalte capişti idoleşti, şi a gonit pe toţi ereticii.

Iar capiştea lui Marnis arzându-o, a făcut acolo biserică, după forma ce i-a dat împărăteasa Eudoxia.

Luminând după aceea înainte, şi vieţuind în cunoştinţă într-aceeaşi eparhie, şi făcând multe minuni, în douăzeci şi patru de ani, unsprezece luni şi opt zile, către Domnul s-a pristăvit.

Tot în această zi, Sfânta muceniţă Fotini samarineanca, cu care a vorbit Hristos la puţ şi cei dimpreună cu dânsa.

Stih: Tu femeie ca să iei apa cea stricăcioasă la puţ venind,
Apa cea vie care spală sufleteştile întinăciuni eşti scoţând.

Alte **stihuri** la aceeaşi: Aruncă pe Samarineanca ta în puţ,
Care împreună cu tine, Cuvinte, a vorbit la puţ.

Pe vremea lui Nero împăratul Romei, se porni goană mare asupra creştinilor; căci după ce au mărturisit Sfinţii apostoli Petru şi Pavel, căutau cu dinadinsul şi pe ucenicii lor; atunci Sfânta Fotini aflându-se cu Iosi, fiul ei în cetatea Cartagenei de la Atrica, propovăduiau Evanghelia lui Hristos, cu îndrăzneală. Iar Victor fiul ei, cel mai mare cu vârsta, făcând vitejii mari în războiul avarilor, care se ridicaseră cu oaste asupra romanilor, se făcu de către împăratul stratilat, şi fu trimis după aceea voievod de împăratul la Italia, ca să muncească pe toţi creştinii ce se aflau acolo.

Deci ducele Sevastian auzind aceasta, îi zise: Ştiu-te bine stratilatule, că eşti creştin, şi pe maica ta cu Iosi, fratele tău că urmau lui Petru. Ci să cauţi să faci cu toată nevoinţa ceea ce ţi-a poruncit împăratul, ca să nu-ţi primejduieşti viaţa.

Iar Victor zise, eu voi să fac voia cerescului şi nemuritorului Împărat; iar porunca împăratului Nero, pentru ca să muncesc eu creştinii nici sufăr să o aud.

Iar ducele îi răspunse: Eu frate te sfătuiesc ca pe un bun prieten al meu, că de vei şedea la judecată şi vei cerceta pe cei ce se cunosc, că sunt creştini, şi-i vei munci, vei plini şi voia împăratului, şi vei dobândi şi averile creştinilor, încă porunceşte şi maicii tale şi fratelui tău, să nu-şi arate făţiş învăţăturile lor învăţând pe elini, ca să se lepede de părintească credinţă, şi vei cădea în nevoie pentru dânşii, iar în taină, vă ţineţi credinţa în Hristos, precum voiţi.

Iar Victor zise: Să nu dea Dumnezeu, să fac eu una ca aceasta, să muncesc creştin, sau să iau ceva de la dânşii, sau să sfătuiesc cum zici tu, pe mama mea sau pe fratele meu, ca să nu propovăduiască că Hristos este Dumnezeu; ci încă şi eu mai vârtos sunt propovăduitor al lui Hristos, şi voi fi ca şi dânşii.

Iar ducele zise: Eu frate te sfătuiesc aceea ce este de folos, iar tu vei vedea ce vei să faci. Acestea zicând ducele, îndată orbi, şi căzând jos de multă durere grea şi iute a ochilor, râmase fără de glas. Deci ridicându-l de la pământ, cei ce s-au aflat acolo l-au pus în aşternut, şi a zăcut trei zile nevorbind nimic. Apoi după trei zile a strigat cu glas mare, zicând: Unul este Dumnezeul creştinilor.
Şi intrând la dânsul Victor, îi zise: Cum te schimbaşi aşa îndată ? Iar el îi zise: Mă cheamă Hristos, o dulcele meu Victore ! Şi îndată catehisindu-se şi învăţându-se de dânsul, se boteză şi după ce ieşi din apă, îndată văzu şi slăvi pe Dumnezeu.

Deci văzând mulţimea această prea slăvită minune, se cutremură ca nu cumva să pătimească şi ei asemenea, de nu vor crede, şi veniră către Victor de se botezară.

După acestea ajunse lucrul la urechile împăratului Nero, cum că Victor voievodul Italiei şi Sebastian ducele cetăţii propovăduiesc învăţătura lui Petru şi a lui Pavel, şi ale celorlalţi apostoli şi aduc pe toţi la Hristos. Încă şi mama stratilatului, Fotini, cu Iosi, fiul ei trimişi fiind la Cartagena, fac asemenea. Deci auzind acestea împăratul şi fierbând de mânie, trimiţând slujitori la Italia, să aducă pe creştinii cei de acolo, bărbaţi şi femei, la Roma.

Li se arătă Domnul la toţi zicându-le: Veniţi către mine toţi cei osteniţi şi însărcinaţi, şi eu voi odihni pe voi. Nimic să nu vă temeţi, că eu sunt cu voi, şi va fi biruit Nero cu ai lui. Şi către Victor zise: De acum Fotinos îţi va fi numele tău, căci mulţi luminându-se prin tine vor veni către mine; iar cuvântul tău să întărească pe Sebastian spre mărturisire şi fericit va fi cel ce se va nevoi până în sfârşit. Acestea zicând Hristos Domnul s-a suit la cer.

Şi s-a descoperit şi Sfintei Fotini, cele ce erau să i se întâmple. Şi purcezând de la Cartagena, cu mulţime de creştini, ajunse la Roma cea mare.

Şi se tulbură, toată cetatea, zicând: Cine este aceasta care a venit cu atâta mulţime; iar ea cu îndrăzneală mărturisea pe Hristos. Atuncea fu adus şi Fotinos fiul ei cu Sebastian ducele, de slujitori. Iar Sfânta Fotini sosind mai înainte de dânşii, merse înaintea lui Nero cu Iosi şi cu cei ce erau cu dânsa, şi zise către dânsa Nero: Ce aţi venit către noi ?

Iar sfânta îi zise: Pentru ca să te învăţăm, să te închini lui Hristos. Iar cei ce stau înainte, ziseră: Sebastian ducele şi Victor voievodul, care nu cred în Dumnezeu, veniră de la Italia.

Şi împăratul zise să-i aducă, şi venind ei înlăuntru la împăratul, le zise: Ce aud de voi?

Sfinţii ziseră: Câte ai auzit de noi împărate, toate sunt adevărate.

Iar el căutând cu căutătură sălbatică asupra sfinţilor, le zise: Vă lepădaţi de Hristos, au voia vă este să pieriţi mai curând cum va fi mai rău ?

Iar sfinţii ridicând ochii spre cer, ziseră: O, Hristoase împărate al Cerului, să nu se facă una ca acesta niciodată, ca să ne despărţim de credinţa şi dragostea pe care o avem către tine!

Apoi iarăşi a întrebat împăratul pe sfinţi: Cum vă numiţi voi ?

Iar sfânta zise: Eu m-am numit Fotini de Iisus Hristos, Dumnezeul meu; iar surorile mele, cea de-a doua, ce s-a născut după mine, se numeşte Anatoli, iar a treia Foto, a patra Fotis, a cincea Paraschevi, şi a şasea Chiriacha. iar pe fii mei aceştia, cel dintâi, Victor, care s-a numit mai pe urmă de Domnul meu Iisus Hristos Fotinos, iar al doilea ce este cu mine, Iosi.

Atuncea Nero zise : Dar toţi v-aţi vorbit să vă daţi la muncă, şi să muriţi pentru Nazarineanul ?

Sfânta zise: Aşa toţi pentru dânsul, veselindu-ne şi bucurându-ne, vom muri.

Atuncea porunci împăratul, să le zdrobească încheieturile mâinilor cu ciocane de fier, şi aducându-i la nicovală, îşi puseră sfinţii mâinile peste nicovală, şi începură slujitorii a-i bate cu ciocanele de la al treilea ceas până la al şaselea. Şi se schimbară de trei ori, cei ce-i băteau, iar sfinţii nu simţeau nicidecum munca, nici s-au sfărâmat mâinile lor.

Şi auzind Nero se spăimântă şi porunci să le taie mâinile, şi îndată apucând pe sfânta, şi legându-i mâinile, şi punându-le peste nicovală, apucară săbiile, şi aducându-le de multe ori peste dânsele muncitorii, n-au făcut nimic, şi slăbind au căzut ca nişte morţi.

Iar sfânta fiind păzită fără vătămare, mulţumea lui Dumnezeu, şi se ruga, zicând: Domnul îmi este ajutor, şi nu mă voi teme ce-mi va face mie omul.

Deci începu împăratul a se mira, şi a gândi de dânşii, cum va putea să biruiască, şi să dobândească pe sfinţi. Şi porunci să bage pe sfinţi în cea mai adâncă temniţă, iar pe Sfânta Fotini, cu cinci surori ale ei să o ducă în camera lui cea de aur, şi să aştearnă şapte paturi de aur şi să se pună şapte scaune de aur, şi masă, şi porunci ca şi fiica sa Domnina, să intre înăuntru, să fie cu dânsele, dimpreună cu roabele ei, şi să pună avuţie multă, şi podoabe de aur, şi veşminte de aur, şi brâie.
Iar Sfânta Fotini dacă văzu pe Domnina, îi zise: Bucură-te şi tu doamna mea, făclia lui Hristos. Deci auzind Fotini numele lui Hristos mulţumi Domnului, şi îmbrăţişându-o o sărută. După aceasta fiica împăratului cu o sută de roabe ale ei cate-

hisindu-se de sfânta, se botezară toate de dânsa, şi puse numele fiicei împăratului în loc de Domnina, Antusa, iar pe roaba ei cea mai mare, o a numit Ştefanida. Şi îndată porunci fericita Antusa, să se dea la săraci averea ce se afla în cămara cea de aur, prin mâna Ştefanidei, ce era mai mare peste acea sută de roabe ale ei.

Deci aflând acestea împăratul şi mâniindu-se foarte, şi jelind foarte, porunci îndată să aprindă un cuptor să ardă şapte zile, şi într-însul să se arunce Sfânta Fotini cu toate însoţitoarele ei. Bărbaţi şi femei, care lucru făcându-se, petrecură sfinţii înlăuntru în cuptor trei zile, întregi, nevătămaţi de foc.

Şi după a treia zi, socotind împăratul că se vor fi topit de foc sfinţii, porunci să destupe cuptorul, şi de vor află oase de ale sfinţilor, să le arunce în râu. Şi deschizând muncitorii, o minune ! Îi aflară pe toți slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu. Şi se spăimântară de prea slăvită minune, căci nu s-a atins focul de dânşii întru nimic.

Deci dacă văzură şi auziră toţi cei ce se aflau în Roma, această prea slăvită minune, se minunară şi ei, slăvind pe Dumnezeu. Iar dacă auzi împăratul de o minune ca aceasta, porunci să le dea otrăvi aducătoare de moarte. Şi chemând pe Lampadie vrăjitorul, şi făcând otrava, o a dat întâi Sfintei Fotini, şi ea luând paharul zise: Nu s-ar fi căzut să luăm din mâinile tale otrava şi să o bem, fiind tu spurcat. Însă ca să cunoşti şi tu împărate puterea Hristosului meu, iată eu voi bea mai înainte de ceilalţi în numele Domnului meu Iisus Hristos şi Dumnezeului nostru, apoi vor bea şi toţi aceştia ce sunt cu mine. Şi bând toţi, şi nefăcându-le nici un rău otrava.

Văzând vrăjitorul, rămase încremenit, şi căutând la Sfânta Fotini zise: Am o otravă foarte tare, şi de veţi gusta de aceasta, şi dacă nu veţi muri îndată, voi crede şi eu în Dumnezeul vostru, care aducând-o şi gustând toţi, şi nepăţind nici un rău, se spăimântă vrăjitorul; şi numaidecât strângându-şi toate cărţile, le-a ars, şi crezând în Hristos s-a botezat punându-i-se numele Teoclit.

De aceasta iarăşi dacă află împăratul, porunci să ia pe acela din mijlocul sfinţilor, şi să-i taie capul afară de zidurile cetăţii şi aşa mai înainte de ceilalţi suferi Teoclit mucenicia, tăindu-i-se capul pentru Hristos.

Iar celorlalţi sfinţi tuturor, împreună cu marea muceniță Fotini, porunci împăratul, să le taie vinele, care lucru după ce se făcu, ocărând sfinţii şi batjocorind pe împăratul şi pe dumnezeii lui; atunci el porunci să adape pe Sfânta Fotini cu plumb topit cu smoală, iar celorlalţi sfinţi să le toarne pe urechi, şi făcându-se şi aceasta, ca dintr-un rost strigară sfinţii: Mulţumim ţie Hristoase Dumnezeul nostru, că prin

plumbul cel topit şi clocotit, ai răcorit inimile noastre, ca şi când ar fi fost însetate şi arse de zăduf.

Atuncea Nero îngrozindu-se şi mirându-se, porunci să se spânzure sfinţii, şi să se strujească fără de milă peste tot trupul, şi să se ardă cu făclii. Deci făcându-se şi aceasta degrab, şi rugându-se sfinţii, s-au întărit de dumnezeiescul dar.

Iar ticălosul Nero pornindu-se spre turbarea mâniei, porunci să amestece spuză cu oţet iute, şi să le toarne pe nări. Deci aducându-le sfinţilor şi această amestecătură, oţetul tău, au zis, decât mierea şi fagurul mai dulce ni se pare că este, o împărate.

Şi întărâtându-se mai cu multă mânie, porunci să le scoată ochii, şi orbindu-i, i-au închis într-o temniţă întunecoasă, plină de jigănii veninate şi spurcate; iar sfinţii cântau şi slăveau pe Dumnezeu, şi o minune! Fiarele cele veninate, ce erau în temniţă muriră, şi se prefăcu mirosul greu al temniţei spre foarte mare şi bun miros, şi întunericul se făcu lumină prea luminoasă.

Şi stătu Hristos în mijlocul sfinţilor, şi le zise: Pace vouă. Şi apucând de mână pe Sfânta Fotini, o sculă, zicându-i: Cu voi sunt în toate zilele vieţii voastre, pentru aceasta nu vă temeţi, ci bucuraţi-vă pururea. Deci împreună cu cuvântul dobândiră şi ochi îndată, şi văzând pe Domnul, i se închinară. Iar Domnul binecuvântându-i le zise: Îmbărbătaţi-vă, şi vă întăriţi, şi el se sui la Cer.

Iar de pe trupurile sfinţilor căzură ca nişte solzi, şi se făcură sănătoşi ca şi mai-nainte.

Iar ticălosul şi urâtul de Dumnezeu Nero, porunci să şadă sfinţii la închisoare trei ani, ca să se chinuiască într-însa, şi să moară cu moarte rea. Şi după trei ani având împăratul o slugă a sa închisă în temniţă, porunci să iasă. Deci mergând trimişii să scoată pe slugă, şi dacă văzură pe sfinţi sănătoşi, spuseră împăratului, că galileenii, cei ce s-au orbit, văd, şi sunt sănătoşi. Încă şi temniţa plină de lumină, şi de mirosuri scumpe este, şi s-a prefăcut întru slava lui Dumnezeu, şi casă sfântă este, şi mulţime de ape izvorăsc din mijlocul ei, la care năvălesc noroade de se botează la dânşii, crezând în Dumnezeul lor.

Acestea auzind împăratul, se minună, şi trimise de-i aduse înaintea lui, şi le zise: Nu v-am zis să înţelegeţi cu poruncă împărătească, să nu propovăduiţi pe Hristos întru această cetate a Romei; dar aceasta cum o faceţi, aflându-vă voi în temniţă? Pentru aceasta să ştiţi că voiesc să vă dau încă multe şi mari munci.

Iar sfinţii ziseră: Fă ce-ţi este voia, că noi nu vom înceta a învăţa că Hristos este Dumnezeu adevărat şi făcătorul tuturor.

Dintr-aceste cuvinte Nero înfierbântându-se foarte cu mânie, porunci să răstignească pe sfinţi cu capetele în jos, şi să le strujească trupurile lor trei zile, până li se vor deznoda încheieturile. Şi făcându-se şi aceasta, puseră păzitori, lăsându-i spânzuraţi încă patru zile. Deci mergând muncitorii să-i vadă de trăiesc, cum i-au văzut spânzuraţi, îndată muncitorii orbiră. Iar îngerul Domnului pogorându-se din Cer, şi dezlegând pe sfinţi, şi sărutându-i, i-a făcut sănătoşi.

Atuncea Sfintei Fotini făcându-i-se milă de orbirea muncitorilor, făcu rugăciune şi îndată le veni vederea, şi crezând în Hristos se botezară.

Deci auzind şi acestea Nero, mâniindu-se, porunci să despoaie pe Sfânta Fotini, de piele, şi după ce făcură aşa, sfânta cântă, zicând: Doamne, ispititu-m-ai, şi m-ai cunoscut. Şi scoţându-i pielea, o aruncară în râu, iar pe sfânta o aruncară într-un puţ sec; iar pe Sevastian şi pe Fotino şi Iosi, apucându-i, le tăiară mădularele cele ascunse, şi le aruncară câinilor. După aceea despoindu-i de piele şi pieile lor le lepădară în râu, iar pe dânşii i-au închis într-o baie veche.

Iar pe cele cinci surori ale Sfintei Fotini, poruncind să i le aducă înainte, le-au tăiat sânii, şi le-au despoiat şi pe dânsele de piele.

Deci venind muncitorii şi la sfânta Fotida, n-a primit să o ţină nimenea, precum au ţinut pe celelalte, ci singură sta vitejeşte de-i despoia pielea trupului ei, atât cât se miră şi împăratul de bărbăţia şi răbdarea ei. Pentru aceea pornindu-se spre nebunie, după ce i-a tăiat sânii, şi o a despoiat de piele, află întunecatul şi altă muncă, mai cumplită şi pierzătoare asupra ei; căci porunci să plece cu sila vârfurile la doi copaci în jos, în mijlocul grădinii lui, şi să lege pe fericita de aceştia, şi făcând aşa, şi dându-le drumul îndată, spintecară pe sfânta, şi şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Atuncea a poruncit să taie capetele tuturor sfinţilor, şi scoţând pe fericita Fotini din puţ, o băgă în temniţă. Pentru aceasta mâhnindu-se ea ca aceea ce rămăsese singură, şi neîncununându-se cu ceilalţi; se rugă lui Dumnezeu, care îndată arătându-i-se, şi însemnându-o cu semnul cinstitei Cruci de trei ori, şi umplându-o de dar, o făcu sănătoasă. Şi apoi multe zile cântând, şi binecuvântând pe Dumnezeu, îşi lăsă în mâinile lui cinstitul său suflet.

Tot în această zi, Sfânta Anatoli, a doua soră a Sfintei Fotini, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Răsăritul cel gânditor a aflat,
Anatoli, după ce vitejeşte a răbdat.

Tot în această zi, Sfânta Foto a treia soră a Sfintei Fotini, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Zestre de mii de talanţi vrednică fiind,
Ţie Părinte al luminilor Foto capul său aducând.

Tot în această zi, Sfânta Fotis a patra soră a ei, fiind legată de doi copaci, şi despicându-se s-a săvârşit.

Stih: Pădure de copaci veselă în Eden Dumnezeule Cuvinte,
Vei da răsplătire Fotidei, care prin copaci a primit moarte.

Tot în această zi, Sfânta Paraschevi, a cincea soră a ei, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Paraschevi către sabie grumazul cel cinstit,
Osârdnic îl avea şi prea gătit.

Tot în această zi, Sfânta Chiriachi a şasea soră a ei, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Din Chiriarchi, nici frica sabiei,
A scos dumnezeiască frica Domnului.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Iosi, fiul Sfintei Fotini, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Tăietorul grumazilor îşi golea sabia,
Iar grumazul lui Iosi nu-l înspăimânta sabia.

Tot în această zi, Sfântul Fotinos celălat fiu al ei, de sabie s-a săvârşit.

Stih: Ce aburi este acesta de sângiuri calde fiind,
A lui Fotinos mucenicului căruia i s-a tăiat capul de curând.

Tot în această zi, Sfântul Sebastian, ducele care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Lui Sebastian voi zice acest cuvânt,
Pe tine, tăindu-ţi-se capul, te cinstesc ca pe un sfânt.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Victor, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Victor capul pe umeri neavând,
Zace marele, fiind foarte lăţit pe pământ.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Hristodul, care prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Numirea arată cine eşti tu, şi a cui slugă cu adevărat,
Iar sabia Hristodule care-ţi este sfârşitul cel lăudat.

Tot în această zi, Sfântul noul mucenic Ioan Calfa, care în Constantinopol a mărturisit la anul o mie, cinci sute şaptezeci şi cinci, prin sabie s-a săvârşit.

Stih: Rănile o Ioane nu voi a le număra,
Ci mai vârtos locaşurile, ce are înlăuntru cerească locuinţa.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Păstorind mieii la verdeaţa adevărului, ca un miel te-ai adus Păstorului Hristos, Porfirie, strigând: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Iisus Hristos îți dă ție daruri pentru ostenelile tale, aşezându-te în locaşurile cele nestricate Porfirie, cel ce strigai: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu minuni multe şi cu semne a împodobit Hristos viața ta, de trei ori fericite, Porfirie, de care dorind strigai: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Milostiveşte-te de mă mântuieşte, Fecioară, care ai născut pe milostivul Dumnezeu Cuvântul şi cu lumina cea de la tine luminează-rnă, ca să strig: Bine este cuvântat Rodul pântecelui tău, Preacurată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu grăitori...

Cu cuvântul tău cel înţelepţit s-a surpat meşteşugitorul răutăţii, iar inimile credincioşilor dumnezeieşte s-au veselit, sfinţite propovăduitorule, prea fericite.

Împreună cu adunarea părinţilor eşti aşezat şi împreună cu duhurile cuvioşilor te veseleşti părinte fericite, strigând: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Surpând la pământ capiştile dracilor, ai zidit Biserici lui Dumnezeu, întru care mulţime de cuvioşi cântă: Binecuvântaţi lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Din bunătăţile tale, cuvioase, mohorând haina cea împărătească, şi cu dânsa ca un preot împodobindu-te, dănţuieşti la Împărăţiile cele de sus, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ca pe una, ce eşti mai presus de toate făpturile, şi mai desfătată decât cerurile, Maică a lui Dumnezeu, te-a iubit Fiul tău, şi a luat din tine trup.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul şi văpaia călcându-o au săltat, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul...

Cu vetrela crucii cârmuindu-te, de dumnezeiasca mână a Atotţiitorului, ai trecut valurile vieţii, cuvioase părinte, şi te-ai odihnit la limanurile vieții, ajungând la bucuria cea veşnică, şi la desfătarea cea veselitoare.

Făcându-te cuvioase ajuns de vreme şi plin de zile ale Duhului, şi cu nepătimirea ca cu o haină îmbrăcându-te, strălucind cu podoaba preoţiei, te-ai mutat la Lumina neapusă, ca să vezi veselia Domnului.

Scoţând cu gura îndulcirea cea dumnezeiască, ai răspuns cuvânt de mântuire, care goneşte amărăciunea patimilor, şi cu dulceaţă duhovnicească îndulceşte pe toţi, cei ce săvârşesc prăznuirea ta cea de peste an, cugetătorule de cele dumnezeieşti, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Soare ai cunoscut pe Hristos, care a vorbit cu noi prin trup, părinte, şi luminându-ţi-se ochii sufletului cu luminile Lui, te-ai făcut stea cu totul luminoasă, îndumnezeindu-te după dar, sfinţite făcătorule de minuni, părinte cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Iartă-mi mie Mântuitorule, Cel ce Te-ai născut, şi ai păzit pe ceea ce Te-a născut nestricată după naştere, când vei şedea să-mi judeci faptele mele, să treci cu vederea nelegiuirile şi păcatele mele, ca un Dumnezeu fără păcat, Milostiv şi Iubitor de oameni.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om. Pentru aceea pe prea curata Născătoarea de Dumnezeu, credincioşii o slăvim.

Luminânda:

Podobie: Cercetatu-ne-a de sus...

Strămutându-te din loc, ai risipit averea cea multă, iar pe cei risipiţi cu rătăcirea, i-ai adunat cu minuni apostoliceşti Porfirie; ci dar roagă-te părinte, să se mântuiască robii tăi.

A Născătoarei

La tine după Dumnezeu nădăjduim, Preacurată, răstignindu-ne întru Hristos, cel ce a ieşit din tine; şi cu rugăciunile tale cele către Dânsul, păzeşte-ne pe noi nepoticniţi până la sfârşit.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Sursa:
https://sites.google.com/site/ortodox007/mineiele-bisericii-ortodoxe/mineiul-pe-februarie/mineiul-15-29-februarie#h.nv2pv859so09

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei

Troparul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Porfirie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Această pomenire purtătoare de lumină a ta, cinstind-o, fericite Porfirie, roagă-te să mi se dea din cer strălucirea cea purtătoare de lumină.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din scutece cu totul te-ai dat pe tine însuţi Domnului şi de Dânsul te-ai lipit cu sufletul şi cu inima, mărite Porfirie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Omorându-ţi mai întâi toate patimile prin sihăstrie, părinte Porfirie, te-ai sfinţit preot Celui ce stăpâneşte viaţa şi moartea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Primind Ploaia cea cerească în pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ai uscat ploile păcatului.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce…

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toiagul dogmelor tale păstorind sfinţită turma ta la păşune de viaţă, ai bine plăcut lui Dumnezeu, cuvioase.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu Lumina dumnezeieştii cunoştinţe, luminând pe cei din noaptea celor rele, i-ai arătat părtaşi zilei, prin credinţă, prea cuvioase Porfirie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu înălţimea faptelor bune fiind împodobit, prea înţeleptule, Dumnezeu te-a pus în sfeşnic înalt să luminezi pe cei credincioşi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Izbăveşte-mă cu rugăciunile tale de săgeţile vrăjmaşului şi de cugetele ce năpădesc fără de milă inima mea, Preacurată.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Lumina celor întunecaţi; şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Celor cu cugetele deşarte vestind pe Cuvântul a fi întocmai lucrător cu Tatăl, i-ai atras la dreapta credinţă şi i-ai dăruit Dumnezeului tuturor.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu suflări de viaţă ai înviat pe aceea ce era aproape de ceasul cel de pe urmă, spre a doua naştere a ei şi a multora, prea sfinţite Porfirie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu rugăciuni de toată noaptea şi cu stări în picioare de toată ziua, ţi-ai făcut inima sălaş Dumnezeului tuturor, prea cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind eu cu totul omorât, m-ai înviat din nou, Preacurată, ca ceea ce ai născut Viața cea ipostatnică, pe Fiul şi Cuvântul Tatălui.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt, pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tăind din rădăcină ghimpii cei iubitori de plăceri, ai rodit spicul dreptei credinţe, ierarhe prea cinstite.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ploile rugăciunilor tale ai deschis cerurile, înţeleptule şi ai împărţit ploaie pe pământ, înecând neghinele ereticilor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu ajutorul Dumnezeiescului Duh ai îndreptat tot poporul şi cetatea la limanul vieţii, scăpând-o din viforul necunoştinţei de Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai pe tine te-a ales Ziditorul, din toate neamurile şi ne-a zidit pe noi din nou, locuind întru tine, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălța …

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La dorirea cea adevărată ai ajuns, înfrângându-ţi patimile, prin postire; şi bucurându-te, te-ai apropiat de Dumnezeu şi stai înaintea doririi celei desăvârşite, prea fericite Porfirie, dreptarul cel desăvârşit al ierarhilor şi al păstorilor.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pricepându-ţi frumusețea sufletului, ţi s-a arătat pe cruce întins Cel ce a fost înălţat pe dânsa, de a Sa bunăvoie şi paza ei a dat-o în mâna ta, arătându-ţi ţie şi dragostea şi unirea cea desăvârşită către dânsa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce te-ai îmbogăţit cu credinţa verhovnicului apostol Petru, grăitorule de cele dumnezeieşti, cu cuvântul tău cel pătrunzător de dreaptă credinţă ai nimicit pe femeia cea făcătoare de rău, care semăna cu viclenie învăţăturile lui Manent, cele aducătoare de stricăciune.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel întâi-zidit fiind omorât şi supus stricăciunii, l-ai adus la nestricăciune, născând tu, Fecioară Marie, pe Omorâtorul morţii; şi Întrupând pe Dumnezeu ai arătat cereşti pe pământeni.

Irmosul: Rugăciunea mea voi înălța către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cu prea sfinţitele tale obiceiuri fiind înfrumuseţat, cu haina arhieriei te-ai luminat, prea fericite de Dumnezeu insuflate, Sfinte ierarhe Porfirie şi cu înălţările tămăduirilor eşti împodobit, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii iudei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule, în veci!

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păstorind mieii la păşunea adevărului, ca un miel te-ai adus Păstorului Hristos, părinte Porfirie, strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule, în veci!

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iisus Hristos îţi dă ţie daruri pentru ostenelile tale, aşezându-te în Locaşurile cele nestricate, prea fericite Porfirie, cel ce strigai: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule, în veci!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu minuni şi cu semne multe a împodobit Hristos viaţa ta, de trei ori fericite Porfirie, după care dorind, strigai: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule, în veci!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îndură-te de mă izbăveşte, Fecioară, care ai născut pe Îndurătorul Dumnezeu Cuvântul; şi cu lumina cea de la tine luminează-mă, ca să strig: Binecuvântat este Rodul pântecelui tău, Preacurată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu grăitori…

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvântul tău cel înţelept s-a surpat meşteşugitorul răutăţii; iar inimile credincioşilor cu osârdie s-au veselit, sfinţite propovăduitorule, prea fericite.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împreună cu adunarea părinţilor eşti aşezat şi împreună cu duhurile cuvioşilor te veseleşti, părinte fericite, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Surpând la pământ altarele demonilor, ai zidit biserici lui Dumnezeu, întru care mulţime de cuvioşi cântă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Cu faptele tale cele bune, mohorând haina cea împărătească, cuvioase şi cu dânsa ca un preot împodobindu-te, dănţuieşti întru Împărăţiile cele de sus, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca una ce eşti mai presus de toate făpturile şi mai desfătată decât Cerurile, Maică Fecioară, te-a iubit Fiul tău şi din tine a luat Trup.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu grăitori în cuptor împreună focul şi văpaia călcând-o, au săltat strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Înfricoşatu-s-a tot auzul…

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu vetreala crucii, cârmuit fiind de dumnezeiasca mână a Atotţiitorului, ai trecut valurile vieţii, cuvioase părinte; şi te-ai odihnit la limanurile vieţii, ajungând la Bucuria cea veşnică şi la Desfătarea cea înveselitoare.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajungând la bătrâneţe plin de zilele Duhului, cuvioase şi îmbrăcându-te cu neprihănirea ca şi cu o haină şi strălucind de podoaba preoţiei, te-ai mutat la Lumina cea neapusă, ca să priveşti cu desfătare pe Domnul.

Stih: ***Sfinte părinte Porfirie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Scoţând cu gura îndulcirea cea dumnezeiască, ai răspuns cuvânt de mântuire, fericite, care alungă amărăciunea patimilor şi cu dulceaţă duhovnicească veseleşte pe toţi, cei ce săvârşesc prăznuirea ta cea de peste an, Sfinte ierarhe Porfirie, de Dumnezeu insuflate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un soare ai cunoscut pe Hristos, care a vorbit cu noi prin Trup părinte; şi luminându-ţi ochii sufletului cu strălucirile Lui, te-ai făcut stea cu totul luminoasă, îndumnezeindu-te prin înfiere, sfinţite făcătorule de minuni, părinte cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iartă-mă, Mântuitorule, cel ce Te-ai Născut şi ai păzit pe Ceea ce Te-a născut nestricată după naştere; şi când vei şedea să-mi judeci faptele mele, să treci cu vederea nelegiuirile şi păcatele mele, ca un Dumnezeu fără de păcat, Milostiv şi Iubitor de oameni.

Irmosul: Înfricoşatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre. Căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om. Pentru aceea pe prea curata Născătoare de Dumnezeu, credincioşii, o mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa

dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Fiind întărit pe piatra credinţei, înţeleptule, ai îndrăgit Piatra pe care a văzut-o odinioară proorocul Daniel, pe Hristos Dumnezeul nostru. Înălţatu-ţi-ai glasul şi gândul către Ziditorul; lovit-ai cu praştia pe vrăjmaşii care îţi supărau trupul, cinstite părinte Porfirie, întâistătătorul Gazei.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înnoit-ai, prea curată prin dumnezeiasca ta naştere, fiinţa pământenilor, cea ucisă de patimi; şi ai sculat pe toţi din moarte, la Viaţa cea nestricăcioasă. Pentru aceasta după datorie cu credinţă te fericim, Fecioară prea slăvită, precum însăţi mai înainte ai zis.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Fecioară cu totul fără de prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a trecut prin sfântul tău suflet, când ai văzut Răstignit de voie pe Fiul şi Dumnezeul tău. Pe Acela, Binecuvântată, nu înceta a-L ruga să ne dăruiască nouă iertare de greşeli.

Acatistul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** de umilinţă, glasul 6:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Acatistul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei - 26 februarie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=pQRa_HwFD68

***

Troparul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei, glasul al 4-lea: Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate, părinte ierarhe Porfirie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

&&&

Condacul 1
Apărătorului credinței dreptslăvitorilor și cinstitului păzitor al lemnului Sfintei Cruci a Mântuitorului; celui ce a luat de la Domnul darul de a face minuni, cu smerenie să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!***

Icosul 1
Îngerul Sfatului celui mare, Domnul nostru Iisus Hristos, te-a chemat pe tine în rândul îngerilor, îmbrăcându-te din tinerețe cu haina cea luminoasă și încununându-te cu cununa pustniciei. Pentru aceasta, toți într-un glas te lăudăm așa:

Bucură-te, că din tinerețe ai trăit în feciorie;
Bucură-te, cel asemenea îngerilor și arhanghelilor în curăție;
Bucură-te, căci cu sfințenia ta covârșești pe puteri și serafimi;
Bucură-te, că iubești pe Domnul ca înflăcărații heruvimi;
Bucură-te, că pentru Dânsul toate le-ai lepădat;
Bucură-te, că Împărăția cerurilor o ai câștigat;
Bucură-te, că întâi bogăția lumii ai urât-o;
Bucură-te, cel ce averea celor săraci ai împărțit-o;
Bucură-te, că pustnicește mult timp ai petrecut;
Bucură-te, teologule neîntrecut;
Bucură-te, că sfintele locuri vizitai neîncetat;
Bucură-te, al fiilor tăi rugător nestrămutat;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 2-lea

Știindu-se dator Domnului, trimis-a sfântul pe ucenicul său Marcu să împartă toată averea sa săracilor, celor ce cântă cu mulțumire Domnului: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Înțelegerea vedeniei celei înfricoșătoare a priceput-o sfântul când i s-a încredințat a păzi Crucea cea de viață dătătoare; pentru aceasta îi strigăm:
Bucură-te, prea sfințite, cel ce crucea Domnului ai primit a o păzi;
Bucură-te, că lângă dânsa ai slujit în fiecare zi;
Bucură-te, ghiveci de aur al Lemnului Vieții;
Bucură-te, sfinte ce cu puterea crucii ai înviat morții;
Bucură-te, că și îngerii împreună cu tine crucea slăveau;
Bucură-te, că fiii tăi a purta crucea nu se fereau;
Bucură-te, cel ce pe demoni cu puterea crucii i-ai alungat;
Bucură-te, că gazenii mult te-au lăudat;
Bucură-te, că pe ucenicii tăi bine i-ai povățuit;
Bucură-te, că a risipi temple păgâne te-ai ostenit;
Bucură-te, păstor blând ce ai slujit aproape de oi;
Bucură-te, acum și te roagă pentru noi;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 3-lea

Puterea Celui de Sus degrabă te-a vindecat și tâlharul de pe cruce la Domnul te-a chemat, iar tu, părinte, cu glas mare mulțumind, ai strigat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Având Porfirie râvnă dumnezeiască, ierarh al Domnului a fost ales în Gaza și cu putere mare de la Hristos mulți idoli a dărâmat, pentru care îl lăudăm așa:
Bucură-te, ciocan ce pe idoli ai dărâmat;
Bucură-te, că Gaza de falșii zei o ai eliberat;
Bucură-te, înțelepte ce cu tăria-ți pe Veliar l-ai alungat;
Bucură-te, că templele lui la pământ le-ai surpat;
Bucură-te, cel ce cu smerenie pentru Ortodoxie ai luptat;
Bucură-te, isihastule, ce numele Domnului ai chemat;
Bucură-te, doctor al sufletului și taumaturg al trupului;
Bucură-te, cel ce cu aprinsă dragoste i-ai slujit lui Dumnezeu;
Bucură-te, că pe cel rău schingiuit l-ai vindecat;
Bucură-te, că pe păgâni și pe iudei i-ai catehizat;
Bucură-te, în altar împreună cu marii dascăli slujitor;
Bucură-te, al nostru către Hristos mijlocitor;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 4-lea

Vifor de gânduri spurcate având păgânii, pe Varuh de moarte l-au bătut și turma cea mică rău au prigonit-o, însă tu, Porfirie, în Hristos punându-ți nădejdea, neîncetat îi îndemnai pe ai tăi fii a striga: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzit-a împăratul cererea ta ce i-a fost trimisă prin diaconul tău, însă nepriceputul nu s-a silit a o împlini, căci nu știa să strige:
Bucură-te, că ai îndreptat pe poporul ce cugeta rău;
Bucură-te, că l-ai trimis la împărat pe diaconul tău;
Bucură-te, că i-ai arătat împăratului durerea ta;
Bucură-te, că acesta cu greu a plinit cererea ta;
Bucură-te, că Ilarie a fost trimis să dărâme templele idolești;
Bucură-te, că el a nimicit cele prea drăcești;
Bucură-te, că mulți zei ai dărâmat;
Bucură-te, că mulți pe Hristos prin tine L-au aflat;
Bucură-te, că marele Hrisostom te-a întărit;
Bucură-te, că dânsul împreună cu tine a călătorit;
Bucură-te, că prin tine Ortodoxia înflorește;
Bucură-te, și pe credincioși îi veselește;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 5-lea

Steaua ce odinioară povățuise pe magi te-a condus, cu cererea ta, sfințite, la împăratul Arcadie, care prin minuni a fost întors către Domnul, căruia Îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzut-au toți, Sfinte ierarhe Porfirie, împlinindu-se ceea ce mai înainte ai văzut despre pruncul împăratului și au început toți a te ferici așa:
Bucură-te, al viei-Hristos lucrătorule;
Bucură-te, înainte-văzătorule și de minuni făcătorule;
Bucură-te, că împărăteasa mult te-a cinstit;
Bucură-te, că bani pentru a zidi biserici ai primit;
Bucură-te, că a împăratului curte cu minunile tale ai uimit;
Bucură-te, că în Gaza cu stâlpări duhovnicești ai fost primit;
Bucură-te, al elinilor și iudeilor dascăl desăvârșit;
Bucură-te, că lumina lui Hristos în tine neîncetat a strălucit;
Bucură-te, arhanghel în trup pământesc;
Bucură-te, floare cu miros ceresc;
Bucură-te, că cele dumnezeiești neîncetat cugetai;
Bucură-te, povățuitor al nostru spre Rai;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 6-lea

Mărturisitori și purtători de Dumnezeu fiind toți ucenicii tăi, urmându-te cu dragoste, drept slujeau Domnului și acum cu tine, în locașurile Raiului, neîncetat strigă: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Strălucind în Gaza, tu, înțelepte Porfirie, gonit-ai toți idolii păgânilor. Că aceștia, nerăbdând tăria Mântuitorului, una cu pământul s-au făcut, iar cei izbăviți prin tine îți strigă ție, sfinte:
Bucură-te, al credincioșilor sprijin și tărie;
Bucură-te, izvor de Ortodoxie;
Bucură-te, al Sfintei Legi păzitor;
Bucură-te, al Adevărului-Hristos propovăduitor;
Bucură-te, arhiereule cu veșmânt sângeriu;
Bucură-te, din Strugurele Vieții vin porfiriu;
Bucură-te, că pe Manent l-ai lăsat ca pe un mut;
Bucură-te, că în pustie ca Înaintemergătorul ai petrecut;
Bucură-te, că ai tăi ucenici ca pe Hristos te-au urmat;
Bucură-te, cel ce peste șarpele viclean ai călcat;

Bucură-te, al săracilor sprijin necontenit;
Bucură-te, al fiilor tăi scut nebiruit;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 7-lea

Vrând Marcu a urma ție neîncetat, de tine ca nimeni altul s-a apropiat, și cu smerenie supunându-ți-se, se mira de poveţele tale și împreună cu tine cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Arătat-a ascultare desăvârșită Marcu ucenicul și pentru aceasta vrednic de hirotonie fiind, diacon al Celui Preaînalt s-a sfințit și păstorului său cu mare dragoste cânta:
Bucură-te, armă și pavăză dreptslăvitoare;
Bucură-te, gură de teologie grăitoare;
Bucură-te, că pe Marcu drept l-ai învățat;
Bucură-te, că lui părinte blând te-ai arătat;
Bucură-te, al drumului Crucii următorule;
Bucură-te, ierarhe prea cinstite și de minuni făcătorule;
Bucură-te, că bunătățile pământești nu ți-au trebuit;
Bucură-te, că atacurile diavolești le-ai biruit;
Bucură-te, bucuria săracilor și mărirea călugărilor;
Bucură-te, păzitorul soților și ocrotitorul copiilor;
Bucură-te, că te-ai arătat vindecător celor bolnavi;
Bucură-te, cuvântul celor gângavi;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 8-lea

Văzând sfântul înainte nașterea pruncului moștenitor, a vestit împărătesei, și aceasta bucurându-se, multe daruri a împărțit și a strigat cu glas mare: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul a împlinit împărăteasa cele făgăduite sfântului când prunc de parte bărbătească i s-a născut și a strigat către dânsul:
Bucură-te, al pântecelui împărătesei binevestitor;
Bucură-te, cel ce împotriva maniheilor ai fost luptător;
Bucură-te, că de la împărătească ai primit bani să ridici biserici Domnului;
Bucură-te, că toată viața ta ai dat-o Lui;
Bucură-te, că ai binecuvântat-o pe împărătească și pe fiul ei;
Bucură-te, că în turma ta au intrat ca niște miei;
Bucură-te, că alături pe Ioan Hrisostom l-ai luat;

Bucură-te, că acesta împreună cu tine s-a rugat;
Bucură-te, că închinarea rea gazenii au părăsit;
Bucură-te, că scrisoare împărătească ce ordona dărâmarea idolilor ai primit;
Bucură-te, chimval răsunător al Ortodoxiei;
Bucură-te, că prin tine Gaza a aflat credința ei;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 9-lea

Toată firea îngerească se minunează de darurile tale, sfinte, căci tu pe toate le-ai lepădat și viața Domnului ți-ai dat-o, căruia Îi cântăm cu tine: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Pe ritorii cei mult vorbitori, Sfinte ierarhe Porfirie, i-ai biruit ca pe niște neprice-puți și pe toți i-ai învățat tainele minunate ale cerului. Mărind pomenirea ta, prea lăudate, cu îndrăzneală îți cântăm:
Bucură-te, pnevmatoforule și teologule;
Bucură-te, al crucii sfânt păzitorule,
Bucură-te, că în cele cerești acum te desfeți;
Bucură-te, ajutătorul celor necăjiți;
Bucură-te, înțeleptule ritor al Evangheliei;
Bucură-te, icoană a blândeții și smereniei;
Bucură-te, că atacat fiind ai rămas neclintit;
Bucură-te, că cele călugărești cu sfințenie le-ai păzit;
Bucură-te, că dreapta credință din pruncie ai aflat-o;
Bucură-te, cel ce pe Preasfânta mult ai iubit-o;
Bucură-te, că la dânsa mult te-ai rugat;
Bucură-te, cel ce pentru Biserică ai luptat;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 10-lea

Vrând Domnul să mântuiască poporul său, a rânduit arhiereu drept și smerit, care cetatea Gazei spre El a întors-o și pe toți i-a învățat a cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zid ești împotriva idolilor, sfinte, căci opt temple idolești vestite, de tine lovindu-se, s-au sfărâmat. De aceasta cutremurându-ne, îți cântăm:
Bucură-te, că templul Soarelui l-ai dărâmat;
Bucură-te, că Venera și Apolon de tine s-au spăimântat;
Bucură-te, al lui Leon și al Fortunii surpător;
Bucură-te, că Proserpina și Ghecava te-au aflat biruitor;

Bucură-te, că în sfârșit pe Marnas l-ai năruit;
Bucură-te, că pruncul cel de șapte ani, insuflat de Duhul, a vorbit;
Bucură-te, că din gura ta harul ca o lumină a luminat;
Bucură-te, că în loc spurcat biserica Celui Preaînalt nu ai ridicat;
Bucură-te, că Biserica mare în alt loc ai înălțat;
Bucură-te, că pe Cuvântul împreună cu Tatăl stăpânitor L-ai arătat;
Bucură-te, al Treimii împreună cu toți ierarhii cântător;
Bucură-te, și ne fii nouă grabnic-ascultător;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 11-lea

Împărate Sfinte, de Ți-am aduce cântări și psalmi la număr întocmai cu nisipul, nimic vrednic nu plinim, că suntem nevrednici, ci punem înainte-rugător pentru noi pe ierarhul Tău iubit și cu el Îți strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Făclie ai fost fiilor tăi, părinte, că nu numai de idoli i-ai scăpat, ci și de boli multe și erezii i-ai izbăvit. Pentru aceasta, laude ți-au întocmit:
Bucură-te, al celor trei copii din puț adânc izbăvitor;
Bucură-te, că a ta rugăciune le-a fost lanț mântuitor;
Bucură-te, cel ce ai rușinat eresul maniheilor;
Bucură-te, că ai stăruit spre îndreptarea lor;
Bucură-te, al femeii manihee pedeapsă cruntă;
Bucură-te, a dumnezeirii icoană sfântă;
Bucură-te, fulger ce arzi nepăsarea;
Bucură-te, tunet ce cerți credința cea rea;
Bucură-te, cristelniță prea sfințită;
Bucură-te, a Bisericii minte desăvârșită;
Bucură-te, limbă de foc ce dumnezeiește cuvântezi;
Bucură-te, că pe Gură de Aur aproape urmezi;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 12-lea

Vrând să dezlege datoriile celor rău datornici, Domnul te-a trimis pe tine în loc de diavoli spurcat ca să-l curățești și să-i înveți ce cei ce nu știu să cânte: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cântând prăznuirea ta, te lăudăm, Sfinte ierarhe Porfirie, și din inimă cu dragoste fiască îți cântăm ție, îndreptătorului nostru:
Bucură-te, mare ierarh și învățător;

Bucură-te, a Treimii stăpânire arătător;
Bucură-te, că drept ai slujit Mântuitorului;
Bucură-te, locuitor vrednic al Edenului;
Bucură-te, că mulți păgâni ai botezat;
Bucură-te, că prin tine harul Iordanului au aflat;
Bucură-te, că Domnului sufletul l-ai dat;
Bucură-te, cel pentru multe osteneli încununat;
Bucură-te, al Sfintelor Taine tainic slujitor;
Bucură-te, al lumii fierbinte folositor;
Bucură-te, iubitorul nevoințelor aspre;
Bucură-te, porfiră acoperitoare sufletelor noastre;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea minunate și prea mărite al lui Dumnezeu ierarhe Porfirie, cel ce cu îngerii petreci și cu sfinții te veselești, roagă-L pe Împăratul Slavei să ne întărească pe noi în fapte bune, să surpe toți idolii din viețile noastre și se mântuiască pe noi, ca împreună cu tine în vecii vecilor să cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăși:

Icosul 1
Îngerul Sfatului celui mare, Domnul nostru Iisus Hristos, te-a chemat pe tine în rândul îngerilor, îmbrăcându-te din tinerețe cu haina cea luminoasă și încununându-te cu cununa pustniciei. Pentru aceasta, toți într-un glas te lăudăm așa:
Bucură-te, că din tinerețe ai trăit în feciorie;
Bucură-te, cel asemenea îngerilor și arhanghelilor în curăție;
Bucură-te, căci cu sfințenia ta covârșești pe puteri și serafimi;
Bucură-te, că iubești pe Domnul ca înflăcărații heruvimi;
Bucură-te, că pentru Dânsul toate le-ai lepădat;
Bucură-te, că Împărăția cerurilor o ai câștigat;
Bucură-te, că întâi bogăția lumii ai urât-o;
Bucură-te, cel ce averea celor săraci ai împărțit-o;
Bucură-te, că pustnicește mult timp ai petrecut;
Bucură-te, teologule neîntrecut;
Bucură-te, că sfintele locuri vizitai neîncetat;
Bucură-te, al fiilor tăi rugător nestrămutat;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!

Condacul 1

Apărătorului credinței dreptslăvitorilor și cinstitului păzitor al lemnului Sfintei Cruci a Mântuitorului; celui ce a luat de la Domnul darul de a face minuni, cu smerenie să-i cântăm: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Porfirie, luminătorule al Gazei!***

Și această:

Rugăciune către Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei

O, prea bunule părinte Porfirie, cel ce cerți duhurile necurate și dărâmi idolii acestei lumi răzvrătite, noi, smeriții și păcătoșii robii tăi, alergăm la al tău sprijin și la al tău ajutor și cu credință te rugăm: depărtează de la noi toată lucrarea viclenilor demoni și ne mântuiește de dânșii cu rugăciunile tale. Depărtează de la noi toată moleșeala trupului și adormirea sufletului. Îndreptează-ne pe noi pe căi drepte, ca să păzim poruncile ce ni s-au dat nouă și să mărturisim credința dreaptă și adevărată, precum tu însuți ai făcut-o. Precum pe femeia manihee rău ai pedepsit-o, trimite toate duhurile necurate în locuri pustii, departe de oameni și de viețuitoarele lui Dumnezeu. Adu-ți aminte, sfinte, de cei ce te cinstesc cu dragoste și de toți dreptslăvitorii creștini și cere de la Mântuitorul Hristos mare milă pentru sufletele noastre. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Rugăciuni către Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei

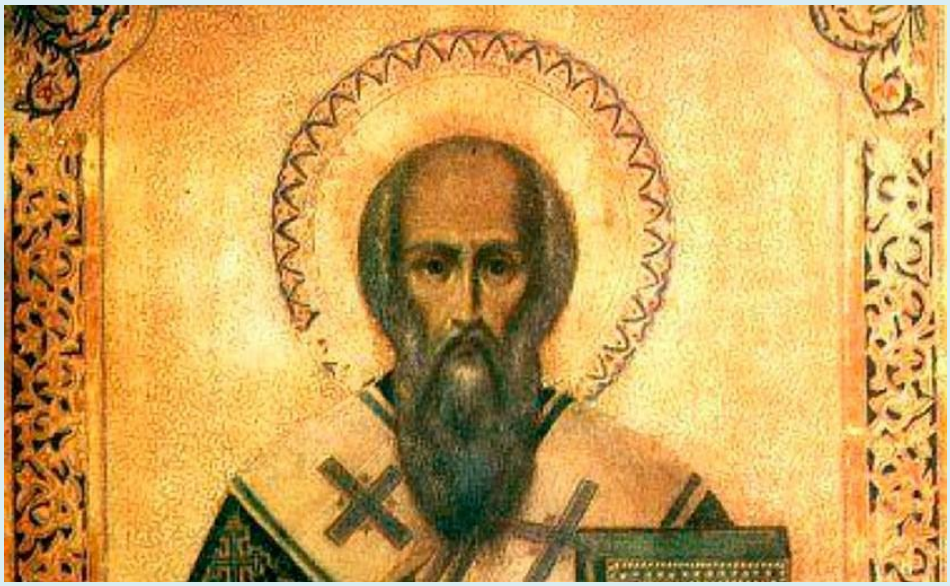

Sfântul Porfirie s-a născut în oraşul Tesalonic, din părinţi înstăriţi. La vârsta de 25 de ani, a lepădat grija lumească şi s-a retras în pustia Egiptului, unde a fost tuns în monahism. După cinci ani de vieţuire la o mănăstire din Egipt, Porfirie a ajuns la Ierusalim.

Acolo, a fost hirotonit preot de către Pravliu, patriarhul Ierusalimului şi i s-a încredinţat spre pază cinstitul lemn al Crucii lui Hristos.

După un timp, Dumnezeu i s-a descoperit, spunându-i: „Dă-mi Mie visteria - adică lemnul Crucii - pe care am adus-o la tine, pentru că voiesc să te însoţesc cu o mireasă cu adevărat săracă. Iar tu, luând-o, s-o împodobeşti, ca să-şi uite sărăcia cea dintâi”.

Era chemarea sa la treapta de episcop în cetatea Gaza, un loc cu multe altare păgâne. Până la Sfântul Porfirie, nimeni nu a putut să cureţe cetatea Gaza de păgânism.

Auzind că vine Porfire în ţinutul lor, păgânii din Gaza i-au pus spini şi gunoi, au săpat gropi, au făcut fum necurat, ca să-l întoarcă din cale. Tot ce se întâmpla rău în cetate era pus pe seama venirii sale. Sfântul însă le răspundea prin minuni.

Porfirie a cerut ajutor de la împăratul Constantinopolului şi de la Sfântul Ioan Gură de Aur, ca să risipească templele păgâne. Împărăteasa Eudoxia i-a trimis atunci bani ca să ridice o biserică.

Porfirie a distrus cele opt temple idoleşti vestite din Gaza, închinate Soarelui, Venerei, lui Apolo, Proserpinei, Ghecavei, lui Ieron, Fortunei şi lui Marnas, iar în locul unui altar dedicat zeilor a construit o biserică.

Aşa a umplut Sfântul Porfirie cetatea Gaza de slavă dumnezeiască, trecând la cele veşnice în anul 420 d.H.

Rugăciune către Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei te ferește de rău

O, prea bunule părinte Porfirie, cel ce cerți duhurile necurate și dărâmi idolii acestei lumi răzvrătite, noi, smeriții și păcătoșii robii tăi, alergăm la al tău sprijin și la al tău ajutor și cu credință te rugăm: depărtează de la noi toată lucrarea viclenilor demoni și ne mântuiește de dânșii cu rugăciunile tale. Depărtează de la noi toată moleșeala trupului și adormirea sufletului. Îndreptează-ne pe noi pe căi drepte, ca să păzim poruncile ce ni s-au dat nouă și să mărturisim credința dreaptă și adevărată, precum tu însuți ai făcut-o. Precum pe femeia manihee rău ai pedepsit-o, trimite toate duhurile necurate în locuri pustii, departe de oameni și de viețuitoarele lui Dumnezeu. Adu-ți aminte, sfinte, de cei ce te cinstesc cu dragoste și de toți dreptslăvitorii creștini și cere de la Mântuitorul Hristos mare milă pentru sufletele noastre. Amin.

Rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos pentru ieşirea din necazuri

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, nu suntem vrednici de milele Tale, dar îndrăznim să Te rugăm să primeşti şi puţina noastră rugăciune, precum ai primit oarecând cei doi bani ai văduvei şi să alungi de la noi tulburarea care ne-a cuprins. Doamne, viforul necazurilor se ridică asupra noastră şi au intrat ape până la sufletele noastre, dar întru Tine este toată nădejdea noastră! Tu cunoşti pricina răului care ne apasă. La Tine perii capetelor noastre sunt număraţi. La Tine scăpăm şi pe Tine te rugăm să depărtezi de la noi orice rău pierzător de suflet şi să ne ajuţi să biruim toate ispitele care ne învăluie! Tu eşti întărirea, scăparea şi Izbăvitorul nostru, Hristoase Dumnezeule şi Ţie Slavă şi mulţumire pentru toate Îţi înălţăm, acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin!

Sursa:
https://ortodoxia.me/rugaciune-catre-sfantul-ierarh-porfirie-episcopul-gazei/

Imnografie

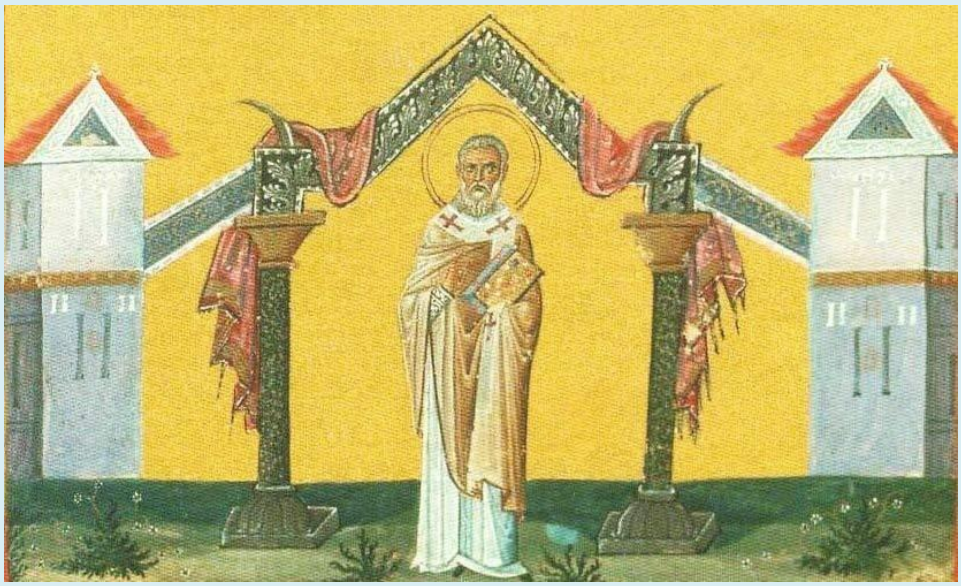

Condacul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei, glasul al 4-lea: Cu prea sfinţitele tale obiceiuri fiind înfrumuseţat, cu haina arhieriei te-ai luminat, prea fericite de Dumnezeu insuflate, Sfinte ierarhe Porfirie şi cu înălţările tămăduirilor eşti împodobit, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Troparul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Porfirie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-sfantul-ierarh-porfirie-episcopul-gazei-tropar

Troparul Sfântului ierarh Porfirie, episcopul Gazei (în limba greacă):
https://doxologia.ro/video/slujbe/alte-slujbe/troparul-sfantului-ierarh-porfirie-episcopul-gazei-limba-greaca

Vieţile Sfinţilor - Viaţa celui între Sfinţi părintele nostru Porfirie, episcopul Gazei

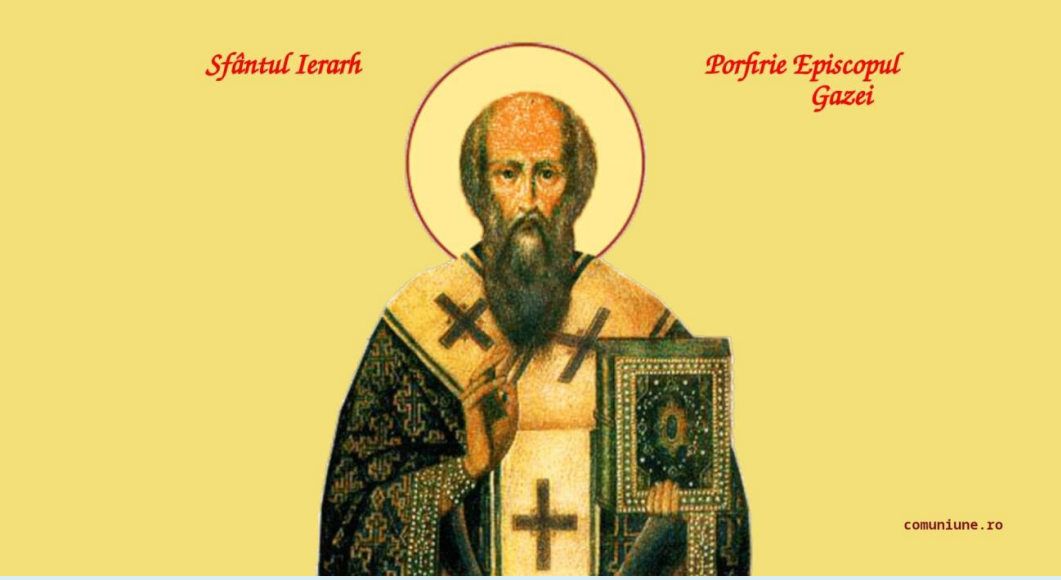

(scrisă de diaconul Marcu, ucenicul său)

Sfântul sfinţit Porfirie, episcopul Gazei - 26 februarie:
https://www.youtube.com/watch?v=mZQhSFR8RvA

***

Gaza este o cetate în Palestina, aproape de latura Egiptului, care de demult a fost dată moştenire fiilor lui Israil, din seminţia Iuda; apoi a fost stăpânită de filisteni. De la dânsa luase odată Samson pe umeri porţile cele încuiate. Acea cetate era plină de păgânătatea închinătorilor la idoli, deşi se întrupase Hristos Dumnezeul nostru şi era luminată în parte cu sfânta credinţă de Sfinţii apostoli şi cu propovăduirea episcopilor care au fost după dânşii.

Însă cea mai mare parte a ei rătăcea în întunericul închinării idoleşti, închinându-se unui chip cioplit, numit Marnas, precum şi Venerei şi altor necuraţi zei elini. De multe ori s-a vărsat într-însa sânge creştinesc, mai ales în vremea urâtorului de Dumnezeu, împăratul Iulian apostatul. Pentru că atunci pe toţi preoţii şi călugării şi pe fecioarele cele sfinţite lui Dumnezeu cu nemilostivire i-au ucis necredincioşii. O tiranie şi păgânătate ca aceasta se săvârşea în cetatea Gazei care avea într-însa atât popor, încât nimeni nu putea s-o cureţe şi s-o lumineze desăvârşit cu sfânta credinţă, până la Sfântul Porfirie, episcopul pentru care ne este cuvântul.

Acesta a întărit-o desăvârşit, pe toţi idolii i-a sfărâmat şi a ridicat biserică în mijlocul cetăţii şi a câştigat lui Dumnezeu toată Gaza, cu mare osteneală, precum va arăta povestirea de faţă.

Sfântul Porfirie era de neam din Tesalonic, fiu de părinţi bogaţi care lăsând casa tatălui său, fraţii şi bogăţia şi fiind de 25 de ani, a mers mai întâi în Egipt, apoi a mers la schit, unde a luat asupră-şi îmbrăcămintea monahicească şi viaţa cea pustnicească. După aceea, petrecând cu sfinţii părinţi în schit cinci ani, a mers la Ierusalim şi, închinându-se făcătoarei de viaţă Cruci şi Mormântului lui Hristos, toate sfintele locuri înconjurându-le, s-a dus în părţile Iordanului şi într-o peşteră mare sălăşluindu-se, vieţuia după Dumnezeu cu post şi cu rugăciune neîncetată.

Acolo vieţuind cinci ani, a căzut în boală şi a rugat pe unul din cunoscuţi să-l ducă la Ierusalim, fiind bolnav şi neputând să meargă singur. Iar la Ierusalim închinându-se în toate zilele, deşi bolnav, înconjura sfintele locuri şi când nu putea să meargă cu picioarele de slăbiciune, se târa pe genunchi; însă nici o zi n-a lăsat ca să nu meargă la sfânta biserică a Învierii lui Hristos şi la Sfânta Cruce.

Văzându-l un monah tânăr, anume Marcu - care mai pe urmă a fost scriitorul vieţii sale - ostenindu-se astfel în boală să în toate zilele, a început a-i sluji pentru Dumnezeu şi a fost trimis de dânsul cu scrisoare la Tesalonic ca să împartă între fraţii cei mai tineri averea sa, care îi rămăsese după părinţi, iar partea lui să i-o aducă ca să o împartă la săraci.

Acela, ducându-se, a împărţit precum se cădea, iar partea lui Porfirie a vândut-o pentru trei mii de galbeni. Şi i-a venit lui 1400 de galbeni, iar hainele şi argintul pe toate le-a adus Marcu cu credinţă lui Porfirie, pe care l-a găsit sănătos la Ierusalim; dar el, luându-le le-a împărţit îndată săracilor şi mănăstirilor celor scăpătate, iar el a rămas sărac.

***

În ce chip fericitul s-a făcut sănătos i-a spus lui Marcu astfel: "Fiind eu la privegherea de Duminică cea din toată noaptea, în biserica cea mare, am căzut bolnav şi neputând răbda, am mers şi m-am culcat lingă Golgota.

De durere mare eram ca într-o vedenie, privind pe Mântuitorul nostru pironit pe Cruce şi era spânzurat un tâlhar cu El, pe altă cruce.

Apoi am început a striga, zicând: "Pomeneşte-mă, Doa-mne, când vei veni întru împărăţia Ta".

Iar Mântuitorul a zis către tâlhar: "Pogoară-te de pe cruce şi-l vindecă de durerile trupeşti, precum şi Eu te-am vindecat de cele sufleteşti".

Iar tâlharul, pogorându-se de pe cruce la mine, m-a cuprins şi m-a sărutat, apoi m-a ridicat de la pământ, zicându-mi: "Vino la Mântuitorul!".

Apropiindu-mă eu de Domnul, l-am văzut pogorât de pe cruce, grăind cu mine: "Primeşte lemnul acesta şi-l păzeşte".

Iar eu, primindu-l, am început a purta Crucea lui Hristos şi venindu-mi în fire, m-am făcut sănătos, ca şi cum n-aş fi fost niciodată bolnav".

&&&

După aceasta, netrecând mult timp, fericitul Porfirie a fost hirotonit preot de patriarhul Ierusalimului şi i s-a încredinţat lui spre pază cinstitul lemn al făcătoarei de viaţă Cruci a lui Hristos, care era încuiat deosebit în raclă de aur. Altă parte a Crucii era dusă în Constantinopol, la împărăteasa Elena. Aşa s-a împlinit vedenia lui Porfirie, că a văzut pe Domnul dându-i Crucea să o păzească.

Cuviosul Porfirie, vieţuind în rânduiala preoţiei trei ani, episcopul cetăţii Gaza, care se numea Enea, a murit; şi au mers cei credincioşi din Gaza cu clericii în Cezareea Palestinei, la mitropolitul Ioan, sub care era supusă Gaza, rugându-l să le dea episcop, ca să poată a se împotrivi cu cuvântul şi cu lucrul închinătorilor de idoli, care erau mulţi în cetate şi toţi mai marii cetăţii aceleia erau păgâni.

Mitropolitul Ioan, poruncind tuturor să postească, se ruga lui Dumnezeu ca să-i arate un bărbat vrednic de acel lucru. Şi i s-a descoperit în vedenie cuviosul Porfirie, preotul Ierusalimului, păzitorul lemnului celui de viaţă făcător.

Deci, îndată a scris mitropolitul o scrisoare la prea sfinţitul Ilarie, patriarhul Ierusalimului, rugându-l să-l trimită pe părintele Porfirie, pentru un oarecare lucru. Iar patriarhul, chemând pe Porfirie şi arătându-i scrisoarea mitropolitului, îi porunci să meargă în Cezareea.

Deci, cuviosul Porfirie mai întâi s-a îndoit, apoi a zis: ***"Voia Domnului să fie".*** Şi ieşind de la patriarh a zis ucenicului său: ***"Frate Marcu, să mergem să ne închinăm sfintelor locuri şi lemnului celui de viaţă făcător al cinstitei Cruci, că acum nu-l vom mai vedea curând, decât numai după mulţi ani".***

Zis-a ucenicul: "Pentru ce grăieşti aşa, părinte? Pentru că socotesc că nu vei zăbovi mai mult de o săptămână".
Răspuns-a sfântul: ***"În noaptea trecută am văzut pe Mântuitorul zicând către mine: "Dă-mi Mie visteria - adică lemnul Crucii - pe care am adus-o la tine, pentru că voiesc să te însoţesc cu o mireasă cu adevărat săracă, însă bună de obicei. Iar tu, luând-o pe ea, să o împodobeşti, ca să-şi uite sărăcia cea dintâi; căci, deşi este săracă, nu este străină, ci soră adevărată îmi este Mie. Însă să te fereşti ca având-o pe ea şi rânduind casa, să nu câştigi ceva prin nedreptate sau prin jefuire, sau din fărădelege, căci şi pe Mine mă vei mânia şi pe dânsa o vei mâhni, pentru că neprimite sunt ei unele ca acestea, însă să nădăjduieşti şi să nu te împuţinezi cu sufletul, căci toate se vor trimite ţie, chiar de nu te vei aştepta! Aceasta mi-a spus mie în vedenie Domnul astă noapte şi mă tem ca nu cumva sarcina păcatelor străine să nu se pună asupra mea, care am mulţime de păcate".***

Acestea zicându-le către ucenic, a mers şi s-a închinat tuturor locurilor sfinte; apoi a luat făcătorul de viaţă lemn al cinstitei Cruci, vărsând multe lacrimi, şi, încuindu-l în sicriu, a mers şi a dat cheile prea sfinţitului patriarh. Apoi, luând de la dânsul binecuvântare, a plecat spre Cezareia Palestinei, cu ucenicul său Marcu şi cu un alt tânăr, Varuh pe care mai înainte l-a luat cuviosul din gunoi, plin de răni şi, tămăduindu-l, îl avea că slugă.

Sosind cuviosul Porfirie în Cezareia, l-a primit cu bucurie şi l-a silit prea sfinţitul mitropolit Ioan, chiar nevrând, să primească sfinţirea ca episcop al cetăţii Gaza.

Deci plângea cuviosul mult şi era nemângâiat, zicând că el nu este vrednic de o treaptă ca aceasta. Apoi s-a înduplecat la voia Domnului; şi hirotonisindu-l episcop, l-a trimis la Gaza cu clericii şi cu oamenii din Gaza, a cărui venire o aşteptau satele cele ce erau în jurul Gâzei.

Însă popoarele păgâne, adunându-se dinadins pe calea aceea pe care episcopul Porfirie se cădea să meargă, a aşternut-o toată cu spini săpând gropi şi ducând mulţime de gunoi, au făcut fum mare şi necurat. Deci au făcut calea aceea nelesnicioasă spre mergere, iar aceasta o făceau din ură către creştini şi din vrajbă către Porfirie.

Atunci au început creştinii, cu episcopul lor Porfirie, să treacă calea aceea cu multă nevoie şi osteneală, ferindu-se de gropi, de spini şi de fum, ostenindu-se toată ziua, şi au sosit noaptea în cetate.

Iar în cetate era numai o biserică creştinească şi aceea mică; pentru că şi creştini nu erau mulţi iar temple idoleşti mulţime, încât erau şi pe uliţe idoli, iar în mijlocul cetăţii era un templu mare şi frums al necuratului Marnas, mai-marele lor zeu, din vechime zidit, care înfrumuseţa toată cetatea prin mărimea sa, cu înălţimea şi cu prea frumoasă zidire.

Atunci a început cuviosul Porfirie, luându-şi scaunul său, a paşte turma cea mică a lui Hristos care era acolo.

***

În acel an, în care arhiereul lui Dumnezeu Porfirie a mers în Gaza, s-a întâmplat de nu era ploaie, ci secetă mare şi foamete, încât ziceau toţi necuraţii cetăţeni că din cauza venirii lui Porfirie în cetate s-au miniat zeii şi au încuiat cerul. Iar slujitorii idolilor au dat de veste în popor că Marnas, zeul lor, le-ar fi vestit cum că Porfirie este pricinuitor de tot răul. Apoi, adunându-se toţi închinătorii de idoli în templu lui Marnas cerea să le dea ploaie, pentru că pe acela îl numeau zeul idolilor. Deci, au petrecut şapte zile, rugându-se şi cântându-i laude; apoi, ieşind afară din cetate, tot n-a plouat.

După aceasta, adunându-se toţi creştinii cu femeile şi copiii, în număr de 280, pentru că erau numai atâtea suflete care credeau în Hristos în cetatea Gaza, au rugat pe Sfântul Porfirie, episcopul lor, ca să facă sobornicească rugăciune şi să iasă cu crucile afară din cetate, ca să ceară ploaie de la Dumnezeu, căci acum pe toţi îi supăra foametea, dar răbdau şi defăimare şi ocări de la păgâni, pentru acest necaz.

Sfântul Porfirie, vestindu-le post, a poruncit tuturor ca să se adune de cu seară în biserică. Deci, săvârşind privegherea de toată noaptea, a doua zi a făcut Litie, mergând înainte cu Sfânta Cruce; şi au ieşit oamenii afară din cetate, la o biserică veche, ce era spre apus, pe care a zidit-o fericitul Asclipie, episcopul, mărturisitorul lui Hristos, cel ce a pătimit multe pentru dreapta credinţă.

De acolo, cu cântări de laude au mers la biserica Sfântului Timotei, unde erau moaştele altor sfinţi mucenici; şi aşa ostenindu-se în rugăciuni la litie, s-au întors în cetate în ceasul al nouălea din zi, dar au găsit porţile cetăţii încuiate cu tărie; pentru că păgânii, închinătorii de idoli, văzând că ieşiră creştinii afară din cetate cu episcopul lor, au încuiat cetatea, nevoind să-i lase înăuntru, şi au stat înaintea porţilor două ceasuri şi nu le-au deschis.

Dumnezeu, însă, văzând răbdarea şi lacrimile robilor săi şi ascultând rugăciunile plăcutului său Porfirie, a ridicat un vânt dinspre miazăzi, precum cândva pe vremea lui Ilie proorocul, şi a acoperit cerul cu nori de ploaie, fulgerând şi tunând şi, apunând soarele, a căzut ploaie foarte mare.

Unii din elini, văzând o minume ca aceasta, au deschis cetatea şi unindu-se cu creştinii strigau: "Hristos este unicul Dumnezeu adevărat", şi toţi intrară în biserică cu bucurie mare.

Apoi elinii au luat de la episcop sfântul semn şi învăţătură spre Botez, pentru că au crezut în Hristos. Şi era numărul bărbaţilor 107, femei 35, iar copii 14; apoi, mulţumind lui Dumnezeu, s-au dus pe la casele lor. Iar ploaia a fost mare toată noaptea aceea, a doua zi şi a treia zi, încât a adăpat pământul din destul şi s-au mai adăugat din elini la turma lui Hristos, afară de cei dintâi, încă 127.

Apoi tot în acelaşi an au venit încă 105 şi, primind toţi Sfântul Botez, se sârguiau în sfânta credinţă.

&&&

Ceilalţi închinători de idoli nu încetau a duşmăni pe Sfântul Porfirie şi a supăra pe creştini; căci venind ighemonul în cetate câteodată, îl îndemnau să-i muncească pe creştini, dându-i mulţime de aur; aşa că în toate zilele îi chinuiau pe creştini la lucrările cetăţii, precum odată egiptenii pe israiliteni.

Iar Sfântul Porfirie, văzând nevoia care se făcea poporului lui Hristos, se mâhnea foarte şi neîncetat se ruga lui Dumnezeu cu lacrimi, ziua şi noaptea, ca pe cei rătăciţi să-i întoarcă la calea cunoaşterii adevărului.

***

După aceea, Varuh, sluga sfântului mai sus pomenită, a fost trimis într-un sat apropiat pentru trebuinţa aceasta: "Un oarecare închinător de idoli locuia pământul bisericesc şi era dator cu chiria pe un an; iar el nevoind să o dea îndată, ci tărăgănând-o, se împotrivea lui Varuh şi se făcu gâlceava între dânşii.

Atunci, strângându-se ceilalţi închinători de idoli, au bătut pe fericitul Varuh cu beţele până la moarte şi, crezându-l mort, l-au scos afară din sat şi l-au aruncat într-un loc pustiu.

A doua zi, Cornelie, diaconul şi alţi doi creştini, trecând pe acolo, l-au aflat pe Valuh zăcând ca mort, neputând nici să vorbească, nici să audă, nici cu ochii să vadă, nici să-şi mişte mâinile sau picioarele, ci numai duhul era într-însul şi, luându-l, l-au dus în cetate.

Dar văzând închinătorii la idoli că-l duceau pe Varuh, li s-a părut că duc în cetate un mort, deci s-au repezit asupra celor ce duceau şi au început a-i bate, zicându-le; "De ce faceţi o urâciune ca aceasta, aducând mortul în cetate - deoarece obiceiul gazenilor era ca pe morţi să-i scoată la îngropare afară din cetate - şi luându-l pe Varuh, l-au legat de picioare şi-l târau prin cetate; dar diaconul Cornelie alergând, a spus Sfântului Porfirie.

Deci, a venit episcopul cu sârguinţă cu ceilalţi fraţi şi, ajungând la cei ce-l târau, îi rugă să înceteze o nemilostivire ca aceea; iar ei au ocărit şi pe episcop.

Apoi s-a adunat mulţime de popor, care văzând răbdarea şi smerenia episcopului, că nu răspunde nimic împotriva ocărâtorilor lui, a început a se gâlcevi cu cei ce dosădeau pe cel mort; şi s-a făcut între dânşii gâlceava, căci punându-şi mâinile unul pe altul se băteau şi era tulburare mare.

Iar sfântul episcop cu creştinii, luând pe fericitul Valuh, l-au dus în biserică, fiind târziu, şi, văzând că duhul lui este încă într-însul, a început a se îngriji de tămăduirea lui şi toată noaptea aceea s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi pentru dânsul.

Apoi bolnavul a deschis ochii şi a vorbit, cerând apă de băut; apoi a început a vorbi spunând tot ce s-a întâmplat.

A doua zi veniră mai-marii cetăţii la biserică cu mulţime de popor şi au zis: "Pentru ce aţi adus pe mort în cetate, împotriva legii părinteşti?"

Şi a ieşit la dânşii Sfântul episcop Porfirie, cu toţi cei ce erau cu dânsul; aceştia, văzându-l pe episcop, au început a-l ocărî şi a-l defăima, apoi, repezindu-se la ceilalţi care erau cu dânsul, au început a-i bate.

Şi îndată fericitul Varuh, luând putere de la Dumnezeu, s-a sculat degrab, ca şi cum niciodată nu bolise, şi luând un ciomag mare, a început a bate şi a prigoni pe poporul cel păgân şi gâlcevitor.

Iar ei, văzându-l viu, s-au spăimântat cu frică mare, căci credeau că s-a sculat din morţi; pe de o parte de frică, iar pe de alta de bătaia cea mare fiind izgoniţi, au fugit, călcându-se unul pe altul; şi i-a izgonit Varuh ca Samson pe filisteni, de la biserică până la capiştea lui Marnas; apoi din acea vreme toţi paginii se temeau de Varuh neîndrăznind nici pe cale a se întâlni cu dânsul.

Iar Sfântul Porfirie, mulţumind lui Dumnezeu de acea grabnică şi neaşteptată schimbare a lui Varuh spre sănătate şi de puterea trupească atât de mare, luată de la Dumnezeu, a hirotonisit pe Varuh diacon şi împreună cu el şi pe Marcu.

&&&

Văzând arhiereul lui Dumnezeu Porfirie necazurile care se făceau în toate zilele creştinilor de către necredincioşi, a trimis la Constantinopol pe Marcu, diaconul său, la dreptcredinciosul împărat Arcadie, rugându-l să poruncească să se strice capiştile idoleşti din Gaza. Apoi a scris şi prea sfinţitului Ioan Gură de Aur, patriarhul Constantinopolului, cerând ajutor şi mijlocire la împărat.

Deci a poruncit împăratul să închidă capiştile idoleşti din Gaza, ca să nu se săvârşească mai mult într-însele necuratele jertfe, dar n-a poruncit a le risipi, ca să nu necăjească poporul elin.

Atunci a venit în Gaza un om împărătesc, cu numele Ilarie, să săvârşească porunca împărătească, luând multe ajutoare şi mulţi ostaşi din Azot şi din Ascalon. Apoi, arătând gazenilor împărătească scrisoare, a închis templele idoleşti şi le-a pecetluit, smerind în legături pe cele trei căpetenii ale cetăţii.

Iar păgânii, adunând mulţime de aur, l-au dus lui Ilarie, omul împărătesc, rugându-l să nu închidă unul dintre templele lor care era mai mare, adică acel a lui Marnas, care era în mijlocul cetăţii, iar cu celelalte să facă ce vor voi.

Deci Ilarie, iubind aurul mai mult decât pe Hristos Dumnezeu, le-a lăsat liber templul cel mai de frunte a lui Marnas, iar pe cele mai mici le-a închis, sfărâmând idolii într-însele. Şi s-a dus iubitorul acela de aur, ca şi cum ar fi îndeplinit porunca cea împărătească; căci cu adevărat, numai cu chipul era creştin, iar înăuntru era plin de necredinţă elinească şi ajuta elinilor. Iar păgânii aveau cel mai mare termplu, a lui Marnas şi nu încetau a face creştinilor supărare.

***

În acea vreme s-a întâmplat un lucru minunat, care a adus la credinţă nu puţini oameni. O femeie oarecare, slăvită, fiică a unuia din cei mai iubiţi cetăţeni şi soţie a unui slăvit bărbat care se numea Elia, fiind însărcinată, i-a venit ceasul să nască, dar nu putea; şi se înmulţeau durerile ei foarte mult, căci a doua zi mai rău îi era, iar în a treia zi şi mai cumplit.

Deci, aducându-se multe femei fermecătoare şi vrăjitoare, nimic nu puteau să-i ajute şi s-a muncit astfel şapte zile.

Iar bărbatul ei, tatăl şi mama ei şi toate rudeniile aduceau în toate zilele neîncetate jertfe şi săvârşeau rugi în templul lui Marnas, pentru dânsa, cerând ajutor de la zeul lor; dar nu primeau ajutor, ci mai amară boală şi mai cumplite dureri se aduceau celei ce nu putea să nască. Acum toţi deznădăjduiau şi, privind la o muncire ca aceea a ei, singuri boleau cu inimile, plângând şi tânguindu-se pentru dânsa şi gândind la sfârşitul ei.

Era între dânşii o bătrână creştină. Aceea, alergând la biserică, se ruga cu lacrimi în ochi lui Hristos Dumnezeu pentru femeia aceea bolnavă.

Şi văzând-o Sfântul episcop Porfirie plângând, a întrebat-o care este pricina; iar ea, căzând la picioarele arhiereului, i-a spus despre toate şi îl rugă să se roage Iubitorului de oameni Dumnezeu pentru femeia ce cumplit pătimea. Iar arhiereul a trimis-o iarăşi la bolnavă, învăţând-o ce să facă şi ce să zică.

Deci mergând bătrâna în casa bolnavei, a strâns toate rudeniile celei bolnave, pe părinţi şi pe bărbat, şi a zis către dânşii: "Este aici un doctor bun şi iscusit, acela m-a trimis la voi să vă întreb ce veţi da lui, dacă acela va tămădui pe bolnavă?"

Auzind acestea, părinţii au zis: "De va voi el toate averile noastre, să le ia, numai să o vedem vie şi sănătoasă pe fiica cea iubită".

La fel zicea şi bărbatul ei, fiind gata să dea toate pentru viaţa şi sănătatea soţiei lui.

Grăit-a către dânşii bătrâna: "Ridicaţi-vă mâinile voastre spre înălţime şi vă întăriţi cuvântul cu jurământ, ca să fie credincioasă făgăduinţa voastră că nu veţi defăima pe doctorul acela".

Iar ei, cu osârdie şi cu lacrimi ridicându-şi mâinile, au zis: "În toate zilele noastre vom fi robii lui, numai să tămăduiască pe una născută a noastră, fără de care nu putem a mai fi vii. Pentru că ce viaţă şi veselie va fi nouă fără dânsa?".

Acestea auzindu-le bătrâna, a strigat cu glas mare către cea bolnavă: "Marele arhiereu Porfirie grăieşte ţie aşa: "Te vindecă pe tine Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu cel viu; crede întru El şi vie vei fi!"

Şi femeia suspinând, îndată şi-a dat rodul său şi i s-a uşurat durerea. Apoi toţi cei ce erau acolo mirându-se, au strigat: "Mare este Dumnezeul creştinilor! Mare este Porfirie, arhiereul Lui!"

Iar a doua zi părinţii şi bărbatul femeii aceleia şi toate rudeniile, venind la Sfântul Porfirie, au căzut la picioarele lui, cerând botezul lui Hristos.

Iar sfântul, învăţându-i, le-a poruncit să postească şi să vină la sfânta biserică. Apoi, nu după multă vreme, i-a botezat şi pe ei, pe femeia care a născut şi pe pruncul cel născut, pe care l-a chemat Porfirie după numele său, căci era de parte bărbătească. Şi era numărul celor botezaţi 64.

&&&

Înmulţindu-se turma lui Hristos, se înmulţea şi pizma închinătorilor de idoli şi din zi în zi chinuiau mai amar pe creştini, îngreunându-i cu neîncetate lucrări ale cetăţii ca pe nişte robi, silindu-i la toate cu osteneli şi cu răni. Apoi încă şi prin ţarini şi prin grădini le făceau supărări, încât erau credincioşii în mare supărare şi sărăcie şi nu aveau de unde plăti cele cerute poporului şi dăjdiile împărăteşti.

Aceea văzând-o arhiereul lui Dumnezeu Porfirie şi o răutate ca aceea adusă credincioşilor de la păgânineputând să o rabde, s-a dus în Cezareea, la fericitul Ioan, mitropolitul său, rugându-l că ori de episcopie să-l facă liber, ori să meargă cu dân-

sul la Constantinopol, ca să-l roage pe împărat să poruncească să risipească toate templele idoleşti şi să îmblânzească sălbăticia elinească.

Mitropolitul Ioan a voit ca mai bine să sufere oboseala drumului în vreme de iarnă, decât să-l elibereze de episcopie pe Sfântul Porfirie. Suindu-se amândoi într-o corabie, s-au dus şi, având bună sporire, în zece zile au ajuns la ostrovul Rodos. Acolo, auzind despre un monah oarecare, care într-un pustiu avea viaţă sihăstrească, anume Procopie, bărbat sfânt şi înainte văzător, au mers să-l cerceteze.

Iar acela, văzând înainte venirea lor şi cunoscând dregătoria lor cea arhierească, i-a întâmpinat şi i-a cinstit. El, înţelegând pricina călătoriei lor, i-a povăţuit ce trebuie să facă la Constantinopol, ca să-şi câştige dorinţa.
"Alergaţi - le zise - mai întâi la prea sfinţitul Ioan Gură de Aur, că acela vă va ajuta cu sfatul său cel bun. Că deşi nu merge acum în palatele cele împărăteşti, fiindcă s-a mâniat asupra lui împărăteasa, însă el are prieten pe Amantie eunucul, postelnicul împărătesei, bărbat dreptcredincios şi îmbunătăţit căruia vă va încredinţa pe voi şi prin mijlocirea căruia veţi câştiga toate. Acela vă va duce la împărat şi cu de-amănuntul veţi spune despre nevoia voastră şi să-i prooroci împărătesei că va naşte un fiu, care va fi împărat, iar auzind de la voi că este însărcinată, se va bucura. Iată acum este a noua lună de când a zămislit şi vă va face vouă după dorinţa voastră".

Iar Sfinţii Ioan şi Porfirie, primind această povăţuire şi adeverire spre lucrul dorit, au pornit cu bucurie şi în zece zile au ajuns la Constantinopol. Apoi, precum i-a învăţat cuviosul Procopie, mai întâi au mers la sfinţitul Ioan Gură de Aur. Iar el i-a primit cu cinste şi cu dragoste şi, aflând pricina venirii lor, le-a dat nădejde.

A doua zi, chemând pe postelnicul împărătesei, Amantie, i-a arătat pe episcopii cei ce veneau de la Palestina şi i-a încredinţat lui să aibă grijă de dânşii şi să câştige de la împărat ceea ce poftesc.

Iar eunucul, auzind de la sfinţii episcopi toate cele ce spun cu de-amănuntul, ce fel de necazuri se fac credincioşilor de către păgâniidin Gaza, a lăcrimat şi, umplându-se de dumnezeiască râvnă, a zis: "Nu vă întristaţi, sfinţi părinţi, căci Domnul nostru Iisus Hristos singur va apăra pe credincioşii robii Săi şi de cei ce le fac strâmbătate îi va izbăvi. Deci rugaţi-vă Domnului, iar eu voi spune împărătesei şi nădăjduiesc că Dumnezeul tuturor va îndupleca inima ei spre milostivire; iar dimineaţă şi pe voi vă voi duce la dânsa veţi spune toate cele ce veţi voi". Acestea zicându-le eunucul către episcopi, s-a dus.

A doua zi Amantie, postelnicul împărătesei, a chemat pe arhiereii lui Dumnezeu Ioan şi Porfirie la împărătescul palat şi i-a dus la împărătească.

Iar ea, văzând pe arhierei, a apucat înainte a le zice: "Binecuvântaţi-mă, părinţilor". Iar aceia s-au aplecat ei.

Şi şedea împărăteasa pe un pat de aur şi a zis către dânşii: "Iertaţi-mă arhiereii lui Dumnezeu că nu pot să vă dau cuviincioasa cinste, având sarcină în pântece; căci se cădea mie ca înaintea uşii să întâmpin pe sfinţiile voastre; ci vă rugaţi Domnului pentru mine, ca să pot naşte cu bunătatea Aceluia pruncul care este în pântecele meu".
Iar sfinţii părinţi, minunându-se de smerenia ei, au zis: "Cel ce a binecuvântat pântecele Sarei, al Revecăi şi al Elisabetei, Acela să binecuvânteze şi pântecele tău şi rodul cel dintr-însul purtat să-l înfieze".

Iar ea, poruncindu-le să şadă, a început a grăi: "Ştiu pentru ce aţi suferit atâta osteneală de călătorie, căci toate mi-a spus Amantie. Şi de voiţi, spuneţi-mi şi voi că să ştiu mai bine pentru ce aveţi trebuinţă".

Atunci au spus episcopii toate cele cu de-amănuntul împărătesei, despre necazurile ce se fac creştinilor de către închinătorii de idoli şi au rugat-o să dea ajutor celor chinuiţi.

Iar ea, ascultând cele grăite, le-a zis: "Nu vă mâhniţi, sfinţilor părinţi, căci nădăjduiesc spre Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, că voi ruga pe împărat să împlinească cererea voastră, iar acum odihniţi-vă de cale, căci vă văd osteniţi, şi rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru mine, ca să ajute mijlocirii mele pentru voi, la împărat".

Acestea zicându-le împărăteasa către sfinţii episcopi şi dându-le aur destul spre hrană, i-a liberat cu nădejde.

Când a venit împăratul la împărătească, ea i-a spus lui despre episcopii ce veniseră din Palestina şi pentru ce veniseră, cum şi toate răutăţile ce se făceau creştinilor din partea închinătorilor de idoli. Apoi l-a rugat să risipească capiştile idoleşti din Gaza.

Împăratul, auzind de aceasta, cu greu îi venea zicând: "Ştiu că cetatea aceea cu mare osârdie slujeşte idolilor, dar avem trebuinţă de dăjdiile cele multe ce se iau de acolo. Deci de vom risipi toate templele zeilor şi-i vom necăji pe oameni, apoi

înfricoşându-se vor fugi şi se va pustii cetatea, iar noi ne vom lipsi de atâtea dăjdii. Oare nu este mai bine să-i smerim pe dânşii câte puţin? Mai întâi să luăm de la dânşii începătoria cetăţii, apoi templele lor să le închidem şi să oprim aducerea de jertfe idolilor, iar ei, văzându-se smeriţi, vor cunoaşte adevărul şi la noi se vor întoarce".

Acestea auzindu-le împărăteasa de la împărat s-a mâhnit foarte şi, lăcrimând, a zis: "Singur Hristos Domnul va ajuta robilor săi, adică creştinilor, dacă noi nu voim să le ajutăm lor".

Această vorbă a împăratului auzind-o postelnicul Amantie, a spus-o sfinţilor episcopi.

Iar a doua zi împărăteasa i-a chemat pe sfinţii episcopi şi le-a zis: "Am spus împăratului despre voi şi despre toată nevoia şi despre toată cererea voastră, dar nu voieşte să mă asculte, socotind că este greu lucru întristarea închinătorilor de idoli din Gaza. Însă nu vă mâhniţi, că voind Dumnezeu, nu voi înceta a ruga pe împărat până ce el, ascultând, va face voia voastră". Iar episcopii auzind, i s-au plecat ei.

Sfântul Porfirie, aducându-şi aminte de profeticele cuvinte ale Sfântului Procopie, cele despre împărătească, a spus: "Osteneşte-te pentru noi stăpână, ca pentru Hristos, iar El pentru osteneala ta îţi va da un fiu, care va împărăţi înaintea ochilor tăi şi mulţi ani va vieţui întru toată buna sporire a împărăţiei".

Acestea auzindu-le împărăteasa s-a umplut de bucurie şi s-a luminat la faţă, zicând: "Rugaţi-vă pentru mine, o! sfinţilor părinţi, ca, precum doriţi, să nasc fiu; şi de va fi aşa, vă făgăduiesc că voi împlini toate cele dorite; nu numai cele ce cereţi, ci şi cele ce nu le cereţi le voi face, cu ajutorul lui Hristos; apoi în mijlocul cetăţii Gaza voi zidi o sfântă biserică; deci mergeţi în pace şi aşteptaţi, rugându-vă pentru mine iubitorului de oameni Dumnezeu".

După aceasta s-au împlinit zilele ca să nască împărăteasa; şi a născut un prunc parte bărbătească, precum sfinţii părinţi i-au proorocit, şi s-a numit după numele bunicului său, Teodosie, căci tatăl împăratului Arcadie era Teodosie, care a împărăţit cu Graţian. Şi s-a născut acest al doilea Teodosie în porfiră, care era însemnare despre împărăţia lui. Şi a fost mare bucurie a împăratului Arcadie şi la toată împărăţia.

Iar împărăteasa a trimis pe Amantie, postelnicul său, la Sfinţii părinţi Ioan şi Porfirie, zicând: "Mulţumesc lui Hristos, căci cu sfintele voastre rugăciuni mi-a dăruit

mie fiu; deci să cereţi de la Domnul, sfinţilor părinţi viaţă şi mulţi ani celui născut, iar mie smeritei sănătate, ca să împlinesc cele ce am făgăduit vouă".

După şapte zile a chemat împărăteasa la sine pe arhiereii lui Dumnezeu Ioan şi Porfirie şi i-a întâmpinat în uşa camerei sale, purtând în mâini pruncul cel de curând născut. Apoi şi-a plecat capul la dânşii şi a zis: "Binecuvântaţi-mă, părinţilor, pe mine şi pe fiul meu, pe care mi l-a dăruit Dumnezeu, cu sfintele voastre rugăciuni".

Iar ei au însemnat-o cu semnul crucii; asemenea şi pe pruncul pe care îl ţinea în mâinile sale şi au vorbit multe lucruri folositoare.

Apoi le-a zis împărăteasa: "Oare ştiţi, părinţilor, ce am gândit să fac pentru a voastră cerere?"

Iar Sfântul Porfirie i-a răspuns, zicând: "Pe toate cele ce le-ai gândit stăpână de la Dumnezeu le-ai gândit, căci într-aceasta noapte s-a descoperit smereniei mele o vedenie, care era aşa: mi se părea că stau la Gaza, în capiştea idolească a lui Marnas şi a ta înălţime, stând acolo, mi-a dat Sfânta Evanghelie, zicându-mi: "Primeşte şi citeşte".

Iar eu, luând-o, am deschis-o şi am aflat-o la locul unde Domnul grăieşte către Petru: "Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui pe ea".

Iar tu stăpână mi-ai zis: "Pace ţie, îmbărbătează-te şi te întăreşte".

Iar eu m-am deşteptat şi din aceasta mă încredinţez că Fiul lui Dumnezeu a pus în inima ta sfat bun pentru noi".

Deci spune, stăpână ce lucru bun ai gândit pentru noi?".

Iar împărăteasa le-a răspuns: "De va voi Hristos, nu după multe zile, pruncul va primi Sfântul Botez; iar voi, mergând, pregătiţi o scrisoare de cerere, în care să scrieţi toate câte poftiţi şi, când se va aduce pruncul de la Sfântul Botez, să daţi scrisoarea aceluia ce va duce pe mâini pruncul botezat; iar eu îl voi învăţa ce să facă şi nădăjduiesc spre Fiul lui Dumnezeu că toate le va rândui bine după voinţa Sa".

Deci, ducându-se ei, au pregătit o scrisoare de cerere, scriind într-însa multe, nu numai despre sfărâmarea idolilor, risipirea templelor celor necurate, dar şi despre uşurarea credincioşilor de lucrări, de dăjdii şi despre începătoria cetăţii şi, în sfârşit, să se dea tărie împărătească sfintei Biserici creştine, care era foarte săracă, scăpătată şi strâmtorată. Adică să se dea hrană slujitorilor ei şi alte lucruri folositoare şi de uşurare creştinilor celor chinuiţi şi scăpătaţi.

Apoi aşteptară ziua aceea în care se va boteza fiul împăratului; dar înainte de botezul lui, s-a propovăduit că va fi împărat, ca unul ce s-a născut în porfiră, şi s-a îmbrăcat mai întâi cu porfira, apoi cu scutecele. Deci, aducându-se împăratul cel nou la Sfântul Botez cu slavă, toată cetatea fiind foarte împodobită, zidurile strălucind cu aur şi cu argint şi tot poporul, purtând haine mai luminate şi mai scumpe, ducea pe împăratul cel nou la biserică, acoperit cu porfiră împărătească, pe mâinile unui bărbat vestit strălucit cu haine de mult preţ; şi era mulţime de boieri şi de voievozi, unii mergând înainte, iar alţii mai pe urmă, iar împrejur mergea oaste, purtând platoşe şi arme cu aur, care străluceau; şi puteai să vezi toată slava împărătească, podoaba şi mărirea, încât Sfântul Porfirie zicea: "Dacă aşa este slava împăratului pământesc celui vremelnic, apoi cum trebuie să fie slavă Împăratului ceresc celui veşnic! "

Şi fiind dus în biserică împăratul cel nou, amândoi sfinţii episcopi stând la uşile bisericii, ţineau scrisoarea pregătită.

După săvârşirea Sfântului Botez, când toţi ieşeau din biserică, cu împăratul cel nou botezat, sfinţii episcopi au strigat: "Ne rugăm înălţimii tale, noule împărat, primeşte rugămintea noastră ca la începutul împărăţiei tale să te arăţi a fi milostiv".

Acestea zicând sfinţii părinţi, au pus scrisoarea pe prunc; iar bărbatul care îl ducea, a stat şi, luând scrisoarea, a poruncit să fie tăcere; apoi, deschizând-o, o citi în auzul tuturor, că aşa era învăţat de împărătească şi citind o parte a scrisorii, a învelit-o şi, punându-şi dreaptă sub capul pruncului, l-a ridicat puţin, că spre învoire şi a strigat: "Porunceşte a lui împărătească mărire ca toate cele scrise aici să se săvârşească în faptă, deoarece aceasta este cea dintâi poruncă împărătească a lui şi nicidecum nu se va schimba!"

Iar toţi cei ce vedeau şi auzeau aceasta, s-au minunat şi s-au închinat binecuvântând şi urând mulţi ani noului împărat, cel ce a început împărăţia sa cu milostivire.

Deci fericeau pe împăratul Arcadie, numindu-l binecuvântat de Dumnezeu, că s-a învrednicit să aibă un fiu, împărăţind împreună cu el şi dând poruncile sale spre lucrurile cele bune. Şi s-a spus despre aceea împărătesei iar ea, umplându-se de bucurie, s-a închinat lui Dumnezeu, dându-i mulţumire.

Apoi, fiind dus în palatul tatălui împăratul cel nou botezat, i-a ieşit în întâmpinare mama lui şi, ducându-l la împăratul Arcadie, bărbatul său, l-a hiritisit, zicându-i: "Fericit eşti, stăpânul meu, că în viaţa ta văzură ochii tăi împărat ieşit din coapsele tale".

Împăratul Arcadie auzind acestea se bucură foarte, iar împărăteasa, văzându-l vesel, i-a zis: "Spune de-ţi este cu plăcere stăpâne, să ştim ce este în cartea aceasta care s-a dat acum noului împărat, fiul nostru, ca să se săvârşească cu totul această poruncă a lui pentru toate cele scrise aici".

Atunci împăratul a poruncit să se citească scrisoarea şi a zis: "Grea este cu adevărat această cerere, dar mai grea este lepădarea, deoarece aceasta este întâia poruncă a fiului nostru şi nu este cu putinţă a o schimba".

Împărăteasa zise: "Nu este cu putinţă a o schimba, nu numai porunca fiului cea dintâi, dar şi rugăciunea sfinţilor bărbaţi care mi-au proorocit înainte despre naşterea fiului nu este bine a o trece cu vederea".

Îndată împăratul Arcadie a poruncit ca prin scrisori împărăteşti să întărească toate cele ce erau scrise de episcopii Palestinei în cartea de rugăminte şi, pregătindu-se scrisorile de la ambii împăraţi, de la Arcadie şi de la Teodosie, împărăteasa a chemat pe arhiereii lui Dumnezeu Ioan şi Porfirie şi le-a arătat acele scrisori, întrebându-i dacă le sunt plăcute.

Deci fiindu-le plăcute şi închinându-se împărătesei, i-au mulţumit pentru o sârguinţă milostivă ca aceea şi cu bună înţelegere; şi s-au rugat ca să se trimită de la împăraţi, în Gaza, un bărbat mai credincios decât cel dintâi, ca să ducă la săvârşire aceste porunci.

Deci s-a găsit pentru aceasta un om bine credincios şi temător de Dumnezeu, anume Chineghie. Aceluia i s-a încredinţat de împăraţi să se ducă în Gaza şi să rânduiască totul bine şi cu credinţă, după poruncă.

Apoi împărăteasa a dat Sfântului Porfirie aur de ajuns spre zidirea unei biserici de piatră, în mijlocul cetăţii Gaza, asemenea şi pentru facerea casei de străini şi s-a

mai făgăduit să dea cât va mai trebui pentru săvârşirea bisericii. Apoi, deosebit, le-a dat daruri amândurora şi vase bisericeşti de aur şi de argint pentru biserica Cezareei şi a Gazei şi aur pentru cale. Asemenea împăratul cinstindu-i cu daruri şi cu bani din destul i-a liberat în pace.

Iar ei, închinându-se sfinţitului patriarh Ioan Gură de Aur, au plecat la locul lor; iar după dânşii au plecat Chineghie, omul cel împărătesc, căruia i se încredinţase poruncile împărăteşti.

Când Sfinţii părinţi Ioan şi Porfirie s-au apropiat de ostrovul Rodos, au rugat pe cârmaci să stea la mal ca să meargă să se închine cuviosului Procopie sihastrul; dar cârmaciul n-a voit, spunând că este vântul nelesnicios şi n-a ascultat de arhiereii lui Hristos, căci în taină era arian şi ura pe aceşti dreptcredincioşi episcopi.

Când au trecut de acel ostrov, îndată s-a făcut un vifor mare şi învăluire, de care erau toţi în mare frică, temându-se de înecare, şi a fost vifor toată ziua şi toată noaptea. Apoi, răsărind zorile dimineţii, Sfântul Porfirie a adormit puţin şi a văzut pe cuviosul Procopie, zicând: "Sfătuiţi pe cârmaci să se lase de eresul arian şi să-l blesteme, apoi să-l învăţaţi spre Botez şi îndată va înceta învăluirea cea înfricoşată.

Deşteptându-se Sfântul Porfirie, a spus fericitului Ioan mitropolitul şi celorlalţi care erau cu dânsul şi, chemând pe cârmaci, i-au zis: "Dacă vei voi să se mântuiască de înecare corabia ta şi noi toţi, iar mai ales sufletul tău să se izbăvească de veşnica pierzare, apoi leapădă-te de reaua credinţă a eresului tău cel arian şi te împărtăşeşte cu credinţa cea sobornicească".

Iar cârmaciul s-a mirat că sfinţii părinţi ştiu această taină, pe care nimeni nu o ştia, şi a zis către dânşii: "De vreme ce v-a descoperit Dumnezeu tainele inimii mele, mă lepăd de credinţa lui Arie şi cred precum credeţi voi".

Zicând, viforul a încetat şi marea s-a alinat, iar sfinţii, învăţând pe cârmaci din dumnezeiasca Scriptură şi întărindu-l în dreapta credinţă, l-au botezat.

Apoi plutind de aici cu bună sporire au sosit la Maiuma, care este departe de Gaza cam la 20 de stadii de mers pe uscat; şi au mers pe jos până în cetatea Gaza.

Credincioşii, înştiinţându-se de venirea lor, le-au ieşit în întâmpinare cu psalmi şi cu cântări, ducând înainte Sfânta Cruce şi cu mare veselie au intrat în cetate arhiereii lui Dumnezeu.

Iar închinătorii de idoli, văzând aceea, s-au mâniat foarte scrâşnind din dinţi. Însă nu îndrăzneau să le facă vreun rău, căci auziseră cum au fost primiţi de împărat episcopii creştini şi că vin cu poruncă împărătească să smerească sălbăticia elinească şi să risipească capiştile zeilor lor.

Iar creştinii, mergând cu cinstita Cruce şi cu arhiereii lor, s-au apropiat de idolul Venerei, care era chip de femeie goală, fără ruşine, căruia gazeenii îi făceau mare cinste, iar mai ales partea femeiască, aprinzându-i lumânări şi cădelniţându-l cu tămâie mirositoare; căci diavolul, locuind în idolul acela, pe multe le înşela cu năluciri de visuri, îndemnând pe fecioare sau pe femei la necurata însoţire.

Deci creştinii, apropiindu-se de acel idol, care era sus în uliţă, îndată a fugit diavolul, aruncând pe idol la pământ, şi acesta s-a sfărâmat în multe bucăţi, căci era de marmură; şi a ucis pe doi oameni necredincioşi care, stând acolo, râdeau şi batjocoreau cântarea creştinească.

Acea minune văzând-o, mulţi elini au crezut în Hristos şi împărtăşindu-se cu creştinii, mergeau la sfânta biserică şi au cerut Sfântul Botez; iar numărul lor era de 32 de bărbaţi şi 7 femei. Şi s-a făcut bucurie îndoită creştinilor despre venirea cea cu bună sporire a păstorilor lor şi despre mântuirea sufletelor omeneşti.

Petrecând fericitul Ioan mitropolitul în Gaza două zile, s-a dus în Cezareea, petrecându-l creştinii foarte departe.

Şi după câteva zile a venit în Gaza şi Chineghie cel pomenit mai sus, omul cel împărătesc, având cu sine mulţi boieri şi pe voievod cu putere de oaste; atunci s-au înfricoşat elinii foarte, iar unii chiar au fugit din cetate.

A doua zi, adunând pe toţi începătorii cetăţii, le-a arătat porunca împărătească, cea hotărâtă pentru risipirea templelor idoleşti şi pentru sfărâmarea idolilor lor. Când s-a citit aceea în auzul tuturor, poporul păgânesc ridicând glasul, a început a plânge şi a se tângui, pe care lucru Chineghie, neputând a-l suferi, a făcut semn ostaşilor; iar aceia, repezindu-se la ei, au început a-i bate şi i-au izgonit din adunarea creştinilor, iar creştinii cu mare bucurie au mulţumit împăratului, fericindu-l cu multe laude.

Apoi, pornind oastea, au alergat la capiştile idoleşti şi cu zgomot mare au început a le risipi. Şi erau în cetate opt temple idoleşti vestite: Soarelui, Venerei, lui Apolon, Proserpinei, Ghecavei, lui Ieron, Fortunii şi lui Marnas, care era mai mare decât toate şi mai cinstit de păgâni. Încă şi foarte mulţi idoli mai erau în târg şi pe uliţe,

prin ziduri şi prin cetăţi, împrejurul cetăţii, pe drumuri, prin grădini şi în ţarini; şi în zece zile toţi idolii aceia au fost sfărâmaţi şi templele idoleşti le-au risipit, afară de templul lui Marnas, mai mare şi mai frumos, pe care mulţi ziceau să nu strice, ci s-o sfinţească biserică lui Dumnezeu.

Mulţi voind astfel şi sfătuindu-se, Sfântul Porfirie se ruga lui Dumnezeu, cerând de la El încredinţare pentru aceea. Şi când se săvârşea dumnezeiasca slujbă în sfânta biserică, un copil mic, din popor, a strigat: "Să se ardă şi să se risipească templul lui Marnas, de vreme ce este întinat de mult sânge omenesc, vărsat pentru jertfa diavolilor şi temelia din pământ să se sape şi să se arunce; iar în acel loc să se zidească noua biserică dumnezeiască!".

Acel copil era de şapte ani, iar clericii socoteau că maică-sa l-a învăţat să vorbească astfel; şi luându-l au început a-l înfricoşa cu bătăi ca să spună cine l-a învăţat a grăi aceasta.

Iar copilul a început a vorbi greceşte, spunând aceleaşi lucruri, adică să se ardă templul lui Marnas şi să se risipească.

Şi au cunoscut că de la Duhul Sfânt grăieşte, căci fiind de şapte ani şi neînvăţat, vorbea bine greceşte.

Deci crezând cuvintele copilului, au ars şi au risipit templul cel mai frumos lui Marnas până în temelie pe care săpând-o din pământ au aruncat-o pe drumuri ca să fie de toţi călcată; şi se tânguiau de aceea păgânii.

Apoi, prin toate casele elineşti cele încuiate umblând ostaşii adunau idolii cei ascunşi şi, strângând mulţime mare din aceia, i-a făcut grămadă şi cu foc mare i-a ars; astfel s-a dezrădăcinat slujirea de idoli din cetatea Gaza cea elinească.

Iar Chineghie, smerind bine pe capii păgâni ai cetăţii şi uşurând necazul făcut de ei creştinilor, s-a întors la împăraţi. Însă o parte din oaste, după dorinţa arhiereului, au lăsat-o în cetate, ca nu cumva închinătorii de idoli să se ridice asupra creştinilor.

După aceasta arhiereul lui Hristos, în locul unde era templul lui Marnas, a întemeiat o biserică în chipul Crucii, a cărui închipuire împărăteasa Eudoxia a trimis-o scrisă pe hârtie, având 30 de stâlpi de marmură între care erau doi strălucind ca smaraldul; şi în cinci ani s-a zidit o biserică mai frumoasă, fără asemănare, decât cea care fusese mai înainte templul lui Marnas, pe care arhiereul lui Dumnezeu, sfinţind-o, săvârşea dumnezeiasca Liturghie, dând mulţu-

mire lui Hristos Domnul, căci în locul acela, în care mai înainte se făceau sângeroasele jertfe ale mincino-şilor zei, a început a se aduce prea curată jertfă, fără de sânge, a adevăratului Dumnezeu.

A zidit apoi şi casă pentru străini cu aurul ce i s-a dat de dreptcredincioasa împărătească, unde odihnea pe străini şi hrănea pe săraci.

Apoi păştea turma lui Hristos cu cuvântul lui Dumnezeu şi se mărea numărul credincioşilor în toate zilele, căci mulţi din rătăcirea elinească lăsând păgânătatea idolească, se întorceau la Hristos Dumnezeu; iar ceilalţi elini turbau de mânie şi de zavistie, văzând creştinătatea cum înfloreşte zi de zi şi se înmulţeşte, iar idolatria, veştejindu-se şi micşorându-se.

Dar au îndrăznit încă o dată cu răutatea lor să vină asupra sfântului păstor şi a turmei lui. Căci, făcând oarecând gâlceavă, iconomul bisericii, cu unul din închinătorii de idoli, cetăţean vestit care se numea Sampishie - pentru un lucru care era averea bisericii - s-a făcut sfadă şi tulburare din amândouă părţile; căci se adunaseră credincioşii şi necredincioşii, ajutând fiecare părţii sale. Credincioşii ajutau iconomului, iar necredincioşii lui Sampsihie. Deoarece erau mai mulţi necredincioşi, aceştia biruiau pe credincioşi şi au ridicat război, apucând bețe şi arme, ucigând şapte oameni credincioşi, iar pe mulţi i-au rănit şi, pornind cu glas fără rânduială, au alergat în curtea episcopiei, vrând să-l ucidă pe arhiereu, Sfântul Porfirie.

Înştiinţându-se, episcopul a zis către diaconul Marcu: "Să fugim, frate, şi să ne ascundem puţin, până ce va trece mânia Domnului!"

Şi fugind peste zid, în altă curte, de o parte, s-a ascuns la o fecioară săracă, pe nume Salata, care era elină cu credinţa, orfană de părinţi şi avea pe moaşa sa pe patul durerii, căreia îi slujea hrănind-o cu osteneala mâinilor sale. Acea fecioară a ascuns la dânsa pe Sfântul episcop Porfirie două zile şi o noapte.

Iar în altă noapte, potolindu-se gâlceava şi tulburarea, a plecat cu Marcu la casa sa şi a găsit risipite toate cele ce avea, iar fericitul Varuh zăcea rănit şi abia răsuflând.

Despre toate acestea creştinii, trimiţând degrab în Cezariea, au spus antipatului şi, acela trimiţând oaste, au prins pe toţi cei vinovaţi de tulburare şi ucidere şi pe unii i-a pedepsit cu moartea, iar pe alţii, bătându-i cumplit, i-a eliberat.

Din acea vreme s-au potolit cu totul elinii păgâni şi a vieţuit arhiereul lui Hristos, Porfirie, cealaltă vreme a vieţii sale în pace şi în bună linişte.

Iar fecioarei Salata, ce s-a pomenit mai sus, la care s-a ascuns de ucigaşele mâini, i-a mulţumit, luminând-o cu Sfântul Botez; iar pe bătrâna bolnavă a tămăduit-o şi a botezat-o, apoi le-a dat hrană din averile bisericeşti.

După aceea, voia s-o însoţească cu un bărbat, după lege, dar ea a voit mai bine să fie mireasa lui Hristos. Pentru aceasta, sfântul, veselindu-se foarte mult cu duhul, a sfinţit-o spre slujba lui Hristos, a numărat-o în ceata sfintelor fecioare, lucru care a plăcut lui Dumnezeu desăvârşit, păzindu-şi neprihănită fecioria sa în post şi în rugăciune, cu ajutorul primitelor rugăciuni ale plăcutului lui Dumnezeu Porfirie, care înălţa neîncetat rugăciuni către Dumnezeu pentru turma sa, ziua şi noaptea.

Apoi a făcut şi minuni arhiereul lui Hristos. Pe trei copii, care căzuseră în puţ adânc, cu rugăciunea sa i-a păzit vii şi întregi; pe o femeie oarecare ţinând de eresul maniheilor şi fiind plină de meşteşug diavolesc şi de basmele eretice, care hulea foarte mult credinţa cea dreaptă şi pe mulţi îi înşela la păgânătate, a pedepsit-o cu rugăciunea, căci deodată, căzând, a pierit.

Şi multe alte minuni a făcut Sfântul Porfirie, întru slava lui Dumnezeu.

Deci păscând Biserica lui Hristos, 24 de ani, 11 luni şi 8 zile, s-a dus la începătorul păstorilor, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Arhiereul cel mare, căruia împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, se cuvine cinste şi slavă în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Porfiriu, episcopul Gazei

În această lună, ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Porfiriu, episcopul Gazei.

Acesta se trăgea din cetatea Tesalonic şi era fiu de părinţi aleşi şi bogaţi. Deci pornind din patria lui, s-a dus în Egipt şi mergând acolo într-un schit, a îmbrăcat cinul monahal, iar după cinci ani, s-a dus la Ierusalim, luminând pe mulţi cu cuvântul său. Pentru aceasta a fost hirotonit preot de Pravliu, patriarhul Ierusalimului, după care, mai târziu, a fost hirotonit episcop al Gazei de Ioan, episcopul Cezareii Palestinei împreună cu alţi episcopi. Acolo a întărit pe credincioşi, şi a întors pe mulţi la dumnezeiasca cunoştinţă.

Văzând el că creştinii, eparhioţii săi, erau nedreptăţiţi de către stăpânitorii Gazei, care erau închinători la idoli şi eretici, s-a dus la Constantinopol şi aflând pe Sfântul Ioan Gură de Aur, care era atunci patriarh, şi spunându-i nevoia care l-a adus acolo, a fost dat de acesta în seama lui Amantiu Cubicularul.

Şi acesta spunând cele ce a aflat de la el împărătesei, aceasta l-a primit cu bucurie şi a spus şi împăratului de venirea prea cuviosului şi de proorocirea ce a făcut sfântul pentru pruncul lor ce avea să se nască. Iar împăratul, mirându-se de aceasta, a mulţumit după cum se cuvine lui Dumnezeu.

După aceea împărăteasa a născut pe Teodosie cel tânăr. Şi chemând pe Sfântul Porfiriu, acesta a binecuvântat pruncul şi împărăteasa a făgăduit să facă tot lucrul după voia lui. Pentru care a rugat pe împărat, iar împăratul încă a făgăduit şi el.

Iar dacă a citit câte cerea prea cuviosul, s-a mâhnit zicând: nu este cu putinţă să fie izgoniţi slujitorii idolilor şi ereticii, din pricina multului folos şi ajutor pe care îl aduc.

Atunci, împărăteasa a zis către împărat: adevărat, greu lucru este cererea aceasta, împărate, dar şi mai grea este respingerea ei. După aceea a fost înduplecat şi împăratul să împlinească cele cerute. Şi a trimis cărţi, poruncind să fie goniţi din Gaza ereticii şi slujitorii la idoli.

Iar fericitul Porfiriu a luat de la împărătească două sute de monede de aur ca să zidească biserică şi două sute monede simple de cheltuială, şi sosind în eparhia lui, a sfărâmat toate celelalte altare idoleşti şi a gonit pe ereticii. Iar altarul lui Marnis arzându-l, a făcut acolo biserică, după forma ce i-a hotărât împărăteasa Eudoxia.

Luminând după aceea înainte şi vieţuind cu cinste în aceeaşi eparhie şi făcând multe minuni, după douăzeci şi patru de ani, unsprezece luni şi opt zile, s-a mutat către Domnul.

Sinaxar - Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei - 26 februarie

Iubitor al săracilor, aspru nevoitor și apărător al dreptei credințe, episcopul Porfirie al Gazei a rămas în amintirea Bisericii ca un părinte drag credincioșilor și un păstor model.

Cele ce cunoaștem despre Sfântul Porfirie provin din viața sa descrisă în amănunțime de către ucenicul și diaconul său Marcu.

Porfirie s-a născut în Tesalonic în anul 347. Iubitor de nevoință și liniște încă din tinerețe, alege să părăsească lumea și să devină monah. Astfel, în anul 378, pleacă din Tesalonic spre Egipt pentru a ajunge în vestitele locuri de viețuire monastică.

După ce a stat în pustia Egiptului o perioadă de cinci ani, Porfirie decide să plece în Palestina unde se nevoiește într-o peșteră în apropierea Iordanului.

L-a trimis pe ucenicul Marcu să rezolve împărțirea moștenirii provenind de la părinți, iar la întoarcerea sa a dăruit totul săracilor. „Porfirie a terminat împărțirea bunurilor sale nu doar în Ierusalim, ne spune Marcu, ci și în satele dimprejur, dând o parte specială mânăstirilor din Egipt care erau atât de sărace.”

A dăruit totul săracilor devenind cu bucurie sărac precum ei. Ca să trăiască a început să practice meseria de cizmar.

Vrednicia și înălțimea sa duhovnicească au ajuns la urechile episcopului Ioan al Ierusalimului. Porfirie a fost astfel hirotonit preot și i s-au dat în grijă prețioasele fragmente din Sfânta Cruce pe care a fost Mântuitorul răstignit.

În anul 395, după moartea episcopului Enea din Gaza Porfirie a fost ales și hirotonit episcop în locul său.

Slujirea episcopală i-a fost dificilă deoarece în eparhia sa nu erau mulți creștini, iar păgânii îi făceau opoziție puternică.

Cu ajutorul Sfântului Ioan Gură de Aur, patriarhul de atunci al Constantinopolului, și al împărătesei Eudoxia reușește să obțină sprijin pentru dărâmarea templelor idolești și pentru construirea unei mărețe biserici.

Încet, văzând curăția vieții sale, iubirea milostivă pentru cei aflați în suferință și nevoi, mulțime de păgâni s-au convertit la creștinism.
„Să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” ne spune Mântuitorul. Acest îndemn al Mântuitorului l-a avut Porfirie înaintea sa întreaga viață. De aceea Marcu diaconul său l-a putut descrie în cuvinte de laudă care rămân și pentru noi model de viață creștină.

Porfirie era „om fără pată, bun și evlavios, având mai mult decât oricare darul de a tâlcui Sfânta Scriptură, de a lămuri cele dificil de înțeles și de a închide gura ereticilor și a necredincioșilor. Iubea săracii și se înduioșa ușor și repede până la lacrimi.”

Sursa:
https://www.trinitas.tv/sfantul-ierarh-porfirie-episcopul-gazei-26-februarie/

Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei

Sfântul Porfirie (†420) era din Tesalonic şi a fost crescut de părinţii săi în dreapta credinţă şi în viaţa cea după Evanghelie.

Pe când avea 25 de ani, şi-a lăsat patria sa şi s-a dus în Egipt, făcându-se monah în pustiul Schetic, unde timp de cinci ani a trăit în aspre nevoinţe, în post aspru şi rugăciune multă.

A mers apoi la Ierusalim să se închine la Locurile Sfinte şi aici l-a întâlnit pe călugărul Marcu, care i-a devenit ucenic.

Căzând bolnav, Sfântul Porfirie l-a trimis pe ucenicul său la Tesalonic, pentru ca acesta să-i împartă averea săracilor.

Asemenea Sfântului apostol Pavel, cunoştea meseria de a face corturi, învăţându-i totodată pe iudei şi pe păgâni cuvintele Evangheliei.

Ioan al II-lea (386- 417), episcopul Ierusalimului, auzind despre viaţa Sfântului Porfirie, l-a chemat la sine şi l-a hirotonit preot, încredinţându-i paza Crucii Domnului.

Pe vremea împăratului Arcadie, murind episcopul din Gaza, Sfântul Porfirie a fost sfinţit episcop acolo, la cererea clerului şi a credincioşilor. Cu ajutorul Sfântului Ioan Gură de Aur, Sfântul Porfirie a reuşit să-i liniştească pe păgânii din Gaza şi cu

daruri de la împărăteasa Eudoxia, a înălţat acolo, în locul templului păgân, o biserică frumoasă.

A trecut la Domnul la vârsta de 72 de ani, după 25 de ani de păstorire.

Iulian Dumitraşcu - Calendar orthodox - Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei; Sfânta muceniţă Fotini, samarineanca

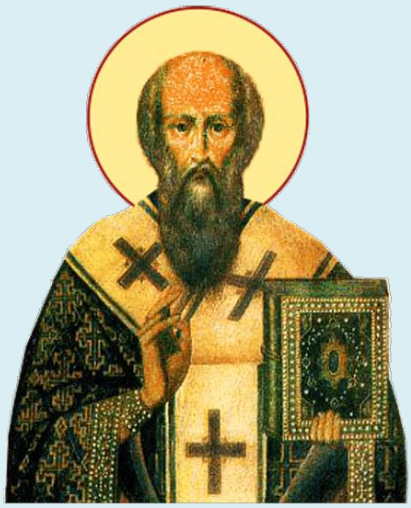

Sfântul ierarh Porfirie, episcopul Gazei - A fost copilul unor oameni înstăriţi din Tesalonic. Aceştia l-au crescut în dragoste faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele. Avea un simţ artistic deosebit, desăvârşindu-se în învăţătura Sfintei Scripturi. Toate acestea i-au fost de folos în propovăduirea cuvântului Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cât şi în disputele cu păgânii şi ereticii.

La vârsta de 25 de ani s-a călugărit şi apoi s-a dus în deşertul Scitiei, din Egipt. După cinci ani de sihăstrie a călătorit la Ierusalim şi s-a închinat la Sfântul Mormânt al Domnului. Alţi cinci ani a stat într-o peşteră lângă Iordan.

Porfirie vroia să urmeze întru totul asprimea vieţii marilor părinţi ai pustiei. Din cauza multor eforturi pe care le-a făcut peste puterile sale şi a posturilor, s-a îmbolnăvit grav. Astfel, Porfirie a fost nevoit să-şi părăsească peştera şi să se ducă din nou la Ierusalim, de data aceasta pentru sănătatea sa.

Nu numai că s-a tămăduit, dar a dobândit şi un ucenic, anume Marcu, care era caligraf.

Patriarhul Ilarie al Ierusalimului apreciind darurile sufleteşti ale monahului Porfirie l-a hirotonit preot şi i-a încredinţat paza şi îngrijirea Sfintei Crucii a Domnului.

În anul 396, când Porfirie împlinise trei ani în slujirea preoţească, scaunul episcopal din oraşul Gaza a rămas liber prin mutarea la Domnul a episcopului Enea.

Mitropolitul Ioan al Cezareei l-a rugat pe patriarhul Ierusalimului să îl trimită pe Porfirie, pentru că avea să îl întrebe despre unele lucruri din Sfânta Scriptură. Patriarhul i-a dat binecuvântare pentru a pleca în Cezareea, dar numai pentru şapte zile.

Porfirie l-a încredinţat pe ucenicul său Marcu de plecare, spunându-i că i-a fost descoperit de Dumnezeu că va ajunge păstor peste multe suflete. Plecând au mai luat cu ei şi pe tânărul Varuh.

În Cezareea au fost aşteptaţi de mitropolitul Ioan şi de oamenii din Gaza. A doua zi a fost hirotonit episcop, iar în miercurea următoare era în Gaza cu însoţitorii săi. Pe durata păstoririi sale, Sfântul Porfirie a apărat credinţa creştină în faţa păgânilor reuşind să-i convertească pe aceştia şi să transforme templele lor în Biserici.

Toate acestea le-a făcut şi cu ajutorul darului primit de la Dumnezeu de a face minuni. După 24 de ani şi 11 luni de păstorire, Sfântul Porfirie s-a mutat cu pace la Domnul, în al 67-lea an al vieţii sale pământeşti.

Tropar, glas 4: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; Părinte ierarhe Porfirie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

2. Sfânta muceniţă Fotini, samarineanca - Este femeia samarineancă de la fântâna lui Iacob care după ce a vorbit cu Mântuitorul nostru Iisus Hristos şi-a lăsat vasul pentru apă şi a fugit în oraş strigând tuturor: Veniţi de vedeţi un Om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? (Ioan 4, 29). Femeia aceasta s-a botezat împreună cu cele cinci surori şi cu cei doi fii ai ei şi a primit numele de Fotini.

Ea a propovăduit pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos în Samaria şi în toate oraşele de pe coasta sud estică a Mării Mediterane ajungând până în Cartagina, în Africa de Nord (lângă oraşul Tunis de azi), şi slăvind pe Dumnezeu prin mucenicie în timpul împăratului Neron (54-68), în anul 66.

Proloagele din 26 februarie

Luna februarie în 26 de zile: pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Porfirie, episcopul Gazei (†420)

Sfântul Porfirie a fost din Tesalonic, din Macedonia şi a fost crescut în dreapta credinţă şi în viaţa cea după Evanghelie.

Pe când împlinea 25 de ani, şi-a lăsat patria şi s-a dus în Egipt şi, intrând în pustia Schitului, s-a făcut monah şi a trăit vreme de cinci ani în post şi rugăciune, după rânduiala monahilor.

A mers, apoi la Ierusalim, să se închine Sfintelor locuri, unde a întâlnit pe Marcu, un călugăr smerit din Asia Mică, şi acesta, din prieten i s-a făcut ucenic al său. Căzând bolnav şi aducându-şi aminte că lăsase în Tesalonic multă avere, pe care n-o împărţise la săraci, Sfântul Porfirie a trimis acolo pe Marcu. Făcând cum i se poruncise, acesta a împărţit săracilor o mare parte din avere şi, văzând lucrurile de preţ, a adus dascălului său mulţi galbeni, pe care acesta i-a împărţit cu mâna sa la săraci, neoprind pentru sine nimic. Iar pentru traiul său, a învăţat meseria de a face corturi, socotind, ca şi apostolul Pavel, că cine nu lucrează să nu mănânce. Şi lumina pe mulţi cu cuvântul său şi învăţăturile sale.

Deci,auzind Iraclie, episcopul Ierusalimului, de numele bun pe care-l avea învăţătura şi viaţa Sfântului Porfirie, l-a chemat şi l-a sfinţit preot, încredinţându-i paza Crucii Domnului, pentru care sfântul avea o mare evlavie. Şi, prin această ascultare, sfântul s-a şi tămăduit.

Şi era pe vremea împăratului Arcadie şi a împărătesei Eudoxia(395-408), când a murit episcopul din Gaza. Şi, atât Ieraclie, episcopul Ierusalimului, cât şi Ioan, mitropolitul din Cezareea Palestinei, luând în seamă cererea clerului şi a poporului, au hotărât şi au trimis acolo pe Sfântul Porfirie, sfințindu-l episcop de Gaza.

Şi era Gaza, pe vremea aceea, o cetate plină de păgâni şi de măreţie şi bogate temple idolești, iar creștinii erau săraci şi puţini la număr. Şi păgânii necontenit

unelteau prigoniri împotriva creştinilor şi a episcopului lor. Cu ajutor de la Sfântul Ioan Gură de Aur şi de la împăratul, sfântul episcop a izbutit să mai liniştească pe păgânii din Gaza şi, cu daruri bogate de la împărăteasa Eudoxia, în locul celui mai mare templu păgân din cetate, a înălţat o frumoasă biserică.

Și, așa, cu mângâierea de a vedea crescând an de an numărul dreptcredincioșilor și micșorându-se mulțimea păgânilor, sfântul episcop din Gaza s-a mutat la Domnul, la 26 februarie din anul 420 în vârstă de 67 de ani, după 25 de ani de păstorire, iar viața lui a scris-o ucenicul său, Marcu preotul.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Antioh, că nu se cade a crede în vise.

De vreme ce unii, crezând în vise, au rătăcit de la calea cea dreaptă, pentru aceasta, dar, vă aducem aminte că nu se cuvine a crede în vise, că ele trec ca vântul şi nu sunt adevărate, ci nişte gânduri rătăcite, de cele mai multe ori, asemănări şi năluciri ale vicleanului diavol, spre înşelarea noastră. Drept aceea, și spre căderi îi duc pe oameni.

Pentru aceştia a şi zis mai înainte, apostolul Iuda, ruda Domnului: "Oamenii aceştia văd vise şi prin ele îşi pângăresc şi trupul lor şi nesocotesc orice stăpânire"(Iuda 1,8).

Iar Ecleziastul zice: "Să nu crezi în vis, ca să nu se mânie Domnul asupra ta, pentru că visele înşeală pe cei fără de minte. Că precum este cel ce goneşte vântul, ori vrea să-şi prindă umbra sa, aşa este şi cel ce crede în vise. Că ce adevăr este în minciună? Şi de la diavolul ce poţi scoate curat?"(Isus Sirah, 34,1-6).

De nu vor fi trimise de la Cel Preaînalt, ca să te cerceteze, să nu dai inima ta pe ele. Că pe mulţi i-au înşelat visele şi au căzut cei ce au crezut în ele. Chiar de s-ar arăta cuiva, ca lumină sau ca foc, nicidecum să nu crezi, că diavolul cu acelea înşeală. Că zice Pavel: "Şi ca înger al luminii se închipuie el." Deci, bine este ca, mai înainte de somn, să ne rugăm spre gonirea vrăjmaşului.

Încă sunt şi alte vise, precum zice Iov: "Întâi, adică, grăieşte Domnul, dar omul nu ia aminte şi atunci El vorbeşte în vis, în vedeniile nopţii, şi-l cutremură cu arătările Sale."(Iov33,14-16). Ci noi, nu se cuvine să le credem, măcar şi arătare dumnezeiască de ni se va trimite nouă, pentru ca, în loc de soare, să primim fum, că mare este primejdia înşelării.

Sunt și multe povestiri, despre cei ce s-au înșelat cu visele și cumplit au pierit, ci numai una aici o spun, spre întărirea cititorilor.

Era un oarecare mare sihastru și trăia în pustie și se închisese într-o peșteră, care, cu multa lui înfrânare, cu postul și cu privegherea întru rugăciuni și cu alte nevoințe, osteneli și fapte bune, întrecea și covârșea pe mulți. Dar, nepăzindu-se și socotind înșelăciunea vicleanului diavol, a fost batjocorit de vrăjmașul și în cumplită alunecare a căzut. Că, amăgindu-l, vrăjmașul îi arătă lui în vis, feluri de feluri de vedenii și arătări și cele ce vedea el în vis se izbândeau aievea, până s-a încrezut de-a binelea în vise.

Și, după ce s-a încrezut el bine, într-o noapte, i-a arătat lui diavolul în vis, că tot neamul și soborul creștinesc, cu apostolii și cu mucenicii se află la un loc întunecat și de osândă și lipsit de orice bine, plin de toată rușinea și murdăria și de aceea toți erau mâhniți și scârbiți.

Iar în fața lor, neamul evreiesc cu Moise și proorocii, se află într-un loc luminat, liniștit, plin de frumusețe și de toată mângâierea, desfătarea și veselia. Și-l sfătuia pe el înșelătorul, zicând: "Iată, acum, vezi și neamul vostru creștinesc, în ce loc și în ce chip se află, și vezi și neamul evreiesc. Deci, de vei vrea să fii însoțit și împărtășit fericirii neamului evreiesc, te sfătuiesc să mergi și să primești tăierea-împrejur și legea și credința evreiască."

Iar el, fiind foarte întărit în visele sale, a făcut așa cum l-a sfătuit vrăjmașul în vis. Și, ieșind din peșteră, lăsând pustia și viața sihăstrească, a ieșit în lume; și se împliniseră șaizeci de ani de când nu ieșise din pustie. Și, mergând la școala și soborul evreiesc, le-a spus lor cum a văzut el, în vis, neamul creștinesc, la loc întunecat și de osândă, iar neamul evreiesc, la loc minunat, plin de frumusețe și de bucurie. Și s-au bucurat mult toți evreii, auzind acestea, și l-au îndemnat să primească legea lor. Iar el, cu mare bucurie, a primit tăierea împrejur pe trupul său și toată legea lor; și așa l-a biruit vrăjmașul.

Aceasta i s-a întâmplat lui, că n-a câștigat dreapta socoteală și s-a deprins, din tinerețile lui, numai voii și sfatului gândurilor sale a se supune, iar sfatul cel bun și folositor al părinților și al fraților, niciodată nu l-a cercat.

Drept aceea, fraților, să nu credem în vise, nici în năluciri, pentru că zice Domnul: "Privegheați că nu știți în ce ceas va veni furul. De ar fi știut stăpânul casei ceasul venirii, ar fi privegheat și n-ar fi lăsat să-i sape casa lui."

Să ne rugăm, dar, Stăpânului Hristos, Dumnezeului nostru, să ne izbăvească pe noi de duhurile cele potrivnice.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Vasilie, despre mândrie.

Voiești, oare, să te fălești cu toată bogăția bunurilor tale, sau cu cetatea în care te afli să te mărești, sau cu frumusețea ta trupească să te îngâmfezi, ori cu cinstea pe care o primești de la toți? Ci, ia aminte la tine, că pământ ești și în pământ vei merge. Că viața ta, ca iarba se veștejește și ca o floare care cade. Caută la cei mai dinainte, care au fost îmbrăcați în această slavă. Unde sunt cei ce au ținut dregătoriile cele mari, cei ce au stăpânit cetăți? Unde sunt cei cărora le plăceau să audă cuvinte, cei ce puneau la cale tocmeli; unde sunt dregătorii cei puternici, cei care creșteau cai frumoși și lăudați? Unde sunt domnitorii cei mari, povățuitorii de oști și tirani? Unde sunt împărații cei mari? Au nu sunt toți țărână, au nu sunt toți praf? Au n-a rămas pomenirea lor în cele câteva oase?

Pleacă-te și privește în mormânt; putea-vei, oare, să alegi, care este sluga, sau care este stăpânul? Care-i săracul și care-i bogatul? Care-i judecătorul, sau care-i puternicul frate al împăratului? Care-i cel tare, sau care-i cel slab? Care-i cel frumos sau cel urât? Nu te opri la cele trecătoare. Drept aceea, aducându-ți aminte de firea ta, să nu te înalți niciodată, că tot trupul omenesc este putrejune și slava lui, ca o floare ce se trece, veștejindu-se. Că, iată, ca o haină se învechește trupul și ca de niște molii se mănâncă. Ci, ia seama că sufletul și trupul sunt ca un frate cu o soră. Să nu viețuiască, deci, sufletul tău, fără de trup, nici trupul tău, fără de suflet. Socotește că se cuvine a împărți averile pe jumătate, pe cât trupului, pe atât și sufletului. Iar păcatul omenesc este asemenea cu o haină nespălată; că așa este și păcatul negru. Și, dacă nu te cureți de el, apoi tot mai mult se înnegrește. Să ne pocăim deci, ca să luăm de la Dumnezeu iertare.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre plângere.

Un frate ședea singur, în mănăstirea Monidriilor și se ruga pururea cu această rugăciune către Dumnezeu: "Doamne, n-am teamă de Tine. Pentru aceasta, trimite-mi săgeată de fulger sau alt semn sau boală sau drac, ca, măcar așa, sufletul meu cel împietrit să vie întru frică."

Apoi, rugându-se iarăși, zicea: "Știu că multe am greșit Ție, Stăpâne, și nenumărate sunt greșelile mele, încât nu îndrăznesc nici să zic să mă ierți, ci, de se poate, pentru îndurările Tale, iartă-mă, iar de nu se poate, pedepsește-mă aici și nu mă pedepsi acolo. Iar dacă și aceasta este nu neputință, plătește-mi aici cu o parte din

osândă, și-mi fă acolo osânda mai ușoară. Începe, aici, de acum, a mă pedepsi, însă cu milă și nu cu mânia Ta, Stăpâne."

Deci, așa rugându-se el un an întreg și acestea cu lacrimi fierbinți, din tot sufletul, cerând și cu post în priveghere și în alte grele pătimiri, trupul și sufletul cheltuindu-l și zdrobindu-l, într-o zi, șezând el jos și plângând după obicei și tare tânguindu-se, din multă întristare, i-a venit lui somn și a adormit.

Și, iată, sta de față Hristos, zicându-i cu glas blând: "Ce ai omule? Ce plângi așa?"

Iar fratele, cunoscându-L pe El, Cine este, a răspuns înspăimântat: "Am greșit Doamne."

A zis lui Cel ce S-a arătat: "Scoală-te."

Iar el a zis: "Nu pot, Stăpâne, de nu-mi vei da mâna."

Iar Acela, întinzând mâna și apucându-l pe el, l-a sculat. Și acesta, sculându-se, foarte tare plângea.

I-a zis lui, iarăși, Cel ce S-a arătat, cu glas lin și blând: "Și acum de ce plângi? Ce te mâhnește?"

Răspuns-a fratele: "Nu voiești Doamne ca să plâng și să mă mâhnesc, eu, care cu atâtea Te-am întristat ? Eu, care am dobândit atâtea bunătăți de la Tine?"

Iar Acela, întinzându-Și iarăși mâna Sa, a pus-o pe capul fratelui și i-a zis lui: "De acum nu te mai întrista, că de vreme ce tu te-ai întristat pentru Mine, Eu nu mă voi întrista asupra ta. Că așa cum sângele Meu l-am dat pentru tine, cu mult mai mult îți voi da ție iertare, ție și la tot sufletul, care se întoarce la Mine curat și cinstit."

Deci, fratele, venindu-și întru sine dintru acel vis, și-a aflat inima sa plină de toată bucuria și s-a încredințat că Dumnezeu a făcut milă cu dânsul.

Și a petrecut totdeauna, mulțumind Domnului, cu multă smerenie. Și, întru aceeași mărturisire și laudă, s-a dus către Domnul.

Aceluia este slava, acum și pururea în vecii vecilor! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 26 februarie

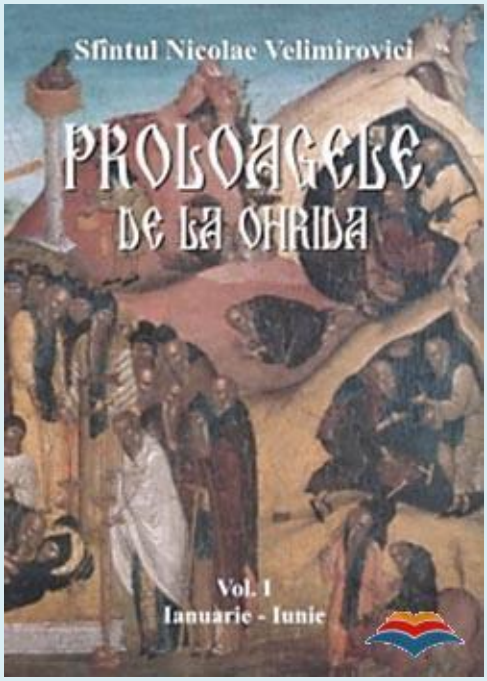

Pomenirea Sfântului Porfirie, episcopul Gazei

Acest mare şi slăvit arhipăstor s-a născut din părinţi bogaţi, în cetatea Tesalonicului. De la naştere şi până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani Porfirie a locuit la Tesalonic. După aceea, luându-şi îngăduinţa şi rămas bun de la părinţi, el a lepădat toată grija şi viaţa lumească şi s-a retras în pustia Egiptului.

Călăuzit de un părinte încercat, tânărul Porfirie a fost tuns monah şi a rămas acolo timp de cinci ani.

Apoi a mers în pelerinaj la Ţara Sfântă împreună cu monahul Marcu, un frate credincios. În apropiere de Ierusalim, el a dus o viaţă de nevoinţe ascetice şi duhovniceşti într-o peşteră, timp de încă cinci ani.

Dar după aceea picioarele lui Porfirie s-au îmbolnăvit şi el nu mai putea să meargă. Dar ***cu toate acestea, târându-se pe genunchi, el continua să meargă la Sfintele Slujbe ale Bisericii, într-o noapte Mântuitorul Hristos S-a înfăţişat lui în vedenie, vindecându-1 desăvârşit de boala lui de picioare şi făcându-1 întreg sănătos.***

Când a fost înălţat episcop al Gazei, Porfirie a luat această cruce cu o inimă grea, căci în Gaza el a aflat doar două sute şi optzeci de creştini. Toţi ceilalţi locuitori

erau nişte fanatici închinători la idoli. Doar prin marea sa credinţă şi răbdare a reuşit Sfântul Porfirie să-i convertească pe locuitorii Gazei la credinţa în Hristos.

El a călătorit personal la Constantinopol ca să-1 vadă pe împăratul Arcadie şi pe Sfântul patriarh Ioan Gură de Aur şi ca să le ceară sprijinul în această luptă inegală cu închinătorii la idoli. El a găsit la aceştia sprijinul pe care îl căuta. Templele păgâne au fost închise, idolii distruşi şi Sfântul Porfirie a purces la zidirea unei minunate biserici, împodobită cu treizeci de stâlpi de marmură, împărăteasa Eudoxia mai ales a ajutat la zidirea acestei biserici.

Sfântul Porfirie a trăit destui ani încât să vadă întreaga cetate a Gazei întoarsă la credinţa în Hristos, dar aceasta a fost numai după mari lupte, suferinţe şi lacrimi de durere înălţate către Dumnezeu.

Sfântul Porfirie a adormit cu pace la anul 421 după Hristos. El a fost făcător de minuni atât în timpul vieţii cât şi după moarte. Sfintele sale moaşte se află şi astăzi în Gaza.

Pomenirea Sfântului mucenic Ioan zidarul (Calfa)

Acest sfânt s-a născut în Galata lângă Constantinopol. De meserie el era zidar (calfă înseamnă zidar în limba greacă). Din cauza credinţei lui în Hristos şi a mărturisirii ei înflăcărate, Ioan i-a jignit pe turci, care au început să facă presiuni asupra lui ca să treacă la islam.

„Nu-L voi trăda niciodată pe dulcele meu Iisus” , a răspuns Ioan fără să se teamă: „în El cred, Lui îi slujesc, pe El îl mărturisesc."

După schingiuiri care nu se pot povesti, turcii 1-au decapitat în ziua de 26 februarie a anului 1575, la Constantinopol. El a primit astfel cu cinste mucenicia pentru Hristos şi s-a strămutat la locaşurile cele cereşti.

Cântare de laudă la Sfântul Porfirie, pe care Mântuitorul de paralizie l-a vindecat

Monahul Marcu pe Porfirie îl întreabă:
Olog erai ieri, sfinţite părinte,
Pe genunchii tăi
tu către biserică te târâiai.

Cu mine de mână aşa ai fost,

Iar astăzi, Iată! eşti vindecat!
Noaptea bolnav ai petrecut-o,
Şi iată zorii te-au găsit sănătos!
Atât de fulgerător, cine te-a vindecat?
Al alesului doctor nume
Spune-mi-l şi mie degrabă!

Către Marcu, Porfirie astfel grăi:
Vindecătorul meu, Ziditorul meu este,
Ieri pe Golgota, eu de durere am adormit,
învins de suferinţă.

Ca şi când aş fi fost de faţă,
Atunci în vis cu ochii mei am văzut
Pe Stăpânul meu pironit pe Cruce,
Iar pe cealaltă, pe bunul tâlhar.
Văzându-L, am strigat!:
O, Stăpâne şi Doamne,
Pomeneşte-mă,
Pomeneşte-mă şi pe mine
Întru împărăţia Ta! -
Stăpânul Cel Bun către tâlharul a grăit:
Coboară şi vindecă trupul lui,
Aşa cum şi Eu pe al tău suflet
L-am vindecat.

Grabnic bunul tâlhar a coborât de pe cruce,
M-a îmbrăţişat, m-a sărutat, şi m-a ridicat,
Zicându-mi: De Mântuitorul nostru, apropie-te!

În acea clipă Mântuitorul şi El
A pogorât de pe Cruce,
A ridicat-o, şi pe umerii mei
O a aşezat.

Primeşte acest sfânt lemn, mi-a zis,
Şi pentru mântuirea cea veşnică,
Poartă-l pe el.
De îndată ce eu, cu mâinile mele,
Sfânta Cruce o am apucat,

Tot atunci eu drept pe picioarele mele am stat,
Şi cu desăvârşire sănătos m-am făcut.

Slavă în veac Ziditorului, Domnului meu!
Slavă în veac lui Hristos, Mântuitorul meu!

Cugetare

***Sfântul Ioan Gură de Aur** astfel scrie împotriva celor care fac tulburare în biserică în timpul Sfintelor Slujbe şi care părăsesc biserica mai înainte de încheierea Sfintei şi Dumnezeieştii Liturghii. „Unii nu se apropie de Sfintele Taine cu frică şi cu cutremur, ci cu înghesuială şi cu tulburare, împingându-se unii pe alţii, roşii de mânie, cu strigări şi cu ceartă, plini de toată tulburarea!*

Despre acestea eu ades v-am grăit vouă şi nu voi înceta niciodată a grăi. Oare nu vedeţi cu câtă rânduială se comportă păgânii la jocurile lor olimpice atunci când trece prin arenă maestrul jocurilor, purtând pe cap cunună, îmbrăcat în toga lui strălucitoare, şi ţinând în mâini toiagul său? Câtă tăcere şi ordine strictă se face atunci la porunca şi strigarea Heraldului, celui care umblă înaintea lui? Oare nu este un lucru obscen acesta care se petrece aici?!

Adică, acolo unde petrece diavolul, să fie atâta linişte şi ordine şi aici, unde însuşi Stăpânul Hristos ne cheamă la Sine, să fie atâta strigare şi tulburare? Pe stadion să domnească rânduiala, iar în Biserică, gălăgia? Pe mare să domnească liniştea şi pacea, iar la liman, furtuna! Când sunteţi invitaţi la un ospăţ, oare nu rămâneţi pe loc, nepărăsind masa, chiar dacă v-aţi şi săturat înaintea celorlalţi? Dar iată aici Ospăţul cel Dumnezeiesc este, prezidat de însuşi Hristos şi în timp ce Sfinţiţii Preoţi încă slujesc la el, voi îndrăzniţi să-1 părăsiţi, ieşind afară din mijlocul lui? Dar oare cum credeţi că vi se va ierta aceasta vreodată? Cum oare v-aţi putea vreodată îndreptaţi? Iuda, după ce a primit Sfânta împărtăşire la Cina cea de Taină în acea ultimă noapte, a ieşit afară grăbit în timp ce ceilalţi încă mâncau la masă. Iată al cui exemplu îl urmează cei care grăbesc să plece înaintea binecuvântărilor de la sfârşit! (Din predica Sfântului Ioan Gură de Aur la praznicul Botezului Domnului.)

Luare aminte

Să luăm aminte la Stăpânul Hristos care Se află în corabie cu ucenicii Săi: ***Şi iată, furtună mare s-a ridicat pe mare, încât corabia se acoperea de valuri, iar El dormea (Matei 8: 24):***

- *La cum furtuna s-a ridicat în timp ce El dormea;*
- *La cum ucenicii înspăimântaţi L-au deşteptat, alergând la ajutorul Lui;*
- *La cum Stăpânul i-a mustrat pe ucenici pentru puţina lor credinţă şi a certat marea şi vânturile şi le-a potolit astfel desăvârşit;*
- *La cum nu trebuie să-mi fie frică nici mie de nici o furtună de pe marea acestei vieţi dacă îl ţin pe Dumnezeu în inimă ca şi pe o cârmă a vieţii mele.*

Predică despre milostenia cea lăuntrică

Daţi mai întâi milostenie cele ce sunt înlăuntrul vostru şi iată, toate vă vor fi curate (Luca 11:41).

Curăţenia cea din afară îi şade bine omului. Dar aceasta este o curăţenie mai mică. Curăţenia lăuntrică este incomparabil mai importantă decât cea trupească. Aceasta este cea mai mare curăţenie. Un blid este mult mai folositor când este curat şi strălucitor în interior, chiar dacă exteriorul este plin cu funingine. Dar când când el e strălucitor pe dinafară, dar plin de murdărie în interior cine va îndrăzni să mănânce sau să bea oare de acolo?

În lume se află nenumărate exemple de curăţenii şi de învăţători care sunt mai mult ai trupului decât ai sufletului. Căci iată, fraţilor, cum învăţătorul nostru, adevăratul şi marele nostru Model de curăţenie, pune această curăţenie mai mare pe seama milostivirii celei lăuntrice.

- *Milostenia inimii, cea făcută din inimă, este cea care spală sufletul omului.*
- *Milostenia făcută din inimă este cea care curăţeşte inima omului.*
- *Milostenia făcută din suflet este cea care curăţeşte sufletul omului.*
- *Milostenia făcută intru toată cunoştinţa şi cu toată mintea este cea care curăţeşte mintea şi cugetul omului, într-un cuvânt, milostenia cea lăuntrică este cea care curăţeşte întreg omul. Dacă milostenia vine doar din mână, ea nu curăţeşte nici mâna şi cu atât mai puţin inima, sufletul şi mintea omului.*
- *Milostenia cea făcută cu mână este indispensabilă, dar ea îl curăţeşte pe omul care o face doar atunci când cu mâna este unită şi inima.*

Mai există şi alte feluri de milostenie pe lângă cea făcută cu mâna. Rugăciunea fierbinte pentru celălalt, este un fel al milosteniei lăuntrice şi de asemenea durerea inimii pentru suferinţa umană sau bucuria cea mare la vederea bucuriei celuilalt.

Aceasta este milostenia cea din inimă, care curăţeşte şi inima şi sufletul şi mintea şi trupul.

O, Atot milostive şi Atot curate Stăpâne, ajută-ne nouă să ne dobândim curăţenia cea mai mare, prin milostenia cea adevărată a inimii. Căci Ţie se cuvine slava şi mulţumita în veci. Amin.

ro.orthodoxwiki - Porfirie din Gaza

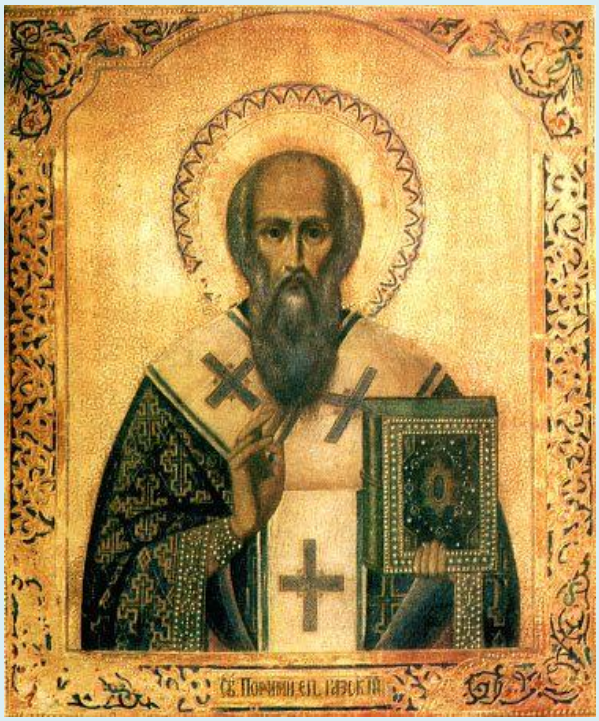

Cel întru sfinți părintele nostru Porfirie din Gaza (gr. Πορφύριος) a fost episcop de Gaza între anii 395 și 420 d.Hr., cunoscut prin relatările din Viața sa ca misionar care a adus la Creștinism cetatea păgână Gaza. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face la data de 26 februarie (sau 11 martie/10 martie. [1])

Date personale
Naștere: cca 347, Tesalonic
Mutare la Domnul (†): 420, Gaza
Localizare: Gaza, în provincia romană Palestina
Naționalitate: grec
Date cult: Tip ierarh, misionar
Prăznuire la data de: 26 februarie
Recunoaștere: pan-ortodoxă

Vita Porphyrii

Viața Sfântului Porfirie de Gaza este cunoscută datorită biografiei acestuia, Vita Porphyrii, scrisă de un anume Marcu diaconul [note 1], o relatare contemporană

[1] *ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ: Ὁ Ἅγιος Πορφύριος Ἐπίσκοπος Γάζης. 26 Φεβρουαρίου. ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ.*

care cuprinde o descriere destul de detaliată a sfârșitului păgânismului în Gaza la începutul secolului al V-lea. [note 2]

Viața

Sfântul Porfirie s-a născut către anul 347 într-o familie creștină înstărită din orașul Tesalonic. A rămas în orașul său natal până la vârsta de douăzeci și cinci de ani.

Călugăr în Schetia

Având chemare spre viața monahală, a plecat în Egipt la vârsta de 25 de ani și s-a stabilit în Schetia, unul din marile centre monastice ale vremii, unde s-a așezat sub îndrumarea spirituală a Sfântului Macarie cel mare. Sub povățuirea acestuia, tânărul Porfirie a fost tuns în monahism și a rămas în deșertul egiptean vreme de cinci ani. Acolo l-a întâlnit și pe Fericitul Ieronim, care vizita pe atunci mănăstirile egiptene.

Viața ascetică în pustia Iordanului

Apoi Porfirie a plecat în pelerinaj la Ierusalim, predicând Evanghelia lui Hristos iudeilor și grecilor.[1][note 3]

A petrecut alți cinci ani într-o peșteră din pustia Iordanului, în apropiere de Ierusalim. Acolo s-a îmbolnăvit foarte grav de ciroză,[1] dar în ciuda sănătății sale șubrezite, vizita adeseori Biserica Învierii Domnului din Ierusalim și alte Sfinte Locuri. În această perioadă l-a cunoscut și pe Marcu, originar din provincia Asia, care mai târziu a devenit diaconul bisericii sale și biograful său. [1]

Marcu i-a fost un ucenic și însoțitor credincios și a acceptat să se ocupe de chestiunea nerezolvată a vinderii averilor pe care Porfirie încă le deținea la Tesalonic. La întoarcerea din Tesalonic, Marcu a adus cu sine tezaurul rezultat din vinderea averilor Sfântului Porfirie - 4.400 de monede și multe vase de argint și veșminte pre-țioase, care au fost apoi împărțite săracilor sau donate pentru împodobirea mănă-stirilor din Ierusalim și din Egipt.[1]

În timpul călătoriei lui Marcu la Tesalonic, Sfântul Porfirie a fost vindecat în chip miraculos, după ce a avut o viziunea Răstignirii Domnului și a Tâlharului celui bun.[1]

Hirotonia

În anul 392 d.Hr., la vârsta de 45 de ani, Sfântul Porfirie a fost hirotonit preot de patriarhul Ioan al II-lea al Ierusalimului (386-417) și a fost numit custode al cinstitului lemn al Crucii Mântuitorului.

Episcop de Gaza

În anul 395 d.Hr., episcopul orașului Gaza din Palestina a murit. Creștinii de acolo s-au dus atunci la mitropolitul Ioan al Cezareei Palestinei, cerându-i să le trimită un nou episcop care să îi poată înfrunta cu succes pe păgânii care dominau pe atunci cetatea și care îi hărțuiau pe creștinii din Gaza. Dumnezeu l-a inspirat atunci pe mitropolit să îl cheme la el pe preotul Porfirie.

Cu frică și cutremur, cuviosul a primit rangul episcopal, s-a închinat până la pământ înaintea lemnului de viață dătător al cinstitei Cruci și a plecat să își îndeplinească noua ascultare de episcop.

Persecuțiile împotriva creștinilor din Gaza

Gaza era un oraș cu o tradiție de ostilitate împotriva creștinilor, încă din primele secole ale creștinismului. Mai mulți creștini primiseră aici mucenicia în vremea marii persecuții a lui Dioclețian (303-313), precum și în vremea scurtei renașteri a păgânismului din vremea lui Iulian apostatul (362-363), când basilica creștină a fost arsă, iar mai mulți creștini au fost omorâți. Ostilitatea poporului din Gaza față de creștini rămăsese atât de mare încât biserica creștină fusese construită în afara zidurilor cetății, la o distanță destul de mare, iar episcopii creștini din secolul al patrulea purtau titlul specific de "episcopi ai bisericilor din împrejurimile Gazei".

Potrivit Vieții Sfântului Porfirie scrisă de Marcu diaconul, comunitatea creștină din Gaza abia dacă număra pe atunci 280 de persoane. Populația orașului în schimb era foarte atașată de păgânism și se împotrivea vehement tendinței de închidere a templelor și de distrugere a imaginilor și statuilor păgâne care se răspândea pe atunci în regiunile unde creștinismul era mai răspândit.[note 4]

Datorită credinței lui nestrămutate și răbdării de care a dat dovadă, Sfântul Porfirie a reușit să îi convertească treptat pe mulți dintre locuitorii din Gaza la credința în Hristos. A săvârșit aici multe minuni și i-a povățuit pe mulți păgâni la cunoașterea adevăratului Dumnezeu.

Într-o vreme pe când asupra orașului se abătuse o mare secetă, preoții păgâni au adus jertfe zeilor lor și le-au cerut să pună capăt secetei, însă rugăciunile lor s-au dovedit zadarnice.

Atunci Sfântul Porfirie le-a cerut tuturor creștinilor să postească și, făcând priveghere de toată noaptea, a pornit împreună cu toți credincioșii în procesiune în jurul orașului. De îndată, cerul s-a acoperit de nori, a bubuit tunetul și s-a pornit o ploaie îmbelșugată. Mulți păgâni au strigat atunci: "Hristos este singurul Dumnezeu adevărat!", iar 127 de bărbați, 35 de femei și 14 copii au primit atunci Sfântul Botez, urmați la scută vreme de alți 110 bărbați.

Păgânii rămași au continuat totuși să îi hărțuiască pe creștinii din oraș, împiedicându-le accesul la funcții publice și împovărându-i cu taxe exagerat de mari.

Apel la împăratul din Constantinopol

Pentru a-și apăra turma de nedreptățile păgânilor și ale magistraților din Gaza, Sfântul Porfirie a apelat în două rânduri la justiția imperială pentru a închide și a distruge templele păgâne din Gaza.

În anul 398, episcopul Porfirie și-a trimis diaconul și cronicarul Marcu la Constantinopol, ca să ceară ajutor.

Un ofițer pe nume Ilarie a ajuns la scurtă vreme după aceea, însoțit de soldați pentru a închide templele, însă păgânii l-au mituit pe Ilarie cu o sumă mare de bani (Vita 27), iar acesta a lăsat deschis marele Marneion, unul din marile temple păgâne ale vremii (întemeiat de împăratul Hadrian în anul 129 d. Hr. [note 5].

În ciuda tuturor tuturor acestor măsuri, magistrații gazieni au continuat să le refuze creștinilor dreptul "de a ocupa orice funcție civilă, ci îi tratau ca pe niște sclavi obraznici" (Vita 32).

Atunci, în iarna anilor 401-402, episcopul Porfirie a călătorit el însuși la Constantinopol, însoțit de mitropolitul Ioan al Cezareei Palestinei pentru a fi primiți în audiență de împăratul Arcadie și de arhiepiscopul cetății imperiale, care era pe atunci Sfântul Ioan Gură de Aur și a le cere sprijinul în lupta lor inegală cu păgânii idolatri.

Sfinții Ioan și Porfirie s-au înfățișat atunci și împărătesei Eudoxia, care pe atunci aștepta un copil. “Mijlocește pentru noi,” i-au spus atunci episcopii împărătesei, “iar Domnul îți va da un fiu care va domni încă din timpul vieții tale”.

Eudoxia își dorea foarte mult un fiu, căci până atunci avusese numai fiice. Prin rugăciunile sfinților episcopi, împărăteasa a dat naștere unui băiat, moștenitorul tronului imperial, viitorul Teodosie al II-lea.

Atunci împăratul a emis în anul 401 un edict prin care activitățile păgânilor și ereticilor erau îngrădite, iar creștinilor le erau restabilite toate privilegiile. Edictul oferea și garanția imperială a dreptului creștinilor de a ridica biserici în locurile unde mai înainte se aflau temple păgâne.

Distrugerea templelor păgâne

Kynegios, un trimis imperial special în Gaza a pus în aplicare edictul imperial în luna mai 402. Au fost distruse sau arse opt temple, închinate Afroditei, Hecatei, Soarelui, lui Apollon, zeiței Kore (Persefona), lui Tyche (Fortuna), un Heroon (sanctuar dedicat eroilor zeificați), inclusiv marele templu al lui Marnas (Marneionul)[note 5].

În același timp, un contingent de soldați imperiali au verificat toate casele din oraș, confiscând și arzând statuile idolilor și distrugând mai multe biblioteci private, sub acuzația că ar fi adăpostit "cărți de vrăjitorie".

Marneionul, marele templu al lui Zeus Marnas, întruchiparea elenistică a zeului semitic Dagon, patronul agriculturii, care fusese venerat în Orient încă din mileniul al III-lea înainte de Hristos a fost ars. I s-a dat foc cu un amestec de pucioaseă, sulf și grăsime și a ars mai multe zile la rând, iar pietrele templului au fost refolosite, ca semn de biruință asupra păgânismului, pentru a pava străzile orașului.

Chiar deasupra ruinelor arse ale Marneion-ului a fost ridicată o mare biserică, cu treizeci și două de coloane masive de marmură, pe cheltuiala împărătesei. Biserica, numită Eudoxiana în cinstea împărătesei, a fost sfințită pe 14 aprilie 404, în ziua Sfintelor Paști.[1][note 6] Acest moment a marcat sfârșitul oficial al păgânismului în Gaza.

Ultimii ani ai vieții

În anii următori, Sfântul Porfirie și-a continuat lucrarea pentru dezvoltarea eparhiei Gazei.

Marcu, biograful său scrie cu entuziasm despre lucrarea sa misionară și filantropică.

În anul 415 d.Hr., Sfântul Porfirie a participat la Sinodul de la Diospolis (gr: Lydda), prezidat de patriarhul Ioan al II-lea al Ierusalimului, la care a fost judecat Pelaghie, care fugise la Ierusalim ca urmare a conflictului cu episcopul Hipponei, Fericitul Augustin cu privire la doctrina păcatului originar și a harului dumnezeiesc. Pelagiu s-a dezis de tezele care îi fuseseră atribuite - Pelagianism - și a reintrat în comuniunea Bisericii.

Sfântul Porfirie și-a continuat lucrarea de propovăduire și așezare a credinței creștine în Gaza până la sfârșitul vieții sale, în ciuda împotrivirii păgânilor, și cu prețul a nenumărate strădanii, suferințe și rugăciuni. A săvârșit încă din timpul vieții nenumărate minuni și vindecări.

Sfântul Porfirie și-a călăuzit turma vreme de douăzeci și cinci de ani și a trecut la Domnul în pace în anul 420 d.Hr., la o vârstă înaintată.

Sfintele sale moaște se odihnesc în Gaza până în zilele noastre. Sfântul Porfirie este și sfântul ocrotitor al orașului Gaza.

Biserica Sfântului Porfirie

După cucerirea arabă în secolul al VII-lea, Biserica Sfântului Porfirie (Eudoxiana) din orașul Gaza a fost transformată în moschee, fiind cunoscută sub numele de Marea Moschee din Gaza.

Actuala Biserică a Sfântului Porfirie datează din secolul al XII-lea. Este situată în cartierul Zeitoun al Orașului Vechi și este cea mai veche biserică încă în funcțiune.

Mormântul Sfântului Porfirie se află în colțul din partea de nord-est a bisericii.[2]

Biserica a rămas deschisă până în zilele noastre. Astfel, pe 11 martie 2013, de praznicul Sfântului Porfirie, comunitatea ortodoxă din Gaza, în frunte cu episcopul

[2] *Michael Dumper, Abu-Lughod, Janet L.. Cities of the Middle East and North Africa: A Historical Encyclopedia. ABC-CLIO, 2007. p.156. ISBN 9781576079195*

Alexios (Moschonas) al Tiberiadei a celebrat a 1606-a aniversare a întemeierii bisericii Sfântului Porfirie. [3]

Imnografie [4]

Tropar, glasul al 4-lea: Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrâ-nării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Porfirie, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Condac, glasul al 2-lea: Înveșmântat cu viață prea sfântă, împodobit ai fost cu veșmânt preoțesc, dumnezeiescule Porfirie, binecuvântate; ca cel vădit prin minunate vindecări, neîncetat roagă-te pentru noi toți.

Note

1. Marcu Diaconul a fost un monah din Schetia (Wadi el-Natrun), în pustia egipteană, în secolul al V-lea și a fost mai apoi hirotonit diacon. Pentru a se ocupa de vinderea proprietăților pe care Sfântul Porfirie încă le deținea în orașul său natal, Marcu a plecat la Tesalonic, astfel că, la întoarcere, bunurile aduse au fost distribuite mănăstirilor egiptene și săracilor din și domprejurul Ierusalimului. Capodopera lui Marcu, Vita S. Porphyrii („Viața Sfântului Porfirie”), cunoscută inițial doar în traducere latină a fost publicată în versiunea greacă originală de M. Haupt în anul 1874. O nouă ediție a fost publicată de Societatea Filologică din Bonn (Germania) în anul 1895. formerly known only in a Latin translation, was published in 1874 by M. Haupt in its original Greek text. A new edition was issued in 1895 by the Bonn.
2. Textul a supraviețuit în două versiuni, în limbile greacă și georgiană. Henri Grégoire și Kugener (1930), editorii acestei Vita Porphyrii au trecut în revistă problemele privind integritatea textului și au stadiul general al cercetărilor cu privire la acestea. Printre problemele pe care le ridica textul se aflau absența altor surse documentare privitoare la diferite personalități descrise în text, inclusiv cu privire la figura Sfântului Porfirie, în condițiile în care această perioadă istorică era de altfel bine documentată. Editorii au ajuns totuși la concluzia că textul avea o bază istorică reală și că "soluția celor mai multe probleme este dată de faptul că textul acestei Vita care ne-a parvenit nouă reprezintă o versiune [a textului] revizuită în

---

[3] *en: Asmaa al-Ghoul. "Gaza's Orthodox Church Celebrates 1,606 Years", Al-Monitor, 11 martie 2013.*

[4] *The Great Horologion or Book of Hours. Transl. from the Greek by Holy Transfiguration Monastery, Boston, Massachusetts, 1997. p.430. Troparul de obște al sfinților arhierei; condacul este tradus din limba engleză.*

secolul al VI-lea care "împrumută" elemente din Istoria bisericească a lui Teodoret din Cir din anul 444..." În sfârșit, Paul Peeters (1941) a publicat și versiunea în georgiană a textului, demonstrând că ambele versiuni păstrate se bazau pe un text original în limba siriacă scris probabil în la sfârșitul secolului al V-șea sau în secolul al VI-lea.

3. gr: "Μετὰ πενταετὴ διαμονὴ ἦλθε στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ κήρυσσε στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἕλληνες τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ."

4. Astfel, în aceeași perioadă, în Alexandria (Egipt) se ajunsese la dramatica distrugere a Serapeumului, unul din cele mai mari temple ale Antichității, urmată la scurt timp de distrugerea templelor din Heliopolis, în Egipt, și din Apameea, în Siria.

5. Vita Sf. Porfirie îl amintește pe marele zeu gazian Marnas (în aramaică: Marnā, "Domnul"), considerat a fi zeul ploilor și al grânelor, invocat ca apărător împotriva foametei. Marna din Gaza apare pe monede din vremea lui Hadrian. A fost identificat cu Zeus Krētagenēs (Zeus Cretanul). Marnas era probabil întruchiparea elenistică a lui Dagon, zeul oriental al grânelor și fertilității. Templul acestuia, Marneionul - ultimul mare centru de cult al păgânismului - a fost ars, la ordinul împăratului, în anul 402. Poporului îi fusese interzis să calce pe pavajul sanctuarului. După distrugerea templului, creștinii au refolosit pietrele din pavajul templului pentru a pietrui piața publică a orașului.

6. el: Κατάφερε δὲ ὁ Ἅγιος τὰ κατεδαφιστεῖ τὸ Μαρνεῖον, ὁ περίφημος ναὸς τῶν Ἐθνικῶν Γαζαίων, ποὺ εἶχε ἱδρυθεῖ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἀδριανὸ τὸ ἔτος 129 μ.Χ. Στὴν θέση του ἀνοικοδομήθηκε περικαλλὴς ναὸς μὲ χορηγία τῆς αὐτοκράτειρας Εὐδοξίας, ἡ ὁποία ἀπέστειλε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ στὴν Γάζα τὸν Ἀντιοχέα ἀρχιτέκτονα Ρουφίνο. Ὁ ναὸς αὐτός, ποὺ ὀνομάστηκε Εὐδοξιανός, εἶχε 32 μεγάλους κίονες ἀπὸ καρυστινὸ μάρμαρο καὶ τὰ ἐγκαίνιά του ἔγιναν τὸ Πάσχα τοῦ 407 μ.Χ.

Sursa:
https://ro.orthodoxwiki.org/Porfirie_din_Gaza

Icoane

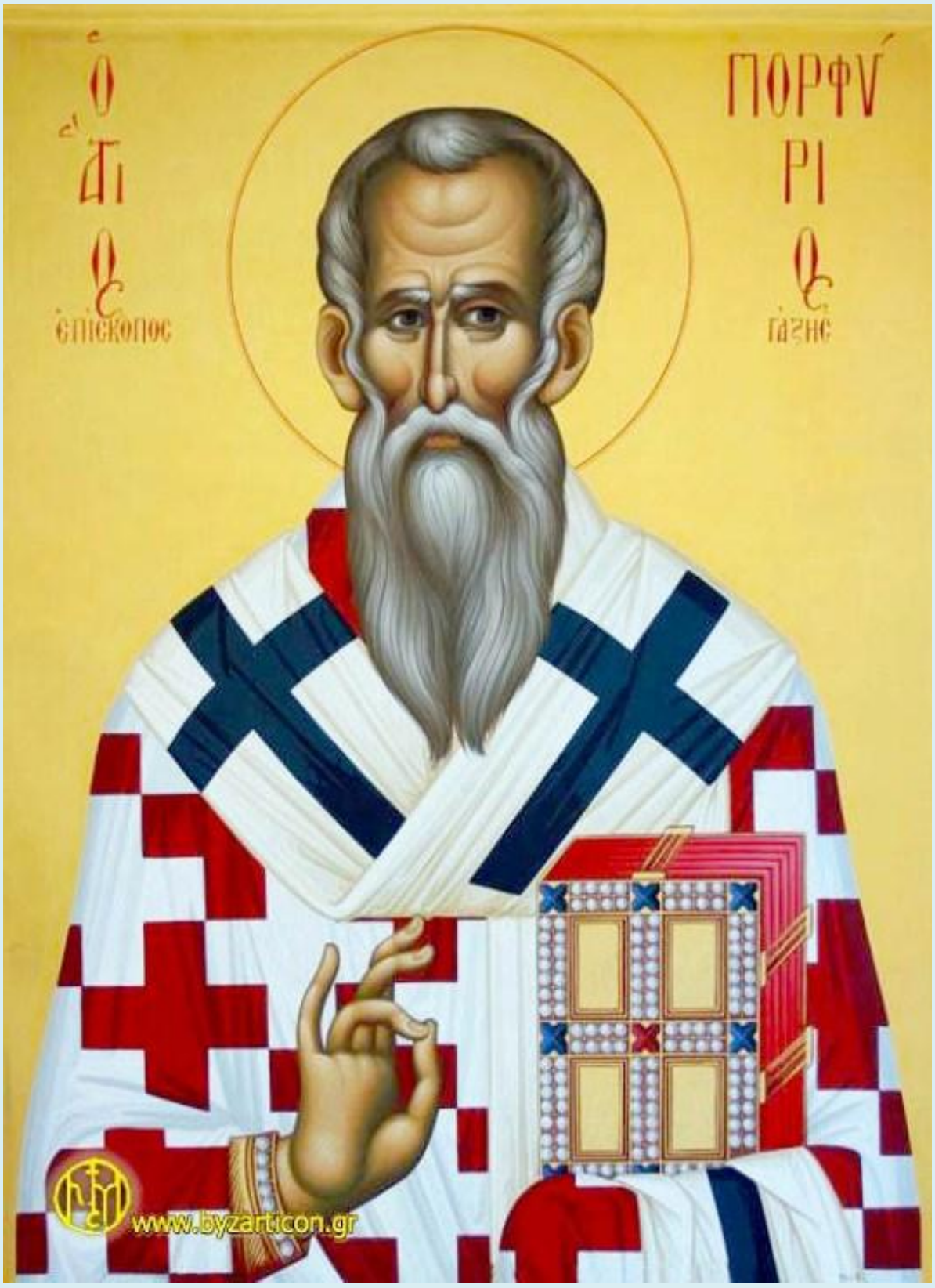

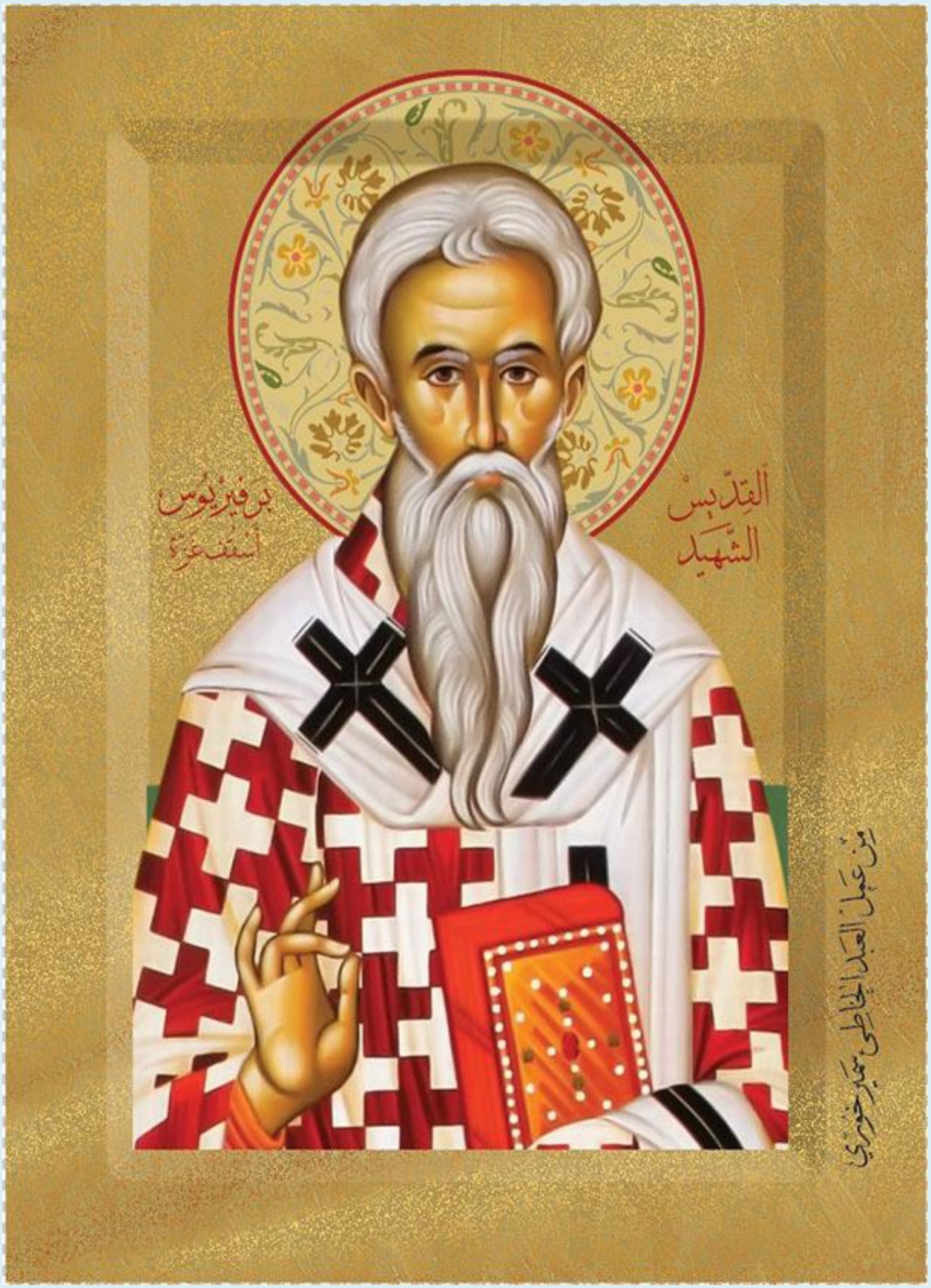
القديس
الشهيد
بن فيريوس
أسقف غزة
من عمل العبد الخاطئ سمير خوري

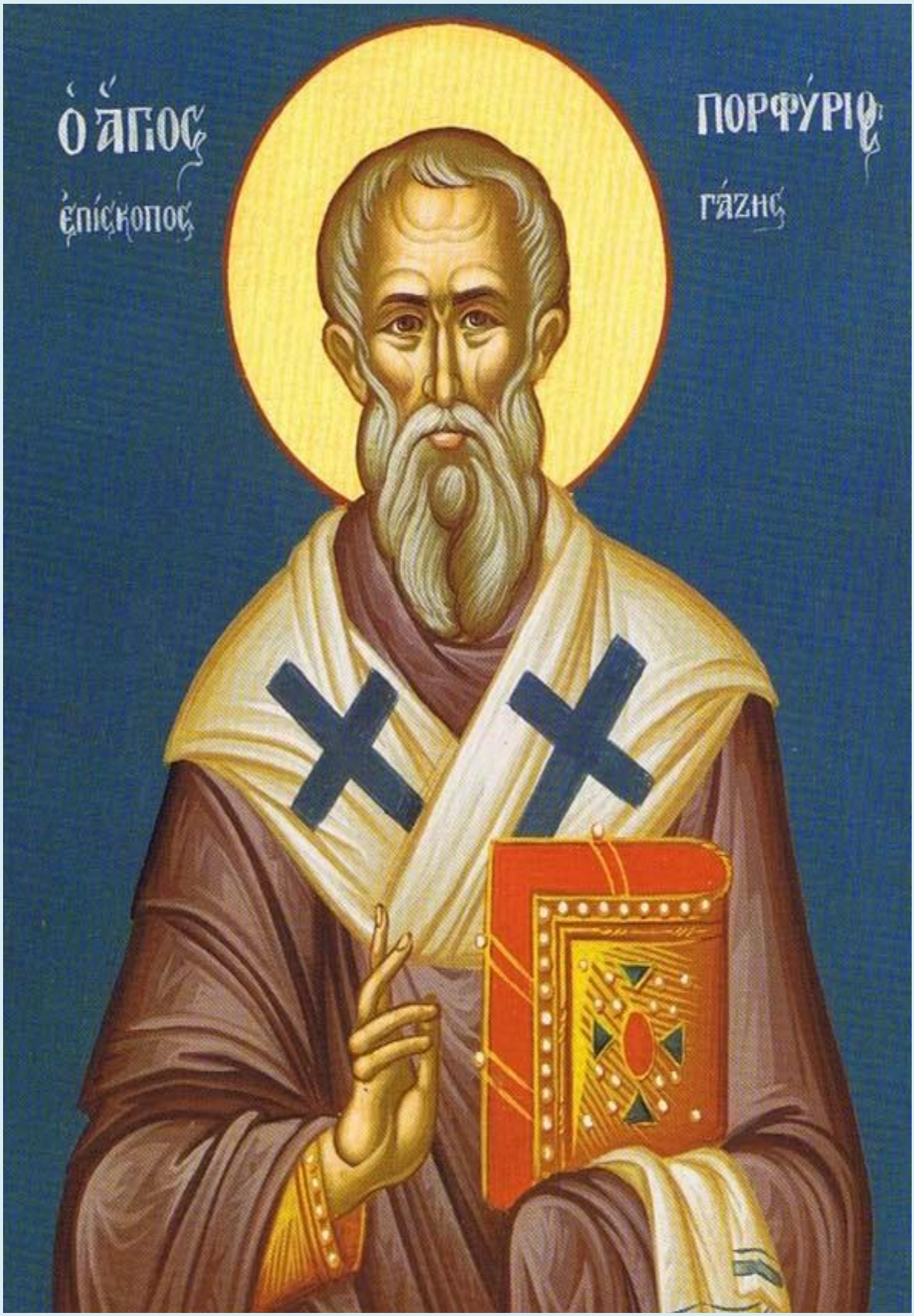
Ὁ ἅγιος
ἐπίσκοπος
Πορφύριος
Γάζης

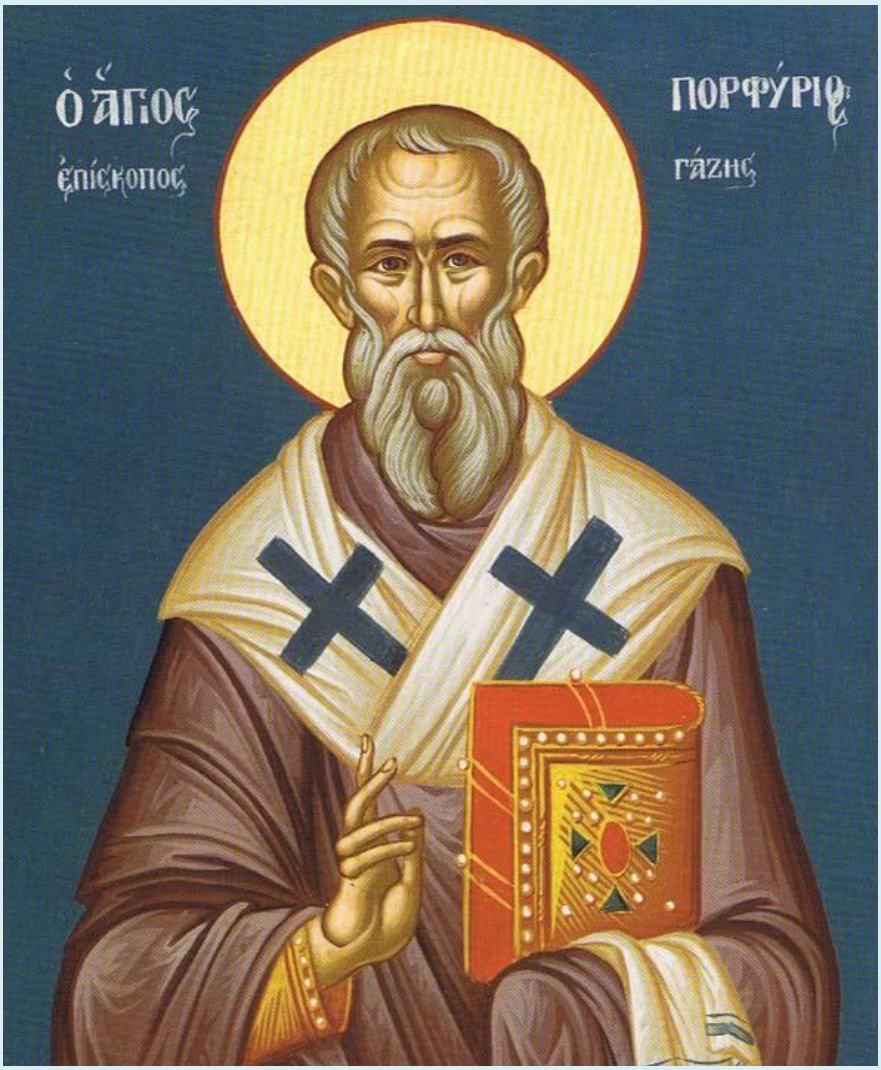
Ὁ ἅγιος
ἐπίσκοπος
Πορφύριος
Γάζης

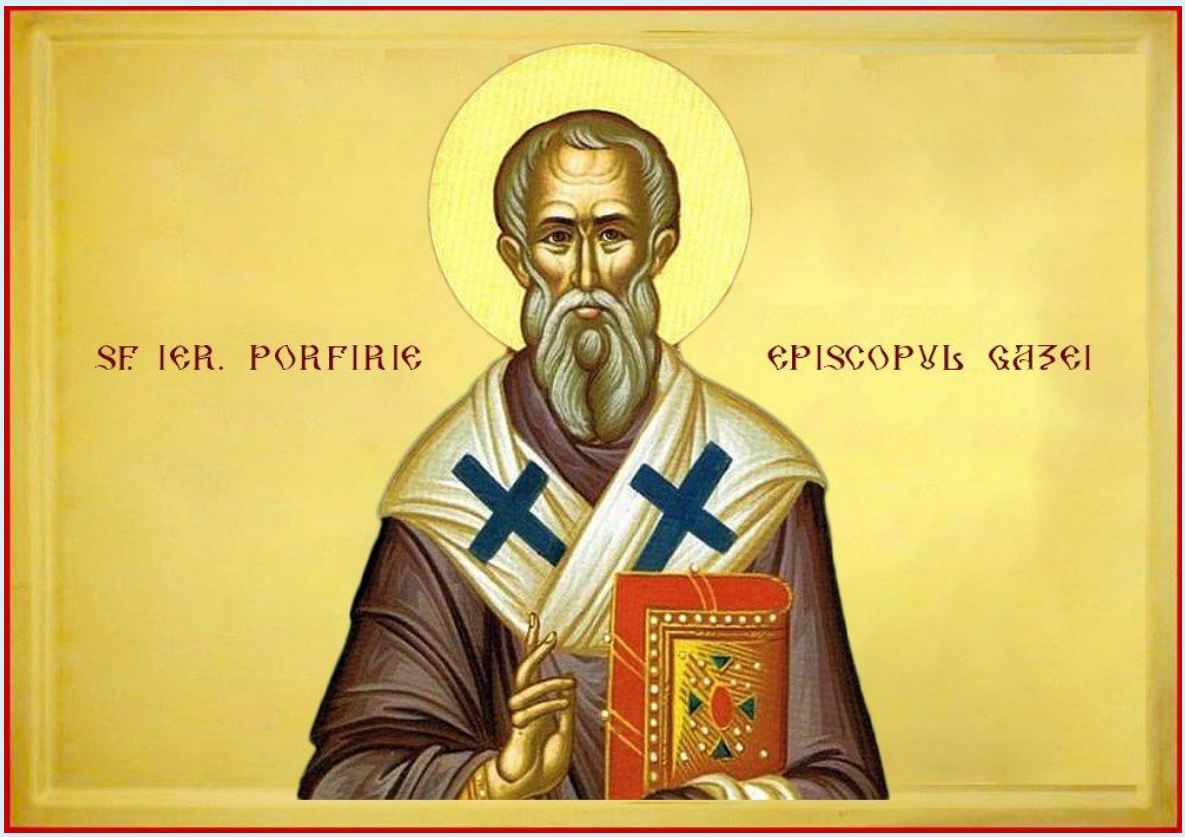
SF IER. PORFIRIE
EPISCOPVL GAZEI

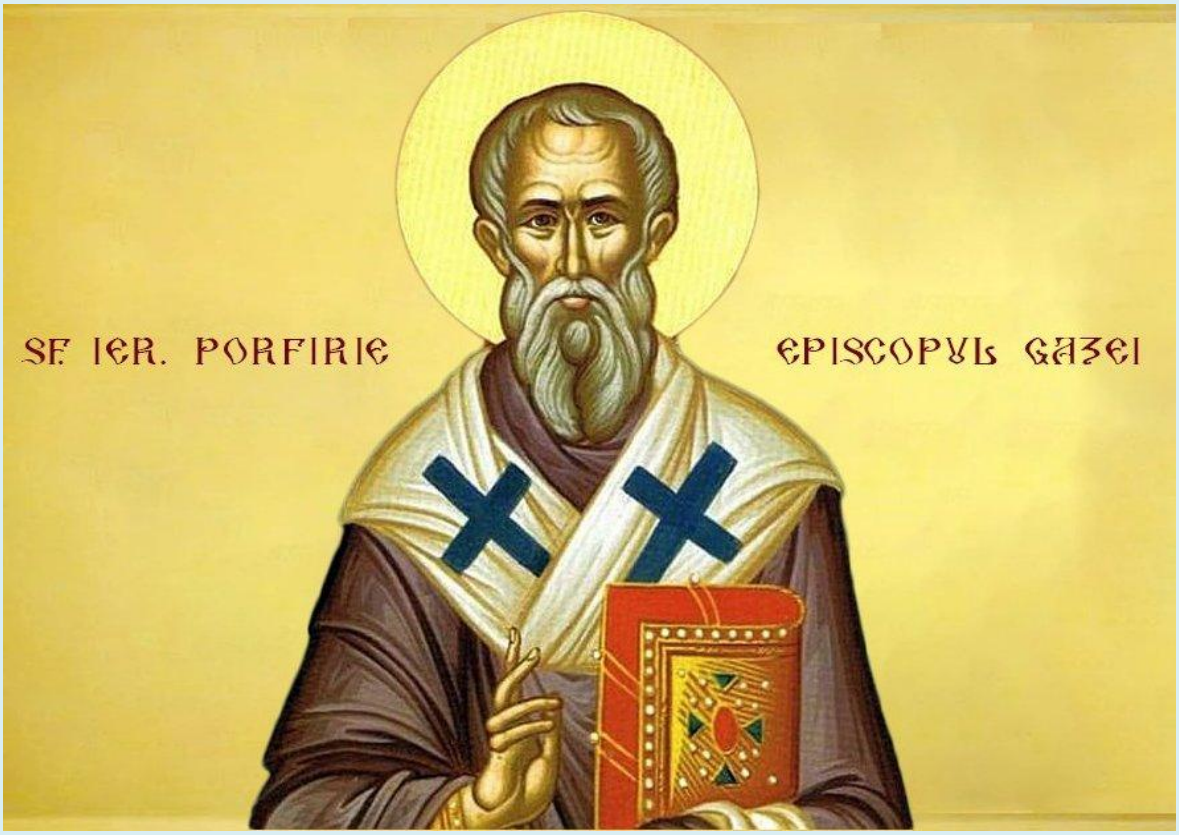
SF IER. PORFIRIE
EPISCOPVL GAZEI

SF. IERARH
PORFIRIE

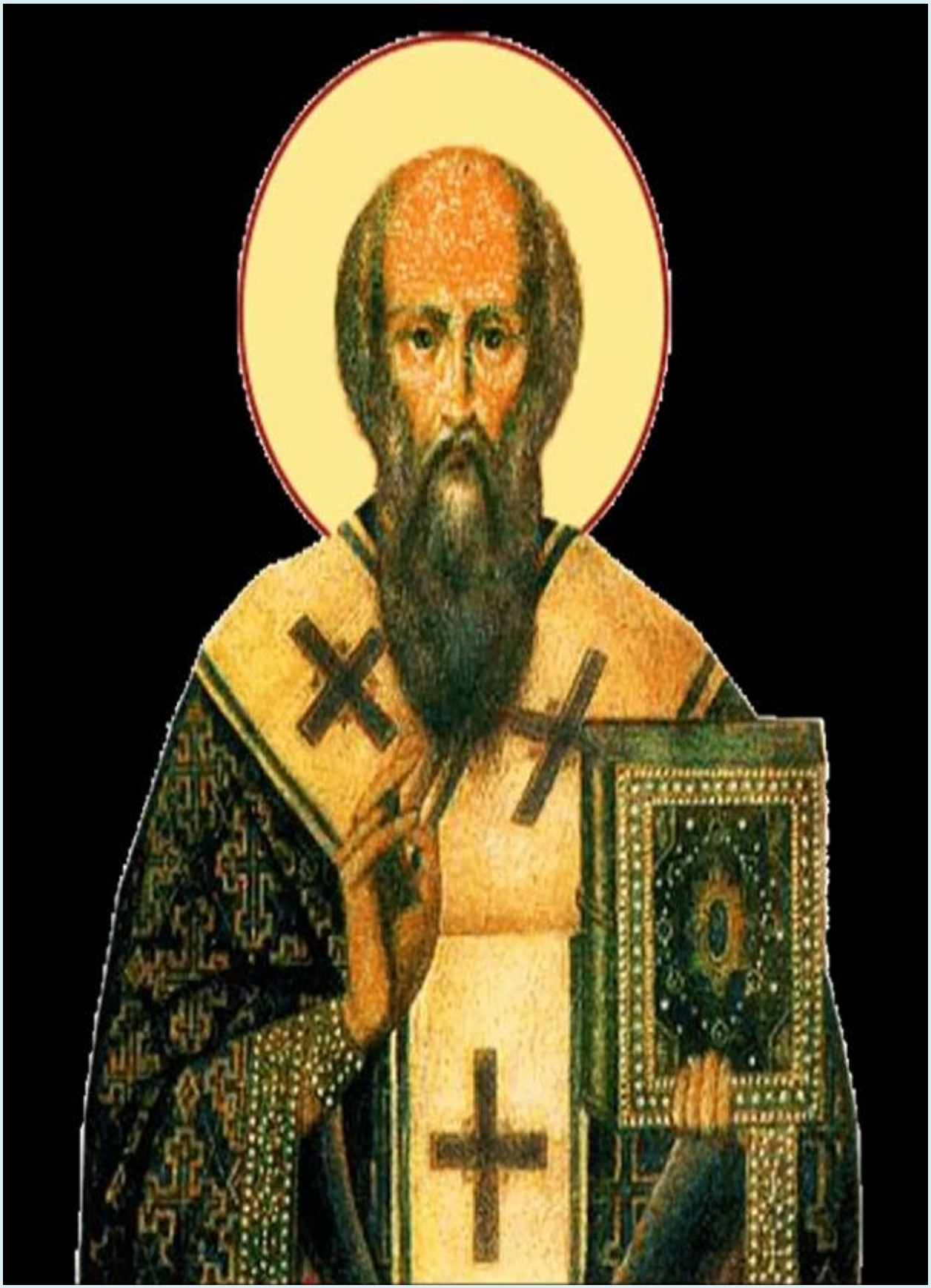

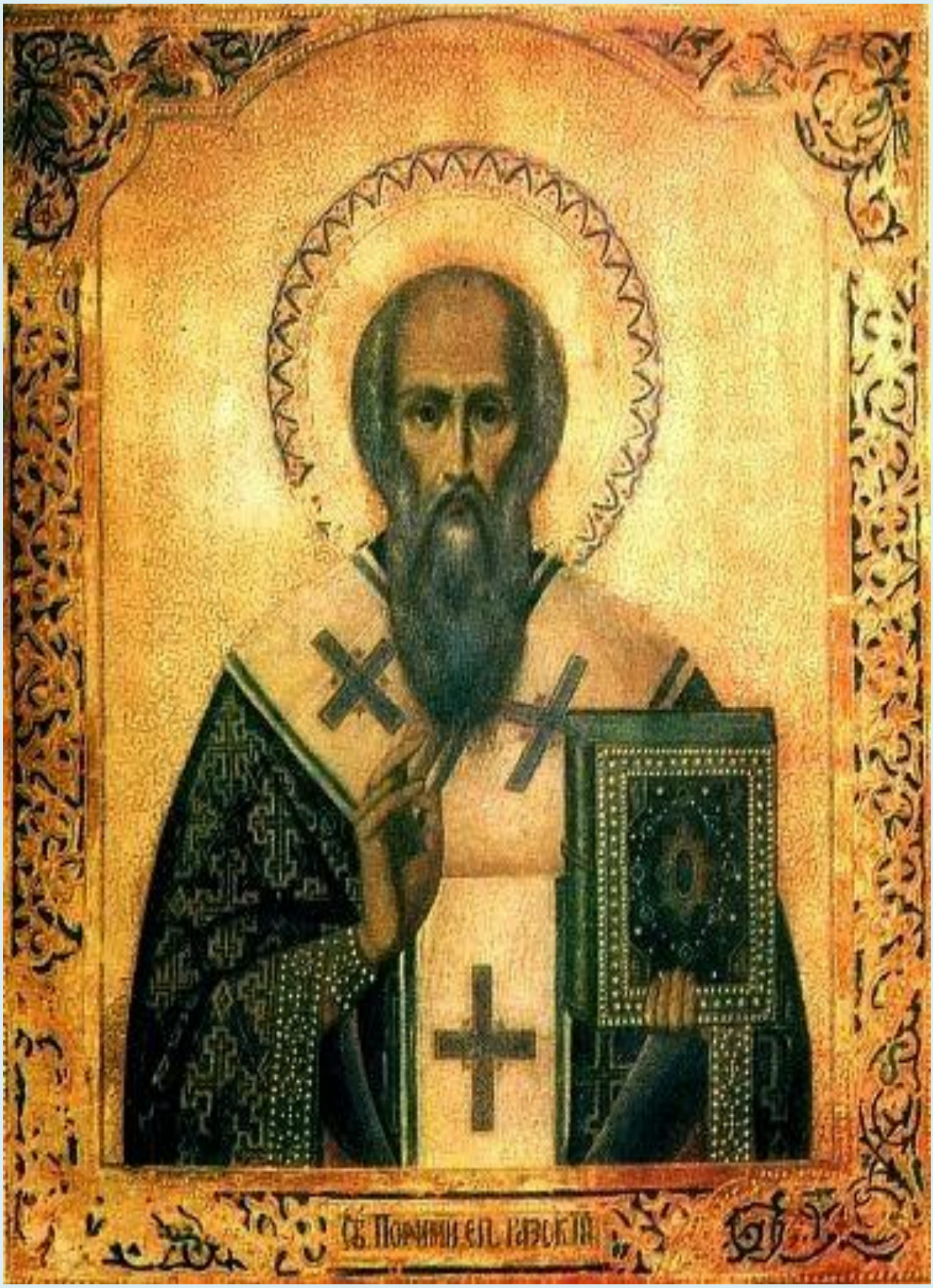

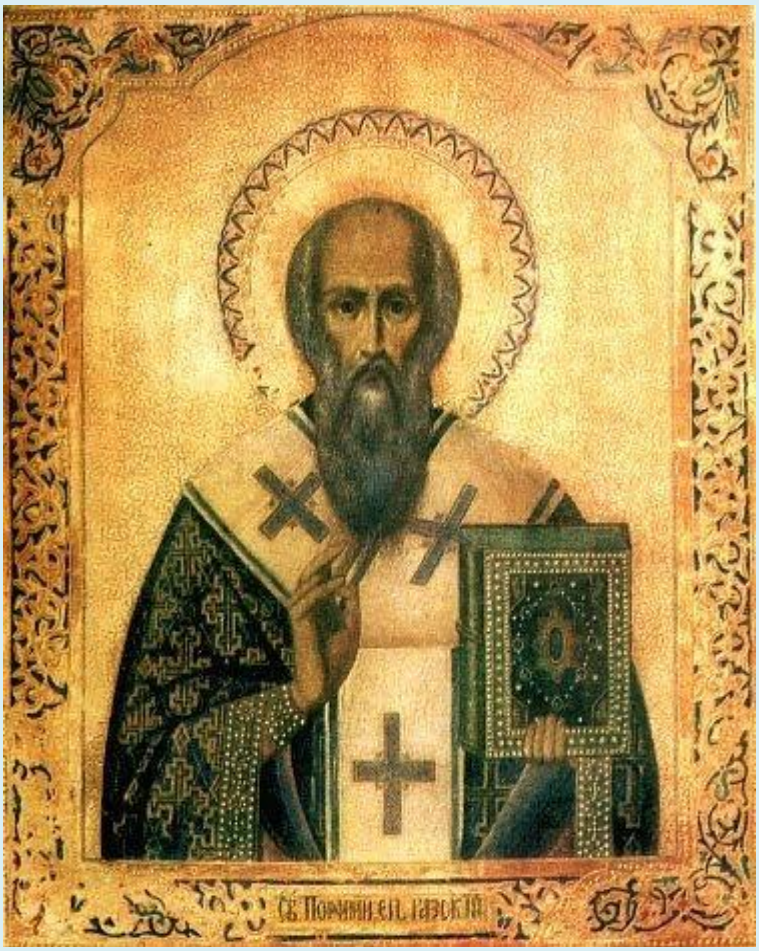

Sfântul Ierarh Porfirie Episcopul Gazei

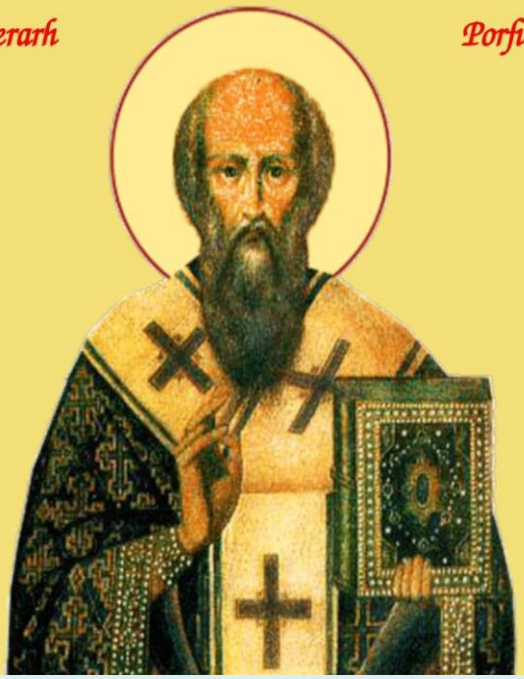

comuniune.ro

Saint Porphyry of Gaza

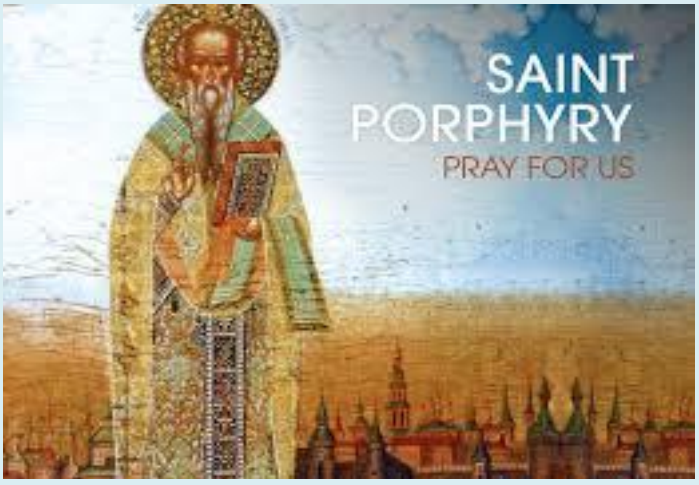
SAINT
PORPHYRY
PRAY FOR US

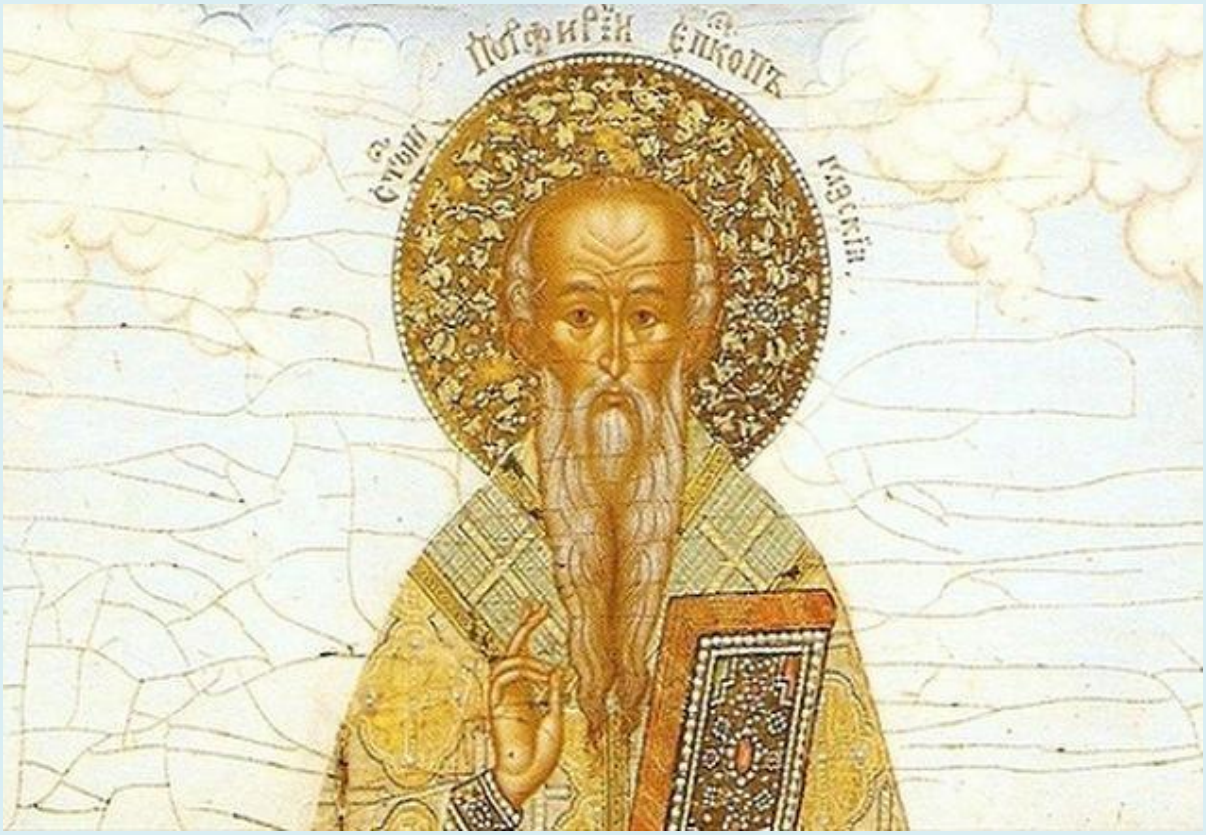
Порфирій Єпископъ
Газскій.

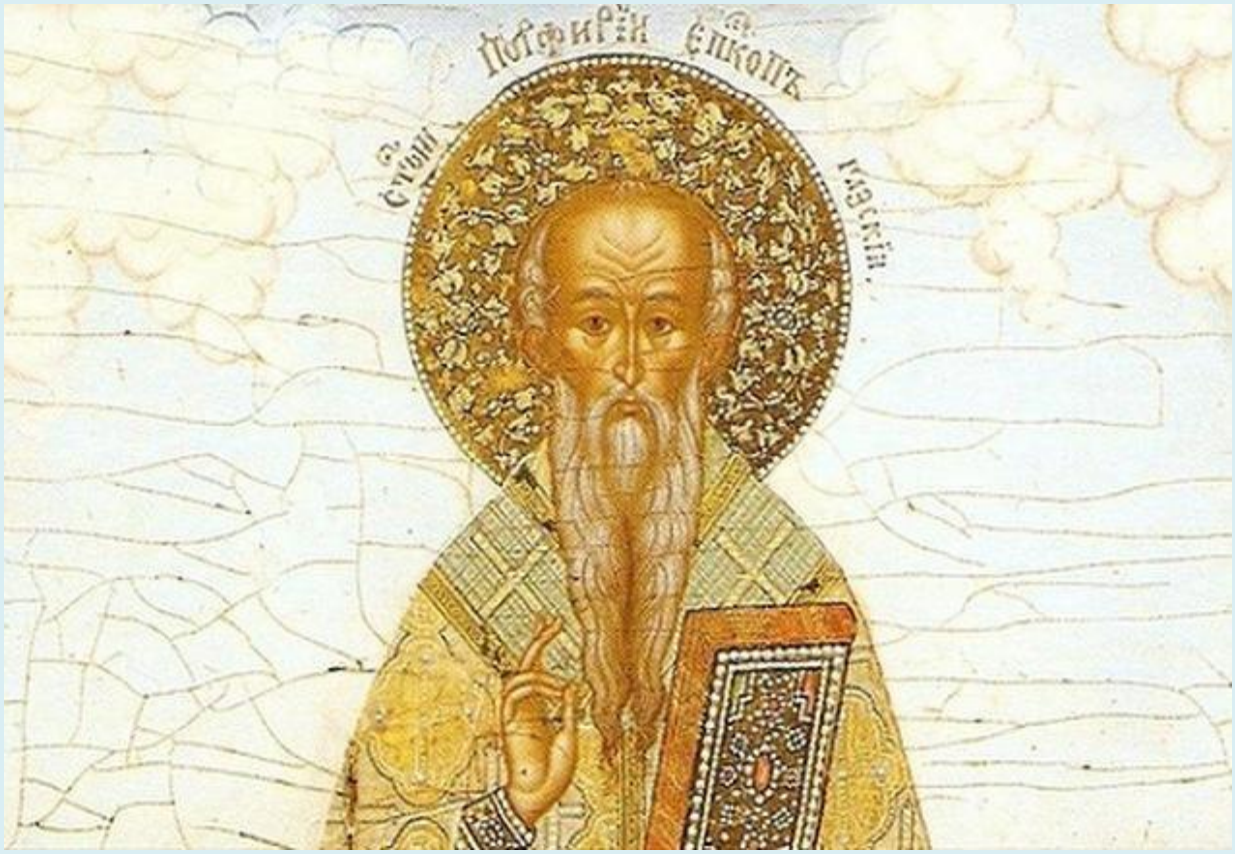
Порфирій Єпископъ
Газскій.

Sf. Mc. SEBASTIAN
Sf. Mc. FOTA
Sf. Ierarh
PORFIRIE
Sf. Mc.
FOTIDA
Sf. Mc.
FOTINIA SAMARINEANCA
26 februarie

Ο ΑΓ. ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ
Η ΑΓ. ΦΩΤΩ
Ο ΑΓ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ
Η ΑΓ. ΦΩΤΙΣ
Η ΑΓ. ΦΩΤΕΙΝΗ

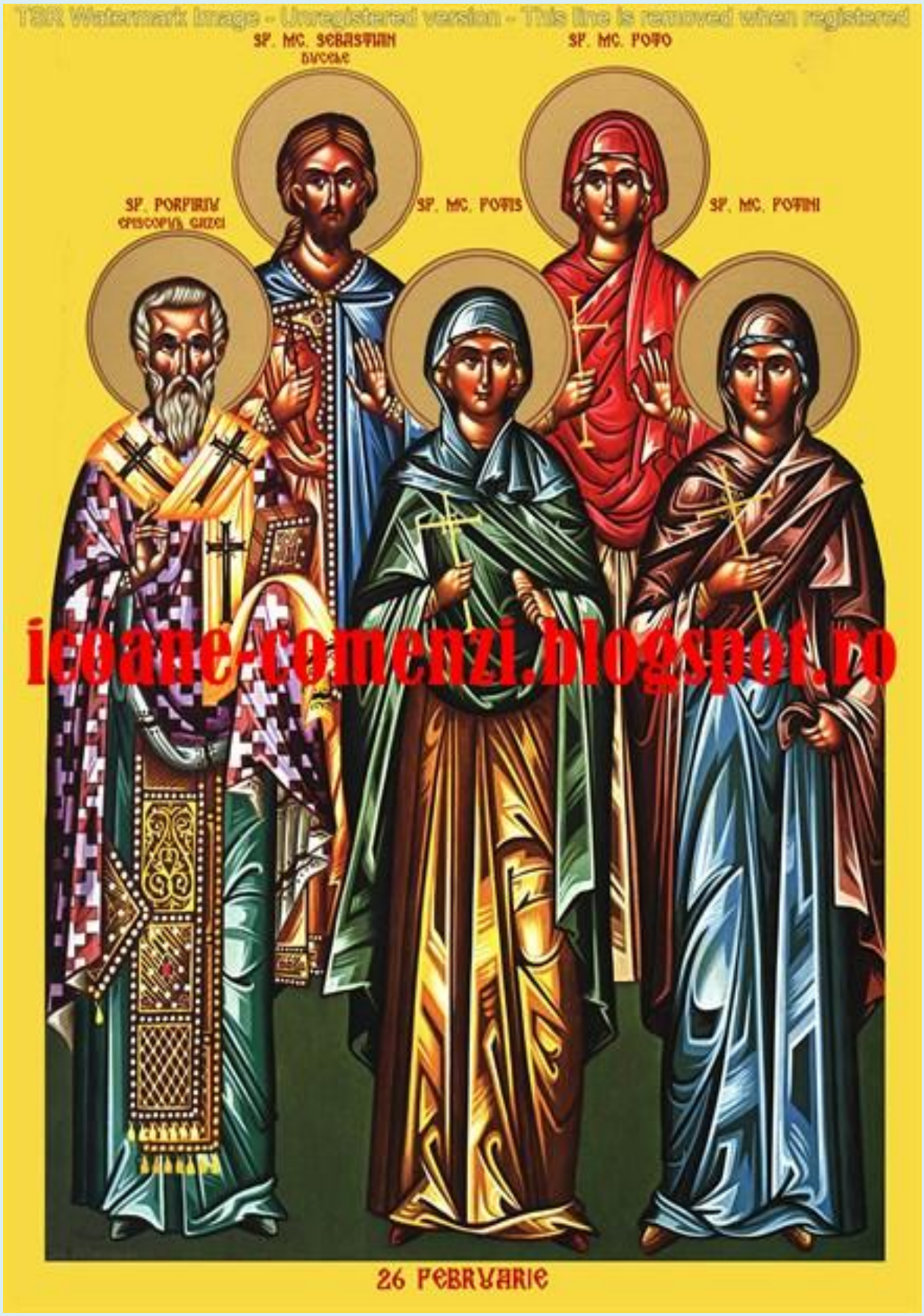
TIFF Watermark Image - Unregistered version - This line is removed when registered
SF. MC. SEBASTIAN
SF. MC. POTO
SF. PORFIRIU
SF. MC. POTIS
SF. MC. POTINI
icoane-tomenzi.blogspot.ro
26 FEBRUARIE

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc. Fotie
Sf. Mc.
Sebastian
Sf. Mc.
Fota
Sf. Ier.
Porfirie
Sf. Mc.
Fotini

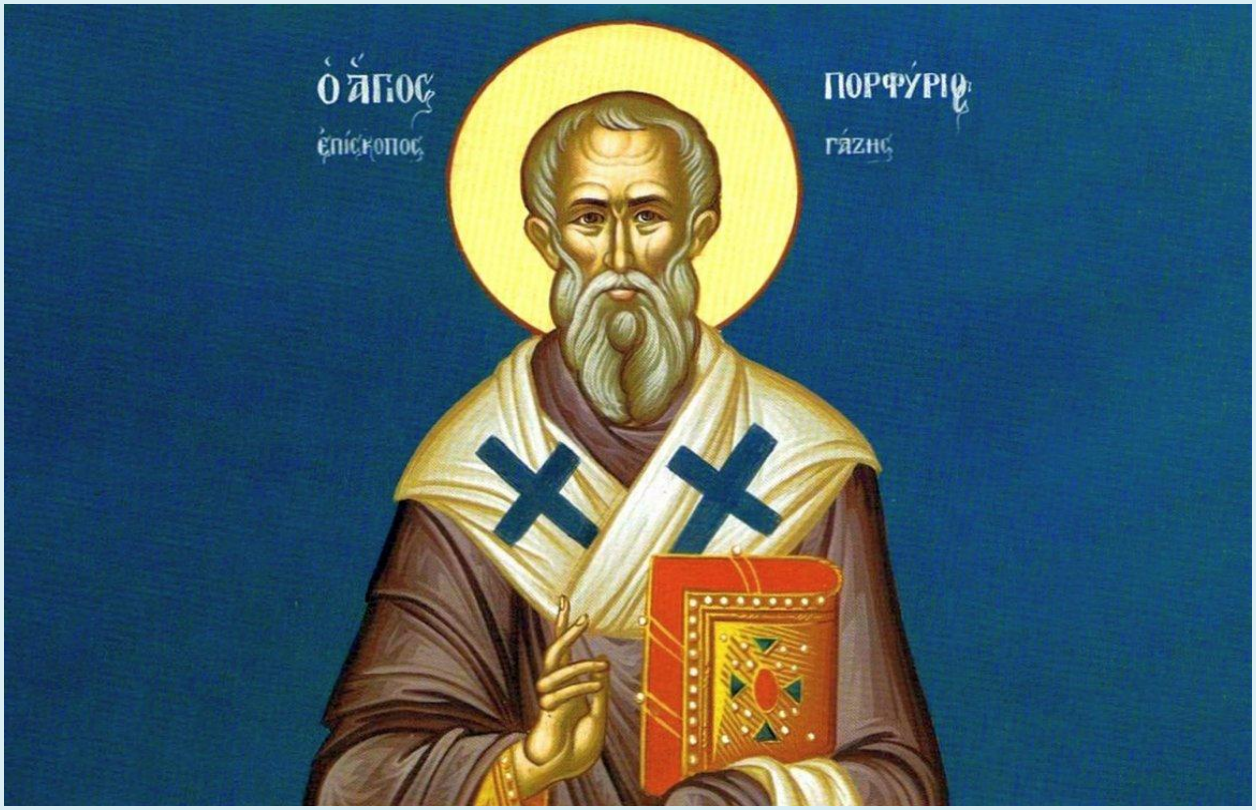
Ὁ ἅγιος
ἐπίσκοπος
Πορφύριος
Γάζης

Troparul Sfântului Ierarh Porfirie, Episcopul Gazei

26 Februarie - Glasul 4

Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor,
învăţător înfrânârii te-a arătat
pe tine, turmei tale, adevărul
lucrurilor. Pentru aceasta ai
dobândit cu smerenia cele
înalte şi cu sărăcia cele bogate;
Părinte Ierarhe Porfirie, roagă
pe Hristos Dumnezeu să
mântuiască sufletele noastre.

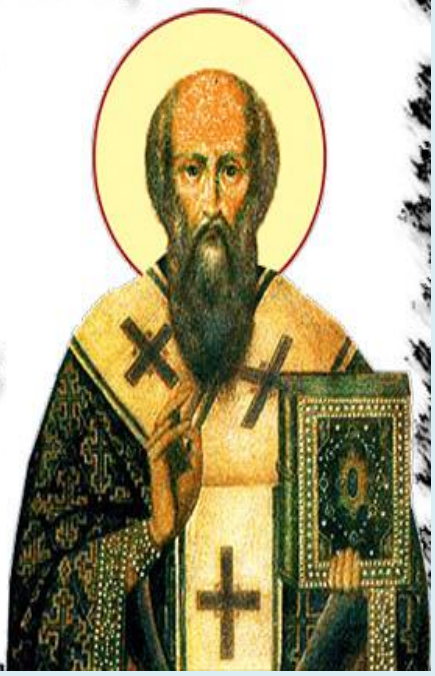

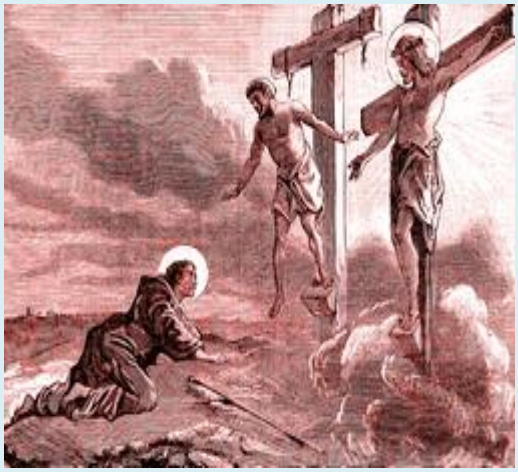

Bucură-te, Sfinte ierarh Porfirie!